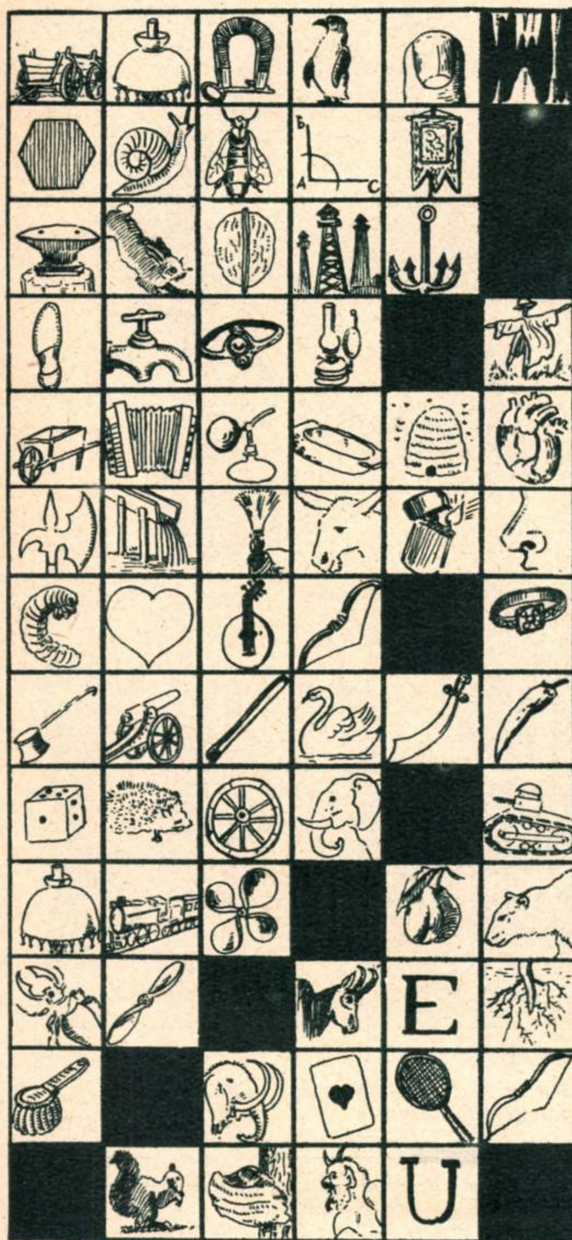
Pagina jocurilor

Problema I-a

(Cuvinte încrucişate ilustrate)

Aveţi în faţă un joc care — deşi nu-i nou — este totuş cunoscut de prea puţini cititori.

Iată cum se procedează:

Se reţine din fiecare imagine iniţiala ei care va fi astfel înscrisă în patratul corespunzător. Dacă nu s'a comis nici o greşală, atunci veţi avea — orizontal şi vertical — încrucişări corecte.

Iată câteva din cuvintele întrebuinţate: Emaus, Peru, Vidu, luaţi, călău, Campus.

PROBLEMA II-a: (Proverb ascuns)

Se dau următoarele cuvinte:

1) ROBINET, 2) ACEFAL, 3) CIBIN, 4) ALINEAT, 5) REGĂSIT, 6) MIRCEŞTI.

Luaţi din fiecare cuvânt câte trei litere şi veţi obţine un cunoscut proverb român.

(Dintr'un cuvânt se vor lua patru litere).

Numele premianţilor

Prin tragere la sorţi, s'au distribuit următoarele premii:

1) Lei 200, în numerar, d-lui Alex. Carussy, str. Cosminului 12, Bucureşti.

2) Un aparat fotografic „Agfa-Box", d-relor Lucreţia şi Margareta Pallade, T. Măgurele.

3) Un abonament pe o lună la „Realitatea Ilustrată", d-lui Nicu Slavu, Câmpina.

N. R. Fericiţii noştri câştigători sunt rugaţi să ne trimită fotografiile, spre a fi publicate în revistă, contrariu, premiul nu se poate expedia.

CONDIŢIUNILE DE PARTICIPARE

Participă la premiile noastre fiecare cititor al revistei dacă desleagă jocurile publicate în rubrica de faţă.

Deslegările vor fi copiate pe o foaie separată şi trimise într'un plic închis pe adresa revistei, timp de 8 (opt) zile dela apariţia numărului respectiv.

Se va anexa şi cuponul de jocuri.

PREMIUL I: 200 lei, în numerar.

PREMIUL II: un aparat fotografic „Agfa-Box".

PREMIUL III: un abonament pe o lună la „Realitatea ilustrată".

Deslegările jocurilor din No. 352

M	A	C	R	O	C	O	S	M	O	S		P	A	R	A	S	I	T
A	E	[illegible]			U	M	O	A	R	E		A	L	A	M	I	T	A
[illegible]	A	R			C	O	N	S	T	I	T	U	T	I	O	N	A	L
[illegible]	I	A	L	A		R	O	L		C	O	L	O	A	N	E		P
T	A	R	A		P		R	U	S		P	I			I	A	R	A
	N	E			O	U		I	A	S	O	N			A	L	A	
U	D		R	A		N	A			T	R	A	C		C	A	N	D
S		L	U	N	G		C	O	S					O			D	O
C	E	A	T	A		S		P	I	T	I	C		M	I	C		L
A	L	T	A		C	E		T	R	I	F	O	N			I	N	O
T		E		P	O	P	A		A	M		D		B	A		O	F
I	M		P	A	T	A	C	E		O	S		F	A	G	O		A
V	A	N	A	T	O	R	I		A	C	A	D	E	L	E		I	N
I	L	U	S	T	R	I	S	I	M		P	E	L	E	R	I	N	I

Deslegătorii jocurilor din Realitatea Ilustrată Nr. 352

Au deslegat două jocuri:

Lazăr Woinowski, Ochiuri; Maia Goles, Loco; M. Baroni, Loco; Maria Metaxa, Loco; Liza Silberman, Loco; Cornelia Gardian, Loco; Alice Moman, Galaţi; Ecaterina Const. Popescu, Loco; Dobrescu Nicolae, Loco; Eustaţiu Maria, Loco; Zoe Melchisedec, Loco; St. Pancu, Tulcea; Grişa Grünberg, Leova-Cahul; Poenăreanu Mircea, Loco; Reiss Robert, Făgăraş; Ionel I. Andreescu, Feteşti-Ialomiţa; Valentin Petcovici, Câmpina; Lotty dr. Rubin, Loco; Nicu Rosen, Ploeşti; Const. Popescu, Excelsior-Timişul de sus; Tanţi Constantinescu Vedea, Slatina; Mathilde Rufel, Dărmăneşti-Bacău; Vasile Vrânteanu, Brăila; Lucreţia şi Margareta Pallade, Tg. Măgurele; Studencov Alexandru, Loco; Tudor M. Popescu, Loco; Mimy Florian, Loco; Alex. Carussy, Loco; Cezar Demetrescu Scarlat, Loco; Nană Aurel, Tg. Mureş; Margueritte Giurgescu, Loco; Lisette Filotti, Loco; Gh. Tomaide, Sibiu; Daddy dr. Vladimir, Loco; St. Macovei, R. Sărat; Popescu Tudor, Loco; Dan Titus Lochianu, Gherla-Someş; Gore Costescu, Loco; Nicu C. Slavu-Sfinx, Câmpina; Ioan M. Papadopol, Loco; Nina Tomescu, Loco; Ilie T. Lupiţa, Caracal; Geosil Samson, Lucianca-Ilfov; Ec. Benea, Pavlovca-Rusă; Al. Vasilescu-Vasal, Loco; Dumitru Gheţu, Tecuci; Cici Popescu, Dobriceni-Romanaţi; Eugeniu Crisbăşanu, Loco; Canciu T. Constantin, Loco; Angela Drăghescu, Loco; Viorica Dumitrescu, Loco; E. Mélan, Loco.

Au deslegat un joc:

Victoriţa Dumitrescu, Loco; Emilia Socol Oroiu-Mureş; Luminiţa M. Chişinău; Cleo dr. Paulian, Loco; Dr. Emilia F. Drăcea, Baziaş-Port; Ionel Clement Schachman, Loco; Steluţica Ilaciu, Pui-Hunedoara; Ioşca Iahr, Luduş; Ştefan Rădulescu-Baicu, Loco; Costache Mircia, Tecuci; Alan Dionisie, Loco; Incognito, Corabia; Lăzărescu Ioan, Loco. Sândulescu I. Ştefan, Craiova; Cauly Cella, Loco.

„REALITATEA ILUSTRATĂ. — *Director* Nic. Constantin.
Redacţia şi Administraţia: Str. Const. Mille 7—9—11, Telefon 359/99.
Imprimată la foto-rotogravură în atelierele „Adevărul" S. A.

Actualități

D. Gusty, ministru al instrucțiunii a patronat deschiderea Salonului oficial din București.

In cartierul Ferentari s'a inaugurat săptămâna trecută Școala Niculae Filipescu.

Duminică s'a deschis în București în parcul Coloseum o expoziție de horticultură.
Regina Maria a României și Regina Elisabeta a Greciei au asistat la inaugurare.

Un minunat buchet de crizanteme expus la expoziția de horticultură.

Reprezentanții celor două case regale româno-bulgare, pozând reporterului fotograf al „Realității Ilustrate" cu prilejul întâlnirii celor doi regi.

CUPON DE JOCURI
No. 354

Numele și pronumele ....
....
Adresa:

„R E A L I T A T E A I L U S T R A T Ă"

Subsemnatul.................................... din Str. ....
Nr.................. localitatea.............................. voesc să particip la tragerea premiilor constând în *50 CĂLĂTORII GRATUITE*
V'am expediat suma de 20 lei pentru un exemplar din „Realitatea Ilustrată" prospect și cupon.

(Semnătura)

ANUL VII. No. 355
16 NOEMBRIE 1933
10 LEI

REALITATEA ilustrată

IN ACEST NUMĂR
PROBLEMA CĂSNICIEI

Gânduri răzlețe
IN JURUL CĂSĂTORIEI

PROBLEMA căsătoriei amintește în unele privințe pe cea a alegerii unei profesiuni.

Te căsătorești din înclinație sau din interes, după cum iți alegi o profesiune prin vocație sau prin calcul.

Dilemei între o căsătorie de dragoste și una de conveniență îi corespunde ezitarea între cariera la care ne trage inima și cea la care ne conduce reflexiunea practică.

Și cum cei mai mulți nu au nici curajul să pășească hotărîți în linia impulsului sufletesc, nici calitatea de a se adapta cu eleganță în direcția imperativelor practice, avem atâția ratați ai profesiunei și ai căsniciei!...

*

Criza căsniciei nu e un fenomen postbelic. Ea a existat și înainte de ultimul război.

Adulterul și prostituția înfloriau în aceeaș măsură la vechea generație ca și la cea actuală, cu deosebire că ceeace făceau părinții noștri în mod discret ipocrit — o facem noi mai sincer — cinic. Perdeaua a căzut. Omenirea modernă e prea zorită, ca să mai aibe timpul necesar pentru menajarea formelor.

*

De ce nu reușesc în general căsătoriile, fie ele de dragoste sau de conveniență? De ce căsniciile nefericite sunt de fapt regula și cele fericite excepția? Iată întrebările, pe care și le-a pus Leon Blum, actualul leader al socialiștilor francezi, în lucrarea sa „Du mariage", carte, care a stârnit mult interes și chiar oarecare senzație la apariția ei, acum vreo 30 ani.

Distinsul politician și literat francez e de părere că pricina crizei, pe care o străbate căsătoria, este un viciu esențial, ce stă la baza ei. Căsătoriile nu reușesc pentru motivul că în general soții intră în căsnicie, fără să se găsească amândoi în aceeaș etapă psihico-fiziologică. După Blum, atât bărbatul, cât și femeia, trec la început printr'o perioadă de poligamie și poliandrie, care îi împing către o intensă variație sexuală. Numai după ce au „epuizat" această pornire primordială, prin complecta ei satisfacere, ei ajung la a doua perioadă, — faza de stabilizare — în care simt nevoia să se fixeze în cadrul unei căsnicii. Aceasta ar fi faza monogamă (respectiv monoandră). Tendințele fiziologice au firește corelativul lor și în domeniul sufletesc.

Astfel, fazei inițiale îi corespunde curiozitatea de cunoștințe noi, varibilitatea în dispoziție, și nestatornicia, în timp ce în faza următoare această nestabilitate face loc unei dorințe de fixare.

Or, ce se întâmplă în realitate? (Să nu uităm că autorul discuta această problemă acum vreo 30 de ani).

In căsnicie bărbații intră după ce au „epuizat" prima fază, în timp ce femeile nici n'au început-o. De aci rezultă o deosebire fundamentală, o disonanță surdă între sexe, proces care împiedecă armonia conjugală. Femeia e decepționată, întrucât caută ceva — adesea inconștient — care-i lipsește, iar bărbatul nu găsește în cămin liniștea și unitatea, de care are nevoie. Soții se acuză unul pe altul, deși de fapt niciunul din ei nu e vinovat. O dovadă de aceasta e faptul că doi soți despărțiți și care au trecut apoi printr'o serie de legături post conjugale, devin adesea doi parteneri foarte buni în căsătoriile lor ulterioare.

Soluția? Blum o vede numai în libertatea sexuală a femeii.

Femeile, având aceeaș libertate ca și bărbatul până la căsnicie, vor putea „epuiza" instinctul poligamic și astfel vor intra în căsătorie, cu curiozitatea satisfăcută și aceeaș dorință de stabilitate ca și bărbații. In aceste condiții, menajurile vor fi liniștite și armonioase, iar adulterul nu va mai ispiti pe nimeni.

Teza expusă, deși interesantă, e discutabilă.

Cum se explică, într'adevăr, faptul că bărbatul căsătorit, deși ajuns în faza „monogamică" continuă totuș să fie „poligam" de fapt? Și apoi în lumea animalelor, unde nici o conveniență socială nu falsifică relațiunile între sexe, nu vedem oare în toate ocaziile masculul esențialmente poligam și femela mai de grabă monogamă?

Nu, desigur, deosebirea esențială ce există în această privință între sexe nu este — așa cum susțin în general femeile — un privilegiu pe care bărbații stăpânitori și l-au însușit, pe baza dreptului celui mai tare, ci un imperativ fiziologic al speciei.

Să nu uităm că instituția matrimonială nu e decât forma legală a legăturilor sexuale și aceste legături, la rândul lor, nu fac decât să traducă instinctul de reproducere al speței, camuflat, firește, în fel de fel de aparențe complicate și înșelătoare.

Monogamia este poate o necesitate economică, dar nu și una naturală. Un cugetător și sociolog de seamă, Max Nordau, în opera sa celebră „Minciunile convenționale ale civilizației noastre", a avut chiar curajul să preconizeze legiferarea poligamiei.

*

Se discută mult, dar mai totdeauna fals sau pătimaș, despre căsătorie. Cei care n'au trecut prin ea, nu au competința necesară s'o judece, iar cei care au încercat-o, sunt partizanii sau detractorii ei îndârjiți.

Problema, are un substrat eminamente subiectiv, și e greu de găsit un criteriu pozitiv de discuție.

*

Codul civil, care a catalogat în câteva puncte precise cauzele admisibile ale divorțului, nu recunoaște ca un motiv de despărțire între soți: nepotrivirea de caractere. Și doar aceasta e în toate cazurile singura și adevărata pricină a divorțului.

*

„Care din soți a fost de vină că s'a ajuns la divorț?" Intrebare curentă și de cele mai multe ori, lipsită de sens.

Cine-a fost de vină? Nici unul. Nu se potrivesc între ei, nu se iubesc și pace!

Comportă oare aceasta o vină?

*

La popoarele primitive bărbatul „cumpără" femeia, acordând socrilor o sumă de bunuri în natură. La popoarele civilizate, femeia „cumpără" bărbatul, prețul acestei „afaceri" fiind zestrea.

Femeile noastre, revoltate de tradiția penibilă a zestrei, au toate motivele să invidieze pe surorile lor din jungla africană.

*

S'a spus adesea că „mariajul e mormântul gloriei". Halatul și papucii căminului conjugal strivesc aripile inspirației și dragostea burgheză legalizată târăște spre pământ.

*

După un vechi proverb „omul însurat trăește ca un câine, dar moare ca un prinț, iar cel neînsurat trăește ca un prinț, dar moare ca un câine".

A doua alternativă e desigur mai ispititoare. E doar mai agreabil să trăești bine, decât să mori... frumos.

*

Ați observat cât de rău sunt văzuți și de ocoliți în societatea burgheză celibatarii îmbătrâniți? Și doar aceste făpturi stinghere au, mai mult ca alții, nevoie de societatea semenilor.

Să fie oare această atitudine din partea celor căsătoriți față de cei celibatari o manifestare inconștientă de invidie colectivă, de aceeaș natură cu puritanismul frigid al femeilor urâte și înăcrite?

*

In căsătorie suntem sclavii contractului pe care l-am semnat, în „uniunea liberă" sclavii iluziei unei libertăți proprii.

Liberi nu suntem de fapt nici într'un caz, nici într'altul. Numai că în primul caz ne dăm seama de aceasta și în doilea, nu.

*

„Căsătoriile fericite sunt toate în acelaș fel, pe când cele nefericite sunt fiecare în felul lor".

Cu această frază își începe Tolstoi romanul său „Anna Karenina".

Deci: căsătoriile fericite sunt sarbede și neinteresante pentru literatură și rubrica faptelor diverse din ziare.

Nu, desigur, fără poeți flămânzi și căsnicii sbuciumate, n'am mai avea literatura!

I. ȘERBAN

1) La capela polonă s'a oficiat Duminică, un serviciu religios cu prilejul celei de-a 15-a aniversări a Republicei Polone.

2) Pe terenul Romcomit, s'a disputat Duminică matchul de foot-ball între C. A. O., din Oradea și „Juventus" pentru Divizia Națională. Orădenii au învins cu 4-2 (2-0).

3) Sosirea câștigătorului în „Cupa treversării Capitalei" care s'a disputat Duminică. In medalion: primarul Chiriță Vasilescu înmânează câștigătorului cupa.

Foto Berman-Realitatea

4) Regina Elisabeta a Greciei a asistat la inaugurarea cantinei dela școala mixtă No. 5 din Calea Văcărești.

5) Duminică a avut loc în Capitală Congresul invalizilor. Fotografia noastră îi reprezintă pe congresiști depunând o coroană pe mormântul Eroului necunoscut.

E bună însurătoarea

Răspunsuri culese în diferite straturi sociale, dela persoane de diferite vârste

Iată ce ne-a spus un muzician:

— Cred că un artist nu trebue să se însoare niciodată. Dealtfel împotriva însurătorii artiştilor pledează şi *Alphonse Daudet* în lucrarea lui „ménages d'artistes". In toate schiţele sale, din volumul citat, căsătoriile artiştilor sunt arătate nefericite" — observă interlocutorul nostru.

— Totuşi Daudet s'a însurat... şi a fost fericit!

— I s'a obiectat şi lui aceasta, dar el a răspuns cu galanterie: cine găseşte o soţie ca M-me Daudet, poate să se'nsoare... In zilele noastre, în România, maestrul *George Enescu* pledează împotriva căsătoriei, prin faptul că a rămas celibatar. Dacă s'ar fi însurat, cine ştie dacă am fi avut un George Enescu. Dar drept răsbunare, a însurat pe alţi artişti. Iubesc căminul, mi-s dragi şi copiii — ne-a mărturisit muzicianul interviewat de noi — dar după cum *Hitler* a spus: „Nu mă pot căsători, căci sunt însurat cu politica", tot astfel obiectez şi eu: „Tovarăşa scumpă a vieţei mele este muza Euterpe. Ar însemna să o trădez, dacă o muritoare s'ar face stăpâna gândurilor mele."

PĂREREA UNUI FABRICANT DE TUTUN

D. ing. Alexandru Pascu, fabricantul tutunului de pipă, pus în consumaţie de R. M. S. şi care este în acelaşi timp autorul unor reţete culinare, *bazate pe principiile chimiei* moderne, ne spune:

— Ar însemna să fac ceia ce numeşte francezul *„enfoncer des portes ouvertes"* dacă m'aş apuca să dovedesc că fiecare fată trebue să se mărite şi că fiecare tânăr trebue să se'nsoare. Moda însurătorii e foarte veche, pe pământ, dar rămâne mereu nouă.

„Ceeace însă nu ştiu nici fetele, nici băeţii, e că fericirea în căsnicie este întreţinută de o bună şi igienică mâncare. Soţii, care mănâncă prost, sunt vecinic ursuzi şi supăraţi.

După o masă excelentă, orice om e bine dispus.

„O fată, care se mărită, trebue să ştie să facă o supă, un fel de mâncare, o friptură şi o prăjitură: cel puţin câte-un fel de fiecare! Numai după ce va da acest examen, se va putea mărita. Să ne întoarcem puţin la vremea veche, căci timpurile sunt grele: cu puţini bani orice gospodină trebue să ştie să gătească azi o mâncare sănătoasă şi gustoasă, deci, duduilor, după ce v'aţi spălat bine pe mâini, de dimineaţă, şi înainte de a da cu roşu pe buze, de a alerga la tenis, sau la volanul maşinii, ocupaţi-vă puţin şi de bucătărie."

Să mai adăugăm că d. ing. Pascu ne-a promis câteva din reţetele d-sale culinare, dedicate „duduilor cuminţi".

PĂREREA UNUI NEGUSTOR

— Eu m'am însurat de tânăr, pentrucă nu se poate concepe un comerciant celibatar. Negustorul îndeplineşte o serioasă funcţie socială. El trebue să fie ordonat şi să ducă o viaţă regulată, având anumite ore de masă şi de somn. Petrecerile trebue să fie cât mai puţine.

„O astfel de viaţă nu ţi-o poţi rândui, decât dacă eşti însurat...

— Dar dacă soţia vrea să petreacă?

Negustorul este de părere că însurătoarea este absolut necesară.

Artista nu vrea să se mărite.

— Negustorul trebue să-şi aleagă o tovarăşe de viaţă cu spirit comercial, care să-i fie colaboratoare. Sunt multe asemenea femei, mai „masculine" decât bărbaţii; unele conduc singure afacerea în lipsa bărbatului... şi de multe ori o conduc chiar mai bine decât dânsul! Nevastă-mea cunoaşte multe limbi şi-mi este de mare ajutor la corespondenţă. In afară de asta, mi-a adus şi ceva zestre, astfel că mi-a fost posibil să dau avânt afacerii mele.

In rezumat sunt de părere ca: negustorul să se'nsoare de tânăr, cu o soţie inteligentă, cunoscând mai multe limbi şi având oarecare zestre."

O ACTRIŢĂ

— E mai bine ca actriţa să nu-şi lege viaţa de nimeni... In orice caz să nu se mărite niciodată cu un actor, care devine de două ori gelos: odată ca soţ şi apoi în calitate de concurent..." — îmi spune una dintre distinsele calaboratoare ale scenelor bucureştene.

CE SPUNE O MENAGERĂ DESPRE CĂSĂTORIILE ARTIŞTILOR?

— Un artist are nevoe de o soţie iubitoare, care să-l înţeleagă şi să-l administreze.

„Artiştii sunt deobiceiu un fel de copii mari... Cei cari nu se'nsoară duc o viaţă pustie şi plină de necazuri."

„VREAU SĂ MĂ MĂRIT DIN DRAGOSTE!"

— Vreau să mă mărit numai din dragoste!" — îmi spune o fată de 18 ani.

„Orice căsătorie contractată din alte considerente, orice combinaţii şi socoteli practice în asemenea împrejurări, sunt un târg ruşinos, care scoboară demnitatea omenească.

„Prefer să nu mă mărit deloc, decât să iau pe omul, pe care nu l-aş iubi! O căsătorie din interes desonorează pe cel ce o contractează."

O DOAMNĂ DE TREIZECI DE ANI

O doamnă de treizeci de ani e de părere că numai căsătoriile de convenienţă sunt într'adevăr fericite:

— Căsătoriile din dragoste dau mai totdeauna greş! *Stendhal* a scris undeva, că dragostea s'ar putea asemui uneori cu natura, care pe o ramură uscată de pom desfrunzit, ar îngrămădi iarna cristale sclipitoare de flori de ghiaţă. Dar diamantele fragile şi efemere se topesc la prima rază a soarelui, rămânând priveliştea unei ramuri negre, lipsită de orice poezie.

Deziluzia e de multe ori urmarea unei căsătorii întemeiată numai pe iubire.

O căsătorie, care ar avea la temelie interese personale reciproce, şi ar fi clădită pe temeiul unor concesii şi servicii de colaborare, o asemenea căsătorie e într'adevăr trainică. Doi oameni, cari au interese comune, sunt prieteni din momentul, în care se vădesc aceste interese comune, iar bărbatul şi femeea ajung să se stimeze şi chiar să se iubească... Instrăinarea soţilor se observă mai des la căsătoriile aşa zise din dragoste, decât la cele din convenienţă."

Fata de 18 ani vrea să se mărite din dragoste.

Scriitoarea îşi expune părerile despre căsătorie...

Doctorul are precepte medicale în privinţa căsătoriei.

DOMNUL DOCTOR M. NE SPUNE:

— Nu trebue să se'nsoare decât oamenii sănătoşi.

„E o mare nenorocire când avem de a face cu o tară ereditară fatală. Atât bărbatul, care vrea să se'nsoare, cât şi fata, care se mărită, trebue să consulte medicul, înainte de a face acest pas.

„Aci e şi rolul părinţilor ca să intervie cu tact şi judecată.

„Căsătoria e fericită numai dacă ambii soţi sunt sănătoşi şi dacă — deci — sunt capabili să aibă copii sănătoşi. Fac o mare greşală acei, cari se însoară, fără să se gândească la urmări."

O SCRIITOARE

O cunoscută scriitoare ne-a făcut cinstea să-şi spue şi ea părerea. Distinsa literată crede că, înainte de a se vorbi de căsătorie, trebue legiferat avortul. Numai o asemenea lege poate aduce liniştea în căsnicii.

Emile Zola, în *Fécondité*, a făcut apologia familiilor cu mulţi copii, cartea lui fiind scrisă în momentul când se constatase despopularea Franţei.

Astăzi însă, când tronează sărăcia, cred — ne spune interlocutoarea noastră — că cea mai mare dreptate are doamna Ackerman, scriitoare citată de *Anatole France*, care spune că nu este o crimă avortul, ci este o crimă aducerea pe lume, fără nici un rost, a co-

piilor meniţi să fie nefericiţi în anumite căsnicii şi în anumite împrejurări grele din viaţă.

INTRE LUCRATOARE

O lucrătoare oratoare cunoscută, care s'a agitat în ultimul timp, cu prilejul propagandei pentru menţinerea neştirbită a repaosului duminical, ne spune:

— Lucrătorii şi lucrătoarele sunt aceia, cari contractează căsătoriile normale, fireşti, dictate de legile naturii, şi cari contribue la afirmarea şi propăşirea unui popor.

„Examinaţi istoria tuturor ţărilor şi veţi vedea că clasa muncitoare este aceia, care în vremuri de grea cumpănă a păzit vatra strămoşească şi a stabilit o continuitate între prezent, trecut şi viitor.

„Sunt măritată şi în ajun de a deveni mamă. Dar lupt împotriva acelor patroni, ce voesc să ne ia singura zi din săptămână, Duminica, în care am putea să ne dedicăm căminului. Sunt multe lucrătoare soţii şi mame. Acei cari intenţionează să răpească Duminica lucrătorilor, sunt duşmanii familiei. Ei uneltesc la surparea temeliei naţiunii şi lucrează împotriva intereselor superioare ale neamului nostru.

O GLUMĂ

Spre a complecta ancheta noastră, am oprit şi pe un copil de cinci ani:

— Ce eşti mata, băiat?
— Nu.
— Eşti fetiţă?
— Nu.
— Atunci ce eşti?
— Eu sunt... *Gică!*
— Ei bine, dragă Gică, mata o să te'nsori când vei fi mare?
— Nu!
— Nu vrei să te'nsori, cum a făcut şi tata?
— Apoi tata s'a'nsurat cu mama, dar eu va trebui să mă'nsor cu o streină...”

ALEX. F. MIHAIL

50 CALATORII GRATUITE LA PARIS și VIENA pentru cititorii „Realității Ilustrate“

Detașați cuponul care se găsește în pagina 32, completați-l cu numele și adresa dv. și trimiteți-l împreună cu suma de lei 20, la adresa revistei „Realitatea Ilustrată”, str. C. Mille, 7—9, București I.

Veți primi în schimb revista „Realitatea Ilustrată” și un bon de participare la cele cincizeci de premii constând fiecare într'o călătorie complet gratuită la Viena sau la Paris.

Sunt treizeci și cinci de premii câte o călătorie la Budapesta-Viena și cincisprezece premii câte o călătorie la Paris, p... ...sta de Azur și Italia.

Ple...o ... fi la 22 Decembrie odată cu excursia organizată de „Realitatea Ilustrată”, pentru Crăciun.

Se acordă gratuit câștigătorilor atât călătoria dus și întors, vizele pe pașaport cât și întreținerea completă în hoteluri și restaurante de primul rang, și toate vizitările muzeelor, etc. Excursia la Budapesta-Viena va dura o săptămână; excursia la Paris, Coasta de Azur și Italia trei săptămâni.

Fiecare participant va primi odată ... „Realitatea Ilustrată” și bonul de participare, și un itinerariu detailat a' excursiei.

Tragerea premiilor va fi publi...ă, se va face în prezența autorităților sub patronajul d-lui prefect al poliției Capitalei și va avea loc la 10 Decembr... 1933.

Cupoanele se primesc la „Realitatea Ilustrată” până cel mai târziu în ziua de 5 Decembrie a. c.

Rezultatul concursului „Visului împlinit“

La concursul nostru „Visul împlinit” au câștigat premiu câte un loz — o optime — la Loteria de Stat, toți acei cari au indicat desenele 2 și 3.

Cei mai mulți dintre cititori au ca ideal să poată călători (2) și să-și aibe casa lor (3).

Deoarece numerile 2 și 3, în ordinea lor naturală ne-au fost indicate cel mai mult — conform condițiunilor inițiale ale concursului, — cei cari au indicat aceste numere au fost premiați.

DECE SUNTEȚI NEFERICIȚI IN CĂSNICIE?

Ancheta întreprinsă de „Realitatea Ilustrată“

Cu scopul de-a găsi remedii și a indica soluții, revista noastră începe o anchetă în rândurile largi ale cititoarelor și cititorilor, — cari n'au găsit în căminul lor fericirea — asupra motivelor ce determină sau au determinat situația tristă în care se află.

Ajutați-vă semenii, ajutându-vă poate și pe voi!

Toți cei cari n'ați găsit în căsnicie fericirea visată, comunicați-ne pricinile pentru care sunteți nefericiți, bineînțeles că se impune anonimatul și că noi ne luăm obligația celei mai perfecte discrețiuni. Relatați-ne în linii mari pentru ce soțul sau soția n'a corespuns așteptărilor voastre, sau pentru ce sunteți desamăgiți.

Noi, din toate relatările analoage, vom desprinde motivele generale și relevând cazurile mai interesante, vom căuta soluțiuni și vom trage învățăminte.

Rubrica va rămânea atâta vreme deschisă în coloanele noastre până când problema se va epuiza.

Conducerea anchetei se află în mâinile unui psiholog și a unui psiho-grafolog rutinat.

Nădăjduim că cititorii se vor interesa de această rubrică, și vor răspunde la ancheta noastră.

„REALITATEA ILUSTRATA”

N. B. — Trimiteți răspunsul la ancheta socială pe care am întreprins-o într'o scrisoare, nesemnată fără nume de persoane și de loc.

Adresa revistei str. C. Mille 11, București I.

UN MILION PENTRU UN STOMAC

Este vorba desigur de un stomac nou.

Câte persoane suferinde de stomac ar da această sumă — dacă ar avea-o — pentru a putea, dacă nu să schimbe acest organ, cel puțin să se vindece definitiv de stomac. Un stomac bolnav poate fi considerat ca a 11-a plagă a Egiptului. Indispozițiile stomacale se datorează de multe ori excesului de aciditate pricinuit de fermentația alimentelor rău digerate și care fermentează în stomac, sau alimente grele sau prea picante. Acrelile, gazele din intestine și stomac, sughițurile, dispepsia, crampele, senzațiile de arsură sunt simptome care nu trebu...se neglijate și cari nu rezistă ...nci minute unei jumătăți de linguriță de Magnesia Bisurata luată în puțină apă imediat ce se simte nevoie. Magnesia Bisurata înlătură aproape instantaneu excesul de aciditate și evită inflamația mucoaselor stomacului. De vânzare la toate farmaciile și drogueriile la prețul de Lei 7.— sau în format mare economic la prețul de Lei 110.—.

GERD VILLNOW

autorul ultimelor șlagăre muzicale

Parada soldaților de plumb-*Marș de caracter*
Cu o fată și-un pahar-*Vals*
Când minți așa frumos-*Tango*
Mai dă-mi odată-*Tango*
In ochii tăi am vrut ca să citesc-*Fox*
Aşi vrea să plâng-*Romanță*
Știu că mă'nșeli dar îmi ești dragă-*Slow-Fox*
Majestic-*Vals*
Toto-*Tango*
Baletul Lustragiilor etc., etc.

Alhambra

GLORIOASA companie Alhambra a domnilor Vlădoianu şi Constantinescu, joacă actualmente atât în Capitală cât şi în provincie. In Bucureşti se reprezintă comedia muzicală „Inimi de ciocolată" cu muzica originală de Ion Vasilescu, realizare extrem de amuzantă, interpretată de Ion Morţun, Ion Manu, C. Lungianu— o nouă descoperire scenică — Joujou Pavelescu — care confirmă succesul debutului — Florica Demion şi alţii.

Fotografiile noastre reprezintă două scene din comedia muzicală „Inimi de ciocolată". La dreapta grupul actorilor companiei Alhambra, cari au plecat să răspândiască în toată ţara succesul din Capitală al admirabilei reviste „Alhambra iubeşte".

Foto Berman-Realitatea

Cu o deosebită solemnitate, în prezenţa membrilor guvernului şi a primarului general al Capitalei, s'a început săptămâna trecută pavarea Capitalei.

CIUDĂŢENII

Dr.: *Marele scriitor spaniol Blasco Ibanez, care a murit acum cinci ani în exil, la Paris, a fost readus în patrie, pe un vas de război. Preşedintele republicei spaniole, Zamorra, a mers în fruntea cortegiului.*

Jos: *Doctorul Reginald Darking din Liverpool a cumpărat recent pe un preţ foarte scăzut, o pictură despre care se crede că este un Rubens veritabil. Ea reprezintă „Sfânta familie" cu Ion Botezătorul. Opera a fost preţuită la cincizeci de mii de lire sterline.*

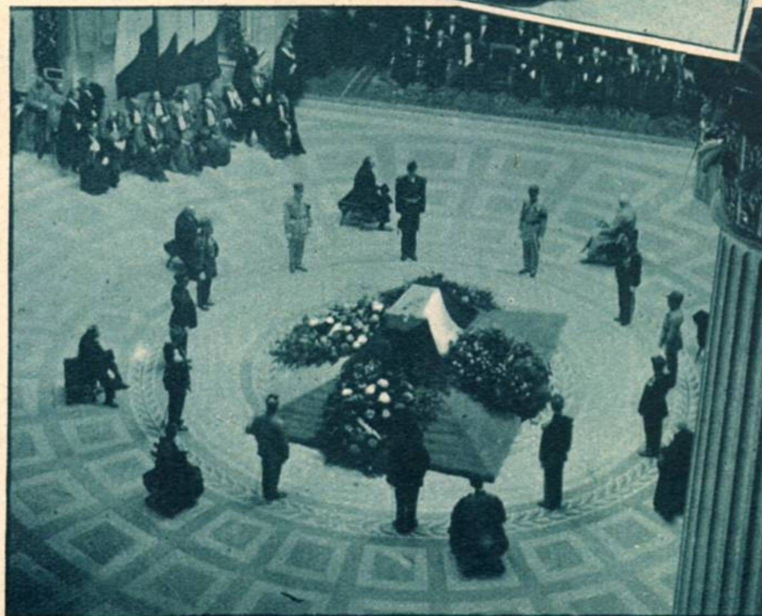

Dr.: *Operele lui William Shakespeare au fost făcute cunoscute publicului japonez de către profesorul Shoyo Tsubouchi, care şi-a dedicat întreaga activitate pentru traducerea lor.*

Jos dr.: *Funerariile lui Painlevé la Panthéon s'au desfăşurat într'un cadru de pioasă solemnitate.*

Jos st.: *Ofiţerii vechiului regim Machado, din Cuba, închişi, au obţinut pentru prima oară permisiunea să fie vizitaţi de rudele lor.*

SOȚI și SOȚII

Pentru buna înțelegere în căsnicie

de KARL MENNINGER

NU există nimic mai important în higiena spirituală a unei căsnicii decât o înțelegere completă între soți. Certurile nu numai că fac pe cei doi parteneri să sufere, dar au repercusiuni nefericite asupra caracterelor și sufletelor copiilor, crescuți în atmosfera ostilă a unor părinți ce nu se potrivesc.

A fost o vreme când se credea că dată fiind atracția dintre bărbat și femee, căsătoria, adică unirea formală, asigura unei perechi suprema fericire. Aceasta e o eroare romantică. In realitate, fericirea nu e în căsnicie o urmare inevitabilă, dovadă că există atâtea femei și atâția bărbați cari se simt atât de nenorociți împreună, încât n'ar trebui să mai convieţuiască.

Iată câteva conflicte conjugale luate din viața noastră de toate zilele:

Doctorul A este un chirurg foarte dibaci dar un soț insuportabil. Soția sa consultă nenumărați doctori rugându-i să facă ceva pentru el, întrucât purtarea lui morocănoasă, isbucnirile-i de furie și grosolănie amenință — spune ea — să-l bage într'un ospiciu sau să provoace o ruptură în menajul lor. La rândul său, doctorul, pune aceste isbucniri în socoteala neglijenței, vorbăriei și extravaganțelor soției sale.

D-l și D-na B. apar regulat la toate reuniunile mondene ale cercului lor. D-na B. strălucește, se remarcă întotdeauna și se amuză foarte mult în aceste ocaziuni, în vreme ce soțul ei rămâne în umbră așteptând cu nerăbdare momentul întoarcerei acasă. Dar această clipă de fericire a soțului e întunecată de amarele reproșuri ale doamnei, nemulțumită de indiferența lui față de plăcerile și ambițiile ei mondene.

D-l și D-na C., au un singur lucru comun — micul dejun. El e complectamente absorbit de afacerile sale care pentru soție nu prezintă nici cel mai mic interes.

Iar ea, pe de altă parte își atrage compătimirea numeroșilor lor prieteni plângându-se de totala indiferență a d-lui C. față de ea și de copiii ei.

D-na F. se plânge că soțul ei nu iese niciodată cu ea în oraș. Oridecâte ori e vorba să o însoțească în casa unor prieteni, sau dacă totuși se decide să meargă, se îmbufnește și e posomorît toată seara, nepierzând nici un prilej să arate atât prin cuvinte cât și prin gesturi că acești prieteni îl plictisesc de moarte. „Și totuși" observă ea cu amărăciune nu refuză niciodată să iasă în tovărășia unor anumiți prieteni pentru a se întoarce acasă la ore târzii.

D-l G. este un bărbat vesel, care are mulți prieteni, îi place să trăiască larg, să se îmbrace bine și să dea mese. Soția sa însă, e o femee nervoasă și veșnic preocupată de ideea economiilor. In ultima vreme a reușit prin câteva maestre manevre în bugetul cotidian, să economisească vre-o câteva mii de lei cu care a acoperit unele datorii mai urgente ale furnizorilor; pentru a afla apoi că soțul ei cumpărase un automobil fără s'o consulte.

D-l K, a fugit de acasă când era copil pentrucă era tratat de tatăl lui cu o intolerabilă brutalitate. Astăzi, deși e un om foarte capabil și are în viață numai succese, se umilește grozav înaintea celor cu cari lucrează și-și subestimează mult capacitatea. E căsătorit și duce un menaj fericit dar soția sa e exasperată de acest sentiment al inferiorității ce-l domină întrucât simte că succesul lui în viață va fi întotdeauna cu mult mai mic decât ar trebui să fie.

Dacă în loc de certuri, incriminări și gânduri de divorț, s'ar consulta un psichanalist, multe din aceste conflicte s'ar aplana ușor și o înțelegere reciprocă ar lua locul meschinelor nemulțumiri ce înveninează atmosfera unei căsnicii.

Printr'o amănunțită examinare a tuturor factorilor, o persoană obiectivă, își poate da seama dacă animozitățile conștiente sau inconștiente dintre soți ar putea fi înlăturate sau dacă nu sunt cumva atât de intense încât să nu mai permită nici o schimbare.

Prima parte a tratamentului este o completă înțelegere a situației. A doua, aplicarea uneia din nenumăratele metode de reconciliere. Câte odată lucrurile se aranjează foarte ușor. E uimitor spre exemplu, câtă amărăciune se poate evita printr'o discuție francă. Uneori, doi oameni trăiesc alături ani dearândul acumulând venin, cu toate că se iubesc, numai pentrucă unul din ei e prea mândru sau prea încăpățânat pentru a lua inițiativa unei explicații sincere asupra punctului dureros.

Iată spre exemplu cazul unui tânăr american anume John Smith. Are douăzeci și nouă de ani și se simte extrem de nefericit. Acum cinci ani s'a căsătorit cu o fată despre care, chiar mama lui spune că-i e cu mult superioară. Cum el a rămas la un moment dat șomeur și nu mai izbutea să obțină un alt post, soția lui s'a hotărît să-și reia ocupația pe care o avea înainte de căsătorie și care se dovedi și acum foarte lucrativă. Faptul acesta suscită însă o gelozie teribilă la soț, care deveni atât de morocănos și de irascibil încât femeia se văzu nevoită să renunțe la exercitarea meseriei sale. El, pe de altă parte, deși foarte capabil în branșa lui, e foarte dezordonat și foarte distrat ceece face să nu poată rămâne multă vreme într'un loc. Stă astfel mai mult acasă suferind crunt de ulcere la stomac și de dureri în inimă pune în socoteala soției sale tot felul de ofense imaginare ba pretinde că ea ar fi cauza boalei sale de stomac și o acuză

chiar că ar fi încercat să-l otrăvească şi că i-ar fi făcut copii nelegitimi.

Cauza neînţelegerilor din familia Smith e evidentă. Soţul e un copil care nu vrea să-şi asume responsabilităţile bărbatului. Trebue tratat cu multă răbdare; trebue să i se demonstreze necesitatea şi posibilitatea de a-şi canaliza energiile într'o direcţie utilă în loc de a le descărca sub forma de nervi asupra unei soţii al cărei singur păcat e că neavând un bărbat drept soţ, a încercat să fie ea bărbatul familiei.

Nici ea n'ar fi trebuit să ia această atitudine umilitoare pentru soţ, e necesar deci să i se arate că bunele ei intenţii au consecinţe nefericite şi că e în interesul casei lor comune să se străduiască să-şi ajute bărbatul pentru ca acesta să-şi poată reface încrederea în sine.

Când suntem singuri, soţul meu e foarte afectuos şi mă copleşeşte cu atenţiile.

Dar când venim în lume devine brutal, se răsteşte la mine, mă umileşte şi are aerul că ar vrea să mă micşoreze, deşi nu cred că o face cu această intenţie. Judecat după purtarea sa din aceste momente, s'ar crede că n'a avut niciodată vreo umbră de afecţie pentru mine. In urmă, nu-şi dă niciodată seama de ce a făcut sau de ce mă simt jignită".

In acest caz e foarte probabil că bărbatul a avut în copilărie experienţe de pe urma cărora a rămas cu o mare aversiune faţă de femei. Se găseşte adesea la o analiză mai aprofundată a caracterului acestor persoane că au fost lovite sau umilite în public de către mamele lor exact în modul în care-şi atacă acum soţiile.

Se spune adesea că un bărbat îşi tratează soţia aşa cum îşi trata mama, dar aci ar trebui să rectificăm spunând „cum ar fi vrut să-şi trateze mama.

Primul lucru pe care-l are de făcut soţia într'o astfel de situaţie e să aleagă un moment propice şi să atragă soţului atenţia asupra ciudăţeniei purtărilor sale arătându-i totodată cât de mult suferă din pricina acestor isbucniri ale lui. Dacă poate fi făcut să-şi vadă atitudinile sub lumina originilor lor va renunţa poate mai curând la ele.

Un caz similar

„Acum zece ani m'am căsătorit cu un tânăr ce absolvise cu succes universitatea. Era preşedintele unei asociaţii studenţeşti, o vedetă atletică a Y. M. C. A.-ului şi se bucura de foarte multe simpatii.

Astăzi, soţul meu strigă la copii de parcă ar fi nişte animale, îmi aduce tot felul de insulte şi are accese de adevărată furie, manifestând în totul firea unui copil de doi ani nesuferit de răsfăţat. Şi ceeace are darul să-l irite mai mult sunt tocmai lucrurile mărunte — un şiret de ghiată rupt, o farfurie spartă, o uşă trântită. Când criza a trecut, redevine blând, amabil şi afectuos, până la următoarea mică neplăcere sau plictiseală.

Vreau să-mi ajut bărbatul să iasă din această stare de dezechilibru. Ştiu ceva despre genealogia lui, care i-ar putea scuza anumite acuzaţiuni: un tată atins de nebunie şi o mamă dezordonată. La şcoală, copil sărac, a avut de luptat cu dispreţul camarazilor săi. Il înţeleg şi-l compătimesc. Dar care trebue să fie atitudinea mea? Sunt în stare să fac orice pentru a-l salva dar trebue să ştiu mai întâiu ce e de făcut".

Această femee dă dovadă de o largă înţelegere. Ea îşi dă seama că împrejurările în care s'a desfăşurat copilăria soţului ei, au sădit în contrucţia lui spirituală reacţii ce se produc şi acum aproape sub aceeaş formă dar asupra altor persoane. Copilul care a avut de suportat isbucnirile unui părinte violent va lua la maturitate aceleaşi atitudini faţă de familia sa, şi copilul umilit de camarazii săi de şcoală se răsbună pe proprii săi copii.

In acest caz soţia trebue să-şi convingă soţul să consulte un psichiatru.

MARTIRI

„Ştiu că am o inteligenţă cel puţin mijlocie şi o personalitate prin care-mi câştig uşor prieteni. Simt că aşi putea să-mi iau soarta în mâini şi să-mi croiesc o cale de succese în viaţă, dar ridiculizările şi gelozia soţului meu mă ţintuiesc pe loc.

Când ne-am căsătorit, acum douăzeci de ani, aveam speranţe mari, ardeam de ambiţii! Dar toate piedicile din lume par a se fi ridicat împotriva mea. Uneori îmi simt speranţele moarte şi atunci, tot ce mai doresc e să închid ochii într'un somn din care să nu mă mai trezesc. Dar am copii cari încă nu se pot dispensa de mine. O, dacă aşi putea să nu mă mai chinuesc cu ideea „unui trai mai bun" să mă mulţumesc a trăi fără avantagiile confortului modern, să mă rezum la a rămâne pe loc şi la a fi un zero, să încetez a mă mai frământa! Dar speranţa şi ambiţia nu pot muri şi mă tortură.

Ducem cu toţii o viaţă mizeră dintr'o leafă aproape inexistentă care trebue să întreţie şase persoane. Nu-mi pot permite cea mai mică cumpărătură pentru înveselirea interiorului şi atât eu cât şi copii umblăm în hainele uzate dăruite de nişte rude mai avute. Am oarecare talent literar dar scriu în secret pentrucă altfel, bărbatul meu ar râde de mine.

Sunt atât de nefericită. Atât de nemulţumită!

Sunt în tendinţe şi idei extrem de întreprinzătoare, dar în viaţa de toate zilele sunt cu totul pasivă mi-e teamă să exprim în casa mea cea mai mică dorinţă. Poate că atitudinea soţului meu m'a schimbat în halul acesta.

Există bărbaţi cruzi aşa cum există femei crude, dar în ce măsură suportă soţul maltratat aceste cruzimi şi în ce măsură le provoacă pentru a-şi crea situaţia de martir, nu se poate determina din ascultarea unei singure părţi.

Ceeace am avut ocazia să văd adesea, e că femeea face pe martira şi reproşează soţului că n'o admiră pentru aceasta.

Cheia înţelegerei şi rezolvărei multora din conflictele conjugale este recunoaşterea anumitor principii de viaţă sufletească, umană ce suferă o intervertire: astfel, e bine să cunoaştem faptul că dragostea îmbracă adesea ura şi vice versa: şi că originile celor mai multe aversiuni rezidă în experienţele sentimentale ale copilăriei.

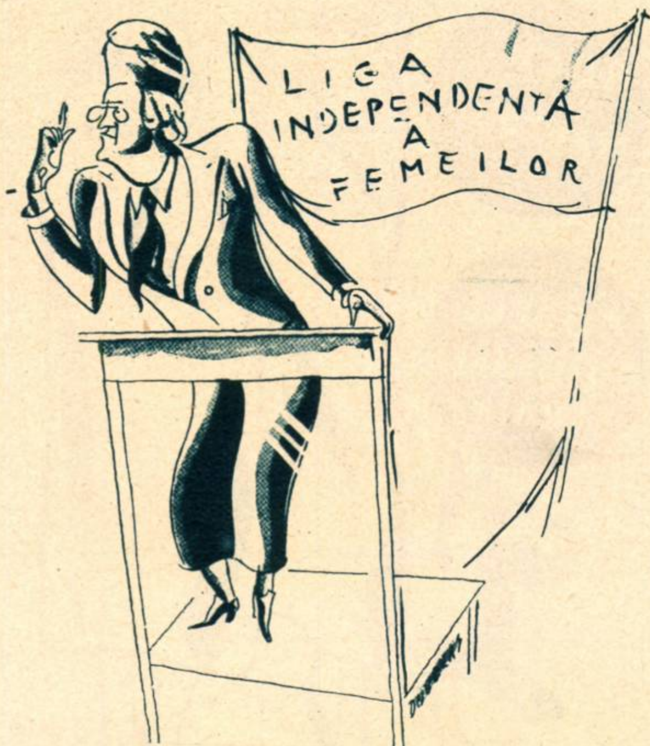
Ştiind aceste lucruri, unii soţi tirani şi unele femei crude, ne pot apărea într'o lumină nouă, şi dacă vom putea face pe aceşti oameni să se vadă într'o oglindă psichanalitică, vom contribui cu siguranţă la fericirea şi sănătatea sufletească a căsniciilor lor.

DON JUAN ARE UN COMPLEX MATERN

CUNOAŞTEM cu toţii tipul de femee care urâşte bărbaţii, deşi, ca bărbat, mă bucur că astăzi acest tip e mai puţin frecvent decât înainte. Femeia-şi proclamă ura de pe platforma publică, invocând motive de înaltă morală şi ţine cu tot dinadinsul ca bărbaţii să afle de aceste sentimente, pentruca intolerabila lor îngâmfare să fie crunt lovită — ceeace din nefericire! — se întâmplă foarte rar.

Femeia care urâşte bărbatul e un tip cu totul diferit de bărbatul care urâşte femeea: acestuia din urmă îi lipseşte siguranţa, ferocitatea şi avântata ei ferventă etică. El nu are sentimentul că reprezintă o cauză, sau, chiar dacă-l are, cauza sa e una din acele pierdute mai înainte ca Adam şi Eva să fi părăsit Paradisul. Stăpânit de ideia că e impresurat de cele mai groaznice primejdii, el îşi păstrează părerile pentru sine şi evită orice contact cu sexul alarmant. Dar fatalitatea îl pândeşte tot atât de implacabilă ca un câine şoricar înaintea unei găuri de şoarece: pe la cincizeci de ani, cade bolnav şi e îngrijit cu multă solicitudine şi îndemânare de o infirmieră robustă şi capabilă. In perioada convalescenţei când mai e încă foarte slab, aceasta îi aminteşte că va trebui în curând să-l părăsească, dar că nu-şi poate închipui cum o va duce fără ea. Nici el nu-şi poate închipui acest lucru, aşa că o ia în căsătorie şi femeia începe astfel o viaţă fericită. Cât despre el, învaţă repede virtuţile supunerei şi ale resemnării.

Uneori acest tip de om scrie cărţi; şi în cazul acesta, ideologia lui e foarte feroce, foarte bărbătească. Nietzsche aparţinea acestei categorii, şi, după cum o ştiţi cu toţii, a fost în scrierile sale de o asemenea ferocitate încât i s'a adus acuzaţia că el ar fi declarat războiul mondial. Când se ocupă de „Femee", scrie de parcă regimente întregi din acest sex (după părerea sa) de dispreţuit, ar tremura la cea mai mică încruntare a lui; din acest fapt, orice femee cu oarecare experienţă poate trage concluzia că în realitate individul trăeşte „sub papuc". Pentru acest tip de bărbat, e de dorit ca femeia sub a cărui dominaţie cade, să aibă o fire afectuoasă, blândă şi deci să nu abuzeze de ascendentul pe care-l are asupra lui.

Dar acest tip de bărbat care urâşte femeia are o varietate mai complexă: e vorba de Don-Juanul care caută veşnic femeia ideală dar n'o găseşte niciodată şi-şi abandonează mereu idolul imediat ce i-a descoperit defectele. Mărturisesc că acest tip mă indignează. De ce ar fi femeia un ideal pentru bărbat, mai mult decât e bărbatul pentru femee? Această ipostază de fiinţă ideală trebue să fie foarte puţin comodă, comportând o zilnică ipocrizie şi o constrângere a naturaleţei. Adevăratul Don-Juan îşi va vedea iluziile distruse de un guturai sau de o indigestie a iubitei sale, dar niciodată nu se întreabă dacă el rămâne neatins de aceste „odioase păcate".

Don-Juanul, deşi se crede prototipul bărbatului, e în fond victima complexului matern. In genere, copiii nu ajung niciodată la o complectă cunoaştere a mamelor lor; acestea le ascund anumite laturi din viaţa lor adultă. Copiii capătă astfel concepţia unei femei cu totul devotată lor şi care nu trăeşte decât prin ei, lipsită de acel egoism fără de care viaţa e imposibilă. Chiar cei cari, ca Byron, au mame ce fac antipodul tipului descris, îşi construesc cu extracţii din literatură şi cu nevoia de afecţiune pe care o simt, un ideal matern şi, în mod inconştient pretind unei soţii ceeace n'au putut avea dela mama lor. Don-Juanii zilelor noastre sunt nişte specimene întârziate şi nu-şi mai pot plimba tragismul cu eroicul avânt al predecesorilor lor. Epoca noastră reclamă un alt rol; poate că cel al psichanalistului va fi cel mai bun.

Sus: Tânărul jockeu american Jackie Westrope a sărbătorit recent a 250-a victorie din carieră.

Dr.: Iată un război cu adevărat amuzant, împotriva unui regiment de amazoane frumoase. Un grup de sirene pe plaja Venice Beach din California, aşteptând atacul bărbaţilor duşmani.

Jos: Asociaţia tinerelor fete din Philadelphia a acordat membrelor ei permisiunea să înoate odată pe săptămână, seara, împreună cu prietenii lor. Fotografia noastră a fost luată în seara inaugurării.

Jos: La Paris s'a deschis de curând salonul suprarealist. Au fost expuse câteva opere curioase.

AVENTURIERII dragostei

Cum lucrează excrocii căsătoriilor

JUMĂTATE din numărul femeilor, care se sinucid, ajung la acest gest disperat din pricina excrocheriilor ce se practică în jurul căsătoriei.

Afirmarea pare exagerată. Ea este totuş perfect adevărată şi confirmată de datele statistice şi de arhivele poliţiilor de pretutindeni.

Ca dovadă de extinderea, pe care a luat-o în timpul din urmă acest gen special de fraudă, e suficient să semnalăm că prefectura poliţiei din Berlin are o secţie rezervată exclusiv delicvenţilor, care îşi trag veniturile din industria căsătoriilor. O industrie, la care se pretează de formă, exploatând în modul cel mai abil credulitatea femeilor.

Un album al acestei secţiuni din poliţia berlineză cuprinde fotografiile a peste 6000 de asemenea excroci. Intre aceste chipuri o „logodnică" înşelată şi cu punga deşertată de iubitul ei efemer, îşi poate regăsi mai întotdeauna pe „logodnicul" dispărut.

La începutul meseriei lor, aceşti aventurieri reuşesc adesea ani întregi să-şi întindă plasa lor încâlcită în massa oraşului mare, neobservaţi de poliţie şi nebănuiţi de nimeni.

Abia mai târziu, după ce apar în ziare sau se afişează pe străzi descrieri amănunţite cu semnalmentele şi portretele acestor „eroi" ai aventurei şi mai ales, după ce li se cunoaşte procedeul particular, după care operează, serviciul de urmăriri începe să-i stânjenească în activitatea lor.

Aproape în fiecare din marile capitale, poliţia are de înregistrat zilnic două-trei plângeri în această materie, din partea victimelor.

Interesant este faptul — confirmat întotdeauna de slujbaşii acestor birouri de urmărire — că în majoritatea cazurilor, fetele şi femeile înşelate şi exploatate, oricât le-ar fi de mare indignarea, nu uită să adauge ca o supremă dorinţă, şi ca o atenţie discretă: „Numai să nu afle că eu sunt aceea, care l-am denunţat".

Aceşti infractori profesionişti se trag aproape toţi din straturile sociale cele mai de jos. Cu toate că ne-am aştepta tocmai la contrariul, ei sunt rareori bărbaţ ifrumoşi. In majoritatea cazurilor au un fizic insignifiant.

In schimb, sunt extrem de comunicativi şi înzestraţi cu un dar deosebit de a vorbi cu uşurinţă şi în mod foarte agreabil. Cu vorba lor abilă şi aerul de sinceritate, care nu le lipseşte niciodată, reuşesc întotdeauna să convingă pe cei din jurul lor.

Lucrul cel mai important pentru excrocii căsătoriilor este să-şi găsească victima potrivită. Deaceea ei cultivă relaţiuni, nu numai în sălile de dans şi localurile de noapte, ci frecventează orice fel de reuniuni, în care să fie bine reprezentat publicul feminin. Tipurile preferate ca victime sunt femeile ceva mai în vârstă, desamăgite de viaţă, dar ascunzând încă în sufletul lor o vagă dorinţă de fericire.

Novicii în această artă a excrocheriei încep prin a da câte-un anunţ în ziare, în care deobicei un „domn, de vârstă mijlocie, cu situaţia asigurată, caută cunoştinţa unei „doamne cu avere", posedând o „bogată viaţă interioară". In aparenţă, toţi caută în primul rând sufletul. Acesta e trucul psihologic uzual. Bineînţeles, idealistul nostru nu uită să anexeze la răspunsul ce-l dă corespondentei sale şi o fotografie care-l prezintă viitoarei logodnice, mult mai chipeş decât apare în realitate, mai târziu, când ajung să se cunoască personal.

Aventurierul nu vorbeşte niciodată despre bani şi chestiuni materiale. El achită întotdeauna micile cheltueli ale viitoarei logodnice şi nu-i cere niciodată vre-o sumă cât de neînsemnată. Deobicei, abia după o vreme mai îndelungată, intervine cu o simplă observaţie, care cade în convorbire ca din întâmplare. Ce cuprinde această observaţie? O ocazie care se prezintă acum de a-şi clădi, cu puţine parale, o existenţă frumoasă, pentru a se putea apoi căsători împreună şi a trăi astfel amândoi fericiţi. Această ocaziune poate fi din cele mai diferite, obiectul ei rămâne însă întotdeauna acelaş: extorcarea micilor sau marilor economii ale „viitoarei" soţii.

Regele aventurierilor de speţa aceasta este fără îndoială faimosul Landru, acel „Barbă albastră" modern, al cărui proces a stârnit, după cum se ştie, atâta vâlvă acum câţiva ani.

Landru a „descoperit" nu mai puţin de 283 de logodnice prin următorul anunţ:

„Domn de 45 de ani, liber, cu inaltă poziţie socială şi casă proprie, caută cunoştinţa unei doamne cu avere, în vederea căsătoriei".

Aceste cuvinte, relativ banale, au exercitat totuş o impresie atât de fascinantă, încât i-au căzut pradă sute de femei, în curs de 12 ani. Landru le lua paralele, şi, în ziua fixată pentru căsătorie, le gătuia probabil, arzându-le corpul într'un cuptor, din bucătăria locuinţii sale.

Ani întregi şi-a exercitat nestânjenit această meserie. E drept că din când în când se iveau oarecari plângeri la poliţia din Paris. Totuş, întrucât Landru lua precauţiunea să apară faţă de logodnicele sale mereu sub un alt nume, reuşia să deruteze orice urmărire. Abia mult mai târziu a fost prins şi aceasta numai printr'o întâmplare. Pentru fiecare logodnică Landru obişnuia să-şi facă însemnări în carnetul său, care cuprindea astfel notiţe despre 283 de asemenea victime. Nu uita, bine'nţeles, să-şi noteze veniturile realizate dela fiecare din ele, precum şi ziua în care le-a adus

pentru ultima oară la locuința lui din Cambrai. Niciuna din aceste femei nu s'a mai reîntors de acolo.

După cum se știe, Landru a fost condamnat la moarte prin ghilotină.

Un alt caz interesant în această categorie ni-l oferă un oarecare Richard Engels, condamnat în 1928 la 10 ani închisoare. Viața lui Engels e un adevărat roman. El reprezintă, între excrocii căsătoriilor, tipul marelui senior, și al marelui capitalist, care nu se ocupă niciodată de „afaceri" mărunte, ci numai de întreprinderi în stil mare. In cursul activității sale, a reușit să extorcheze nu mai puțin de 2 milioane de dolari (peste 300 milioane de lei), a verea a 80 de femei.

Intrucât numele de Engels nu i se părea destul de sugestiv, pentru a exercita o influență demoniacă asupra femeilor, el și-a mai adăugat încă vreo 200 de alte nume pompoase și răsunătoare, fără a ieși însă vreodată din rolul său și fără să-și uite în diferitele ocazii numele de circumstanță. Ii plăcea în deosebi să se numească: Baronul Engels, Lord Beaverbrook, sau Siegfried Wallace, dar cel mai mult ținea la numele Richard Vernon Short, sub care a fost cunoscut de toate autoritățile polițienești din Europa și America.

Persoană extrem de dotată, vorbea cu ușurință orice limbă străină și juca cu virtuozitate orice rol. Lipsit de un fizic frumos, compensa acest neajuns printr'o elocvență admirabilă și o bonomie și politeță simpatică.

Unul din trucurile lui principale era să arate femeilor, a căror avere o vâna, servieta plină cu carnete de cecuri, acțiuni, etc. Avea dealtfel diferite conturi la diverse bănci și se manifesta foarte darnic cu bacșișurile. Povestea cu brio întâmplări minunate din călătoriile sale, care fascinau în special asistența femenină. Ducea o viață de lux strălucitor.

Niciodată nu cerea victimelor, sub un pretext oarecare, vreo sumă de bani. Știa în schimb — la momentul oportun — să aducă vorba în așa fel ca însăși femeile să-i ofere pentru vreun scop oarecare, bani pe care el refuza să-i primească și pe care binevoia să-i accepte numai în urma unor insistențe repetate.

O conduită atât de elegantă și discretă seducea firește publicul femenin. Unui asemenea om, care nu ține la bani, femeile îi puneau, fără nici o teamă la dispoziție întreaga lor avere.

Un amănunt amuzant, care desvălue ingeniozitatea lui Engels:

Eroul nostru se prezenta la Washington ca un aristocrat și diplomat austriac și se împrietenise cu o bogătașă americană, interesată la diverse mari industrii. Intr'o zi, vizită, împreună cu această prietenă, un restaurant elegant. La plecare, ajunși aproape la ușă, doamna atrage atenția „domnului baron" că secretarul de stat Hughes, împreună cu alți membri ai guvernului american stau la o masă vecină. Engels scoate un strigăt „înăbușit" de bucurie, se scuză o clipă de la partenera sa, se năpustește la masa, unde stă Hughes strigându-i pe un ton foarte familiar: „Allo, Charlie, hai noroc! Cum îți merge?"

Inainte ca Hughes să se poată măcar desmetici din această uluială, Engels isbucni din nou.

„Scuză-mă, dar mă așteaptă cineva"! și se reîntoarse repede lângă victima sa. Aceasta, mândră firește de prietenia unui asemenea nobil atât de intim prieten cu miniștrii Statelor Unite, i-a încredințat fără nici o teamă un cec de 200.000 dolari.

Un alt aventurier, care zace acum într'o închisoare din Maryland, a reușit sub diferite nume să se însoare legitim cu... 1000 de femei. Față de 50 dintre ele s'a dat drept de Lord Beaverlin, extorcându-le astfel aproape un miliard de dolari.

Trucurile excrocilor sunt din cele mai diverse și toate se bazează însă în fond pe specularea unor slăbiciuni esențiale ale femeii: vanitatea, credulitatea, lipsa de discernământ critic, precum și dorința de aventuri și de senzații.

Iată câteva crâmpee tipice din felul, în care aventurierii căsătoriilor obișnuiesc să se adreseze în momentul psihologic, femeilor dela care vor să toarcă bani:

„Afacerea de care-ți vorbesc ne-ar da o existență asigurată, așa încât ne-am putea căsători imediat. E o cumpărătură ocazională, care trebue făcută însă negreșit mâine. Altfel ocazia e pierdută...

„Mă simt grozav de singur! Ce-mi folosește toată averea mea. Toate femeile, pe care le-am cunoscut până acum, râvniau numai la banii mei. D-ta ești prima femee, cu adevărat dezinteresată și cu suflet, pe care o întâlnesc în viața mea".

„Nu pot să mă uit la bijuteria d-tale. Imi face rău, când văd că piatra din mijloc nu este bine fixată și poate să cadă dintr'un moment într'altul. Am s'o duc la bijutierul meu, căci ar fi îngrozitor s'o pierzi!...

„...Și când voi primi moștenirea, îți voi restitui bineînțeles o sumă dublă de bani. In materie de bani am fost totdeauna cavaler".

„Dar cum poți spune așa ceva draga mea. Arăți ca și cum ai fi de 20 de ani"...

(Și deobicei „tânăra" are peste 45 de ani).

Slăbiciunile femeii vor rămâne întotdeauna un isvor nesecat de îmbogățire pentru profesioniștii căsătoriei.

E.

Soțul IDEAL

STANDARDUL IDEALULUI S'A URCAT

Menajera și-a creat bărbatul ideal în tipul sportiv, vioi, surâzător

Lucrătoarea de fabrică visează în timpul lucrului bărbatul pe care și l-a făurit idol

Comisionarul stă la masă purtând în minte imaginea femeei ideale

Postașul se gâ ... libere la femei ... fățișar: emană ...

IDEALUL în căsnicie!... O noțiune pe cât de ela
variată, de la om la om, de la popor la popor. E
de 1001 motive, care se întrunesc la un mo...
furniza.

Mediul înconjurător, felul de viață, educația primit
tească, prieteniile din copilărie și din perioada adoles
rile neprevăzute, — iată atâtea elemente care contribu
idealului în căsnicie.

Fiecare femee își creiază în imaginație un anumi
după cum fiecare bărbat își construește în minte, tipu
ar vrea să-și împartă viața din ziua căsătoriei până la n

Sunt unii, puțini favorizați de soartă, cari reuș
idealul imaginat. Aceștia furnizează categoria fericiților
meni pe care nu-i vei auzi niciodată exclamând : „
mă'nsor?"

Categoria aceasta reprezintă însă numai o infimă
de imensul număr al nefericiților în căsnicie. In zil
se înmulțesc mereu.

Unul din motivele principale ale creșterii număru
trebue căutat în faptul că standardul idealului în că
enorm în ultimii ani. Cauzele sunt multiple, meritând

Unul din factorii cei mai de seamă însă — acela
ocupa noi în rândurile care urmează — determinant

...ndeşte în orele
... din a cărei în-
... tainică tristeţă

...stică, pe atât de
... este determinat
...at pentru a-l

...ă în casa părin-
...cenţei, întâmplă-
...e la construirea

...t tip de bărbat;
... femeei cu care
...oarte.
...c să-şi realizeze
... în căsnicie, oa-
...Cine m'a pus să

... minoritate, faţă
...noastre aceştia

...lui de nefericiţi
...icie s'a ridicat
... amplă analiză.
... de care ne vom
...al ridicării stan-

dardului idealului în căsnicie, este incontestabil cinematograful.

Spuneam mai sus, că fiecare femee îşi construeşte în imaginaţie tipul bărbatului ideal; după cum fiecare bărbat face acelaş lucru cu femeea la care visează.

Sunt rare cazurile în care imaginaţia poate lucra singură. Trebue să fie un om excepţional, altfel construit decât ceilalţi semeni ai lui, pentru a nu suferi nici o influenţă exterioară şi pentru a-şi construi idealul după cum îl taie capul.

Aşadar trebue să considerăm din capul locului că atunci când purcede la construirea soţului ideal, femeea va proceda prin selecţiunea diverselor caractere pe care a avut prilejul să le cunoască.

Unde face cunoştinţa lor? In romane, în reportajul cotidian şi — mai ales — acum în timpul din urmă, în cinematograf.

Dintre aceste trei surse de inspiraţie — romanul, reportajul zilnic şi cinematograful — cel din urmă este cel mai abordabil massei.

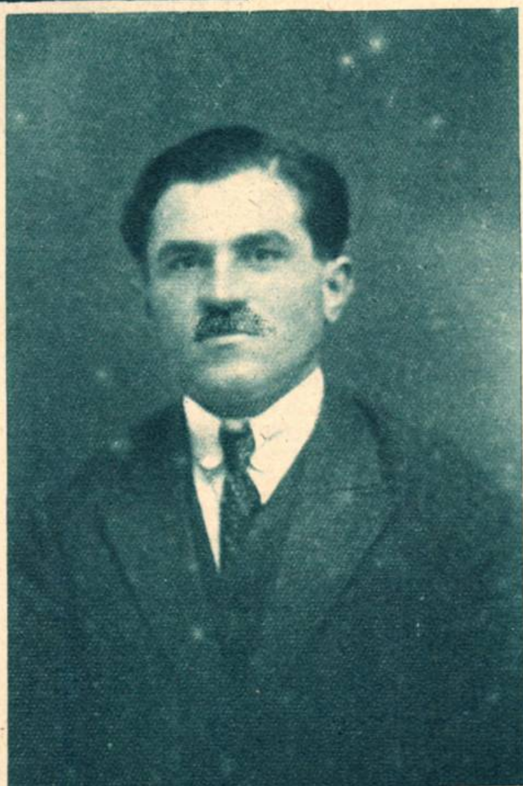
Pentru ca din citirea unui roman să-ţi poţi construi tipul care-ţi place ,trebue să ai o doză de cultură serioasă, care să ofere imaginaţiei posibilitatea să lucreze mai departe şi să-şi reconstruiască tipul creat de autor. Să-l reconstruiască atât

Frizerul visează la ingenua etern surâzătoare

Şofeurul de taxi şi-a făurit idealul dintr'o fetişcană strălucitoare de tinereţe şi vioiciune

de bine, încât să devină aproape tangibil. Acelaş lucru şi cu reportajul zilnic. Cu eroii pe care-i cunoaştem din isprăvile descrise de ziare.

Cu totul altfel stau lucrurile atunci când este vorba de cinematograf. Ecranul se adresează unui public cu mult mai numeros decât romanul şi reportajul zilnic. El a devenit factorul de cultură abordabil massei. Caracterele, de pe ecran, sunt mult mai uşor perceptibile pentru oamenii simpli. De acolo îşi vor construi ei idealul în căsnicie, modelat după chipul şi înfăţişarea eroului din film.

Tânărul interpret al rolului de îndrăgostit este elegant — de o eleganţă strălucită — bine crescut, manierat, frumos şi îngrijit.

„Aşa un bărbat mi-ar place şi mie!...” oftează adolescenta, cu două clase liceale, la eşirea din sala de spectacol.

In zadar va încerca soţul să-şi convingă soţia că cinematograful nu este o realitate, că în viaţă lucrurile se petrec cu totul altfel, că în film eroii pentru asta sunt puşi, ca să fie eleganţi, atenţi şi iubitori. Ei n'au slujbe care să le distrugă nervii şi creerii, să-i obosească, să-i facă ursuzi. Uneori sunt atât de osteniţi încât nu pot suporta nici îmbrăţişările soţiei, — chiar când nutresc faţă de ea sentimente de iubire puternică. De aci, ceartă, conflicte, eternul „nu mă mai iubeşti” sau „cu cine te-ai întâlnit azi?”

In zadar va spune bărbatul că a avut o zi obositoare şi că se simte prost. Femeia nu vrea să înţeleagă, nu acceptă acest lucru. In mintea ei bărbatul ideal este altfel, — aşa ca eroul din film. Aşa îl vrea ea pe soţul ei.

Dar nu numai din punctul de vedere al bărbatului ideal (sau respectiv al femeei ideale) cinematograful influenţează nefast asupra căsniciei. Mai sunt şi alte domenii în care el îşi vâră coada, provocând discuţii şi supărări între soţi.

In film apar palate somptuoase în care se petrece o viaţă de adevărat paradis; în film femeile poartă toalete minunate, trăind ca reginele.

In subconştientul fiecărei femei se va naşte dorinţa de a trăi aşa cum trăesc semenele ei de pe ecran. Femeia nu va judeca niciodată că ceeace se petrece pe pânza albă în chenar negru, este un vis, — nu o realitate. Şi că de multe ori, fiinţele plăpânde care poartă toalete somptuoase nu au bani suficienţi pentru masa de seară.

Ele primesc influenţa vieţii false şi fardate de pe ecran, şi-o impregnează în suflet şi în egoismul lor ar vrea să trăiască o viaţă ca acolo.

Iată de ce standardul idealului în căsnicie s'a ridicat atât de mult în ultima vreme.

ION GOLEA

Căsătorii

5 LEI CUVÂNTUL

ZILNIC la Mica Publicitate a marilor cotidiane, apar la rubrica intitulată „Căsătorii, 5 lei cuvântul”, *anunțuri prin care amatorii de mariaj își caută partenerii. Ce devin oare toate aceste domnișoare și acești cavaleri, cari își caută idealul matrimonial prin ziare?*

Intr'o zi, m'am apucat să răspund la 5 anunțuri de domnișoare și de domni, dându-le intâlniri și spunându-le că sunt, fie mire, fie mireasă, cu dotă sau fără, cu situații sau cu uniformă, după cum fiecare doria. La vre-o două din aceste intâlniri, m'am dus numai din curiozitate să văd cine se va prezenta. Fiindcă nici prin cap nu-mi trece să mă'nsor.

La astfel de intâlniri se prezintă de obiceiu dudui modeste sau mici funcționari comerciali, cărora le merge prost și se gândesc să-și îndrepte situația materială printr'un mariaj, mai mult sau mai puțin fericit. La una din intâlnirile ce am dat, a venit un domn bătrân de vre-o 50 de ani, care-și târa după el un picior reumatic și se uita după toate femeile ce treceau pe stradă. Dar se prezintă uneori și femei cu situație, liber profesioniste, chiar câte o doctoriță sau un june politician amator de dotă sau relații bune.

Am notat pe un caet adresele tuturor acestor amatori de căsnicie și carnetul l-am uitat apoi în fundul unui sertar...

*

Rubrica de căsătorii dela Mica Publicitate e însă foarte amuzantă.., pentru cei cari nu caută să se însoare prin acest sistem cotidian. Acum câteva zile, la această rubrică a unui mare ziar din Capitală, a apărut următorul anunț:

„Domnișoară 25 *ani, frumoasă, elegantă, avere, mare protecție în lumea militară. Dorește căsătorie ofițer. Ziar* 11 L”.

Anunțul frumoasei domnișoare cu avere și protecție în lumea militară care iscălește 11 L, denotă că această candidată la căsnicie vrea să găsească prin orice mijloace, oricât de uluitoare, un soț ofițer. Iată în adevăr o domnișoară care are o vădită predilecție pentru uniformă și care nu se sfiește câtuș de puțin, să publice la Mica Publicitate a unui ziar de mare tiraj, că are protecție în lumea militară și că, deci, ofițerii amatori de căsătorie, ar trebui s'o prefere.

Dar aceasta presupune că la înaintările în armată meritele nu sunt singurele criterii și că mai contează și intervențiile rudelor cu protecție, — ceeace noi refuzăm să credem. E interesantă însă mentalitatea fecioarelor în dificultate de a se mărita: din anunțul elegantei și bogatei domnișoare 11 L. reese că sunt fete, azi, care bazează mariajul nu pe o dragoste desinteresată, ca bunicele lor depe vremea romantismului, ci consideră căsătoria ca o simplă asociație a doui profitori din cea mai interesată speță.

Domnișoara de mai sus, admite, ba chiar dorește ca soțul său să n'o ia de nevastă din dragoste, sau cel puțin dintr'o înțelegere și afecțiune reciprocă, — ci numai ca să poată fi mutat la un serviciu la București sau înaintat! Dar ce om ar fi acela, ce soț va fi el, dacă s'ar preta să lege viața unei femei de a sa, numai pentru un astfel de interes?

De altfel, toți cei ce-și caută soțul prin mica publicitate, dovedesc că pun dragostea în căsnicie, pe planul al doilea. In adevăr, majoritatea acestor anunțuri par anunțuri prin care se oferă o asociație comercială:

„Văduvă cu prăvălie de manufactură, caută soț cu mic capital, în vederea desvoltării afacerilor”.

Sau:

„Negustor, *patron bodegă, caută soție zestre 500.000; poate avea și infirmități”.*

Aceste anunțuri autentice sunt destul de concludente, ca să mai stăruim. Așa dar, pentru multă lume astăzi, mariajul nu mai este decât o asociație de afaceri.

Peste vreo câteva luni, după ce dădusem intâlnirile ca să văd cam ce fel de oameni sunt cei ce scriu astfel de anunțuri, am dat peste carnetul cu adrese de candidați la căsnicie. Atunci m'am gândit să fac câte o vizită câtorva dintre aceste persoane, ca să vedem dacă și-au găsit idealul căutat pe calea ziarului. Față de unii, m'am dat drept agent al unei agenții matrimoniale. Altora, le-am scris rugându-i să-mi răspundă, dacă și-au găsit idealul, fiindcă aș fi amator să le servesc eu drept acest ideal.

Din zece pretendenți cu anunțuri, după trei luni, numai trei și-au găsit parteneri la căsătorie, dar doi dintre aceștia declară că nu și-au găsit idealul pe calea publicității, ci în sânul unor familii, unde s'au dus „la vedere”.

Cele mai bune agenții matrimoniale sunt acele cucoane mai mult bătrâne decât tinere, care își găsesc o ocupație pasionantă, din strategia și toate intrigă-

riile necesare, ca să însoare şi să mărite cu orice preţ pe toţi holteii şi fetele pe care le cunosc. E o manie epidemică în cuconetul burghez. S'ar părea că e un fel de răzbunare a celor ce au scrântit-o în căsnicie, şi care doresc acum să vază pe toată lumea nefericită.

In schimb, 4 din cei 10 pretendenţi cu anunţuri, declară că, dacă nu au găsit soţi sau soţii prin mica publicitate, în schimb au găsit buni asociaţi comerciali la afacerile, pe cari credeau că nu le pot desvolta, decât printr'un mariaj interesat.

*

Pe un tânăr cavaler, care a căutat zestre prin mica publicitate, l'am vizitat cu puţin după luna lui de miere.

— M'am căsătorit repede, îmi spune acesta, fata părea deşteaptă şi era frumoasă, dar am făcut greşeala că am luat o femee care îmi era absolut necunoscută, şi am căzut peste o... feministă. Dimineaţa e la birou, după amiază are comitet de feministe, seara conferinţe şi Duminica întruniri. De casă, trebue să văd eu...

Intre timp a venit doamna şi a dat peste noi. Domnul m'a prezentat ca pe un prieten al său.

— Mă scuzi că nu te putem opri la masă, îmi spuse doamna, fiindcă n'avem nimic pregătit.

I-am invitat eu atunci la un restaurant, iar doamna a desvoltat o stranie teorie:

— In loc ca fiecare familie, să-şi aibe menajul său, ar trebui să existe un singur menaj pentru o serie de familii. Aşa cum se construiesc acum case cu multe apartamente de vânzare, tot astfel ar trebui să existe aglomerări de apartamente cu o singură bucătărie pentru toate familiile şi aceeaşi servitori să-i servească pe toţi. Sufragerie unică, salon unic. Ar fi şi o economie...

— Poate vrei şi un singur bărbat pentru toate nevestele? o întrebă soţul său.

Am crezut atunci necesar să-i arăt că nu sunt chinez în astfel de chestiuni mai mult sau mai puţin feministe:

— Clément Vautel, doamnă, nu-i de această părere. In repetate rânduri el s'a ridicat împotriva menajului, tip hotel, ca dizolvant al familiei. In adevăr, menajul standardizat pierde acea intimitate, care-i face unicul farmec, acea atmosferă deosebită, care atrage pe bărbat fixându-l de familia sa şi în care copiii dobândesc o anumită creştere, cu adânci înrâuriri asupra întregii lor existenţe. Nu credeţi că cruzimea şi totala lipsă de sensibilitate a adolescenţilor amatori de box din ziua de azi, se datoresc şi lipsei celor „şapte ani" de acasă?

— Dar fatal vom ajunge la ceeace susţin eu, declară doamna, prin electrificarea menajului. In domeniul căsniciei, progresul technic e menit să aducă mari modificări, aşa cum aduce în toate domeniile vieţii actuale. Şi atunci, se pune întrebarea dacă maşinismul, înlocuind tot mai mult atribuţiunile femeii în menaj, nu va veni un moment când o va exclude cu totul, lăsându-i libertatea de a-şi câştiga traiul, muncind în afară de cămin.

Soţul ei interveni:

— Dar şi aci, draga mea, mi se pare că trebue pusă o limită, şi anume în sensul că niciodată electricitatea, sau technica modernă, nu vor înlocui influenţele de ordin moral şi sufletesc ci numai acţiunile mecanice ale omului. Un aparat care să crească copii în spiritul de blândeţe şi iubire omenească, ce nu se găseşte decât la sânul mamei, mă îndoiesc că va putea fi vreodată inventat. Ori, dacă din acest punct de vedere, prezenţa mamei este necesară în preajma copilului, această necesitate face imposibilă sau împiedică mult exercitarea unei profesiuni, care cere îndepărtarea femeii de căminul ei.

*

In acest timp, un domn dela o masă vecină, ascultase cu multă atenţie această desbatere matrimonială, şi îl văzurăm deodată că se ridică, apropiindu-se de masa noastră:

— Mă scuzaţi că intru în vorbă neîntrebat, ne spuse el, dar mi se pare că domnul (şi arătă spre soţul doamnei), nu are dreptate să se plângă de feminismul soţiilor de azi. Şi soţia mea este feministă, şi mă simt foarte bine. In adevăr, femeia, prin agitaţiile ei feministe, a deschis ochii bărbatului asupra inegalităţii sociale a sexelor. Bărbatul a priceput în fine, graţie argumentelor feministe, că timp de 20 de secole a fost păcălit, muncind până la extenuare pentru femee, când în definitiv şi femeia poate să muncească... Ba, după atâta sacrificiu din partea noastră, ar putea chiar să înceapă a munci... pentru bărbat. Graţie mişcării feministe, bărbatul a înţeles în fine că i-a venit şi lui rândul să se odihnească, să se dichisească ceasuri întregi în faţa oglinzii şi să lenevească în mod delicios, în timp ce femeia va alerga de aci înainte după banul de coşniţă şi va face afaceri...

Şi poate că sunt mulţi tineri, cari caută, prin mica publicitate soţii, care să-i scutească de orice grijă a existenţii...

Incă o trăsătură frumoasă, a ciudatei societăţi în care trăim...

RED.

CASATORII IN Rusia SOVIETICA

'A vorbit şi se vorbeşte mult despre situaţia specială a femeii şi a regimului matrimonial în Rusia sovietică. Din păcate însă, fără o bază de informaţiuni obiective.

Detractorii ca şi admiratorii sistemului rusesc exagerează şi pun multă patimă în susţinerile lor.

Legenda unei „colectivizări" a femeilor — socotite pur şi simplu ca bunuri publice — preocupă încă pe mulţi profani, care dau credinţă unei asemenea calomnii puerile.

Incontestabil, se pot face multe critici legitime instituţiilor sovietice în general şi celor matrimoniale în special.

Femeea are în Rusia avantagiile şi neajunsurile unei emancipări complete.

Fiind în toate privinţele socotită ca egala bărbatului şi bucurându-se de drepturi absolut identice ,rezultă în mod logic că ea nu mai poate beneficia de o protecţiune particulară, care se acordă deobiceiu persoanelor slabe sau desmoştenite. „Sexul slab" nu mai e considerat ca atare în Rusia Sovietică.

Dealtfel, acelaş lucru se va produce mai curând sau mai târziu, în toate ţările, în care feminismul îşi va realiza totalitatea obiectivelor ce le urmăreşte.

Căsătoria în U.R. S. S. este o simplă formalitate administrativă, lipsită fireşte de vechiul ei fond religios. Viitorii soţi îşi înregistrează uniunea lor la o autoritate publică printr'o petiţie. Atâta tot. Ei pot reveni de-altfel asupra acestei hotărâri, oricât de curând, rupând astfel căsătoria. Această desfacere poate avea loc, fie prin consimţământul mutual, fie prin voinţa unei singure părţi.

Principiul de bază al acestei modalităţi extrem de simplificate este că, dacă pentru crearea unei legături e nevoie de un acord în doi, în schimb pentru desfacerea ei e deajuns să hotărască unul singur. Căci dragoste cu sila nu se poate.

Uniunea a două fiinţe nu are pentru statul sovietic alt interes decât acela al procreaţiei. Deaceea, statul nu se îngrijeşte de consecinţele acestor uniuni, decât în măsura în care înţelege să apere drepturile copilului. Inregistrarea căsătoriei permite autorităţilor — ca şi viitorilor părinţi — uşurarea unor eventuale cercetări a paternităţii copiilor.

Dacă un an după divorţ se naşte un copil, înscrierea căsătoriei autentifică naşterea acestui copil şi face posibilă fixarea obligaţiilor care incumbă fiecăruia dintre părinţii despărţiţi.

Acelaş rezultat poate fi obţinut desigur şi printr'o uniune liberă, fără o consacrare legală. In acest caz însă, e nevoie de mai multe cercetări, de depoziţii, un proces şi o judecată ,cu alte cuvinte o serie de dificultăţi, pe care părinţii ţin deobiceiu să le evite.

La un popor cu moravuri atât de simple, ca acelea ale poporului rus, legislaţia este creată în mod natural pentru persoanele de o moralitate curentă şi nu pentru excepţiile foarte rare, care pot uneori să profite şi să abuzeze de procedura atât de comodă a căsătoriei. In definitiv, aceştia din urmă reuşesc tot atât de bine şi în orice ţară, să-şi îndeplinească ţelurile lor, chiar şi fără a trece în faţa slujbaşilor, destinaţi să le înregistreze intenţiile.

Anchetele făcute în Rusia sovietică, de către unii vizitatori din Occident, au stabilit în general că proporţia femeilor măritate şi mulţumite de căsnicia lor, nu e nici mai mică nici mai mare decât în celelalte ţări.

Uniunile bine potrivite au în Rusia aceeaş soliditate şi aceeaş atracţie ca şi pretutindeni.

Femei ruse care urmează cursurile universităţii seara, pentru a-şi face o carieră

Poate că femeea, ştiind dinainte că bărbatul ei o poate părăsi cu mai multă uşurinţă, va chibzui mai serios şi nu va lua o hotărîre decât după o îndelungată gândire.

Iată dece deplina libertate şi facilitate a căsătoriei nu contribue la disolvarea instituţiei matrimoniale, ci, dimpotrivă, face mai sinceră şi mai trainică legătura între soţi.

In Rusia, legea nu protejează în mod deosebit femeea, ci se ocupă în primul rând de mame.

Dacă o femee, care a născut un copil, e părăsită de tovarăşul ei fie că acesta este un soţ legitim sau nu — părintele este obligat să dea jumătate din cheltuelile necesare pentru întreţinerea copilului.

In cazul când o femee nu ştie precis care e tatăl copilului — şi lucrul se 'ntâmplă adesea — fiecare din părinţii presumtivi e obligat să verse o contribuţie proporţională, până când copilul este în măsură să-şi câştige singur existenţa.

Acest sistem dă loc, fireşte, la abuzuri.

Ruşii însă socotesc că e mai bine ca victimele să fie de sexul masculin, decât de cel femenin.

O altă formă a protecţiei mamelor este dreptul la avort. Problema se pune în Rusia în condiţii cu totul deosebite decât în celelalte ţări.

In general, la naţiunile ameninţate de o scădere a natalităţii, morala şi legea sunt de acord pentru a persecuta şi chiar a condamna, orice mijloc, care duce la restrângerea numărului naşterilor.

In Rusia, dimpotrivă, populaţia continuă să crească în fiecare an cu vreo trei milioane de locuitori, cu toate că s'a îngăduit punerea în practică a avortului oficial.

Această libertate e bazată pe două consideraţiuni. Prima, de ordin filozofic, este dreptul femeii de a dispune după voie, de corpul ei.

A doua, de ordin medical, se întemeiază pe faptul că un avort operat într'un spital de către un specialist şi cu toate garanţiile de higienă, este mult preferabil avortului clandestin, pe care de cele mai multe ori îl realizează în orice caz o femee hotărîtă la aceasta.

O altă particularitate a regimului sovietic este dispariţia aproape completă a prostituţiei. Aceasta este de fapt desfiinţată şi supusă la penalităţi foarte severe.

Egalitatea civilă a sexelor cuprinde încă şi alte consecinţe pentru femeea rusă.

In Rusia, femeile sunt întrebuinţate în aceeaş măsură ca şi bărbaţii şi poate mai mult chiar la lucrările cele mai grele. Echipe de femei lucrează la terasamente de căi ferate, la zidărie, ba chiar sunt înrolate în trupe de soldaţi, supuse celei mai riguroase discipline militare.

Regimul sovietic a acordat aşa zisului sex slab, realizarea tuturor deziderate lor feministe.

Femeea e în toate privinţele egala bărbatului.

Dar această egalitate absolută, această „masculinizare" este oare un bine sau un rău pentru femeie? Nu cumva „sexul slab", încetând de a mai fi „slab", încetează totdeodată de a mai fi şi sexul „frumos"?

I. S.

CĂSNICIA POATE FI UN PARAVAN pentru exercitarea adevăratei profesiuni

Propuneri odioase, acceptate de tineri fără caracter

GLUME de un comis dureros apar zilnic la rubrica căsătoriilor. Sunt năpăstuiţii vieţii, cei cari sub masca unor splendide calităţi sufleteşti ascund defecte imense. Tânărul blond, cu privirile visătoare şi sufletul o mare de simţire, care caută căsătorie cu o doamnă bine situată, e un trântor iremediabil, şi femeia în vârstă, buhavă de un trai mult îmbelşugat, pătrunsă la jumătate de secol de dorurile unei copile, se lasă cucerită de dorinţa de a-i răspunde.

— Să am şi eu un suflet lângă mine... se disculpă ea în sine.

Dacă aţi avea putinţa să asistaţi la scena primei întrevederi! E un poem grotesc din care condeiul şi penelul ar avea ce scoate. Ea şi-a îmbrăcat rochia neagră cu care se duce la biserică. Dinţii falşi a avut grijă să-i ţină până la ora prânzului în cana cu apă oxigenată. Şi după o meticuloasă împrospătare a chipului, când tânărul Don Juan de suburbie şi-a făcut apariţia la scară, ea îi sare înainte cu paşi săltăreţi şi cuvinte împleticite.

— Poftiţi... vă rog... aici în birou... Nu în fotoliul ăsta că-i cam şubred... nu l-am mai dres de pe vremea răposatului.

— Sunteţi de mult văduvă?

— Pot spune că m'a lăsat mai mult o copilă, atât de neştiutoare eram într'ale vieţii.

— Dacă a avut grije să vă asigure traiul n'aţi dus-o greu.

Aici e punctul nevralgic pe care tânărul ţinteşte să-l atingă.

— Era strângător din cale afară şi m'a lăsat în mare berechet.

— Casele sunt ale d-voastră?

— Şi astea... şi cele de peste drum. Mai am apoi un petec de vie şi ceva bănişori puşi bine pentru zile negre.

— Eu drept să vă spun am simţit criza asta. Nu-i vorbă, un bărbat are alte cheltueli.

— Ei da, aşa e.

— Dacă vreau să fac un oarecare pas, urmăresc pe lângă sentiment să pot duce şi o viaţă mai uşoară.

— Da, se înţelege...

— N'aş fi însă dispus să merg la Ofiţerul stării civile cu acea persoană înainte de a o cunoaşte bine... să ştiu dacă admite punctele mele de vedere... dându-mi chiar oarecari garanţii pentru aceasta. Bătrâna are o scurtă tresărire.

— Ce garanţii? Eu averea nu i-o pot trece pe numele lui. Că în testament are să ocupe locul principal, asta-i altceva.

— Cine se gândeşte să vină cu astfel de pretenţii? Am nevoe de bani numerar, o sumă rotundă, ca să pot rupe cu trecutul. Deh, ca băiat m'am îndatorat şi eu ici colo.

Şi o târguială abjectă începe pe dată, alimentată de momeala încercărilor de apropiere. Femeia şi-a pierdut cumpătul. Nu mai gândeşte, nu-şi mai poate stăpâni voinţa. Mirosul de floare proaspătă a apei de colonia în care tânărul şi-a îmbăiat hainele îi stărue în nări fluturându-i imagini de poezie.

Dar visul se năruieşte pe dată.

— Ai să fii drăguţă să-mi faci bine cu un „miar".

— N'am acum la mine c'am neglijat să trec de vreo câteva zile pe la bancă. Dar cu altă ocazie...

— Altădată n'am să am o nevoe atât de urgentă. Dă-mi măcar suma pe jumătate. Nu se poate să nu ai în casă.

— Eşti Toma necredinciosu...

— Sunt un prost.

Tânărul se pregăteşte de plecare. Gesturile însă îi sunt încete caşicum s'ar cam codi. Dar femeia e dârză. Şi despărţirea e icoana a două chipuri reci cu surâsul buzelor încreţite ca nişte pungi de lămâie.

— Noi nu ne-am fi putut înţelege niciodată.

— Ce vrei, totul merge până la ban. Il scoţi din pungă, dar trebue să ştii pentru ce...

*

TANAR publicist intelectual fizic distins doreşte cunoştinţă doamnă bine situată. Eventual căsătorie scrisori ziar Secret 138 B.

Omul care-şi aşterne pe hârtie gândurile în fraze tumultoase utilizând o bogăţie de vorbe încâlcite — anost după aparenţă — poate fi socotit un sac de nervi, pe când realitatea îţi dezvălue un caracter nepăsător şi cinic.

V... începuse romanul „Sectorul roşu". Năzuia să ofere cititorilor o admirabilă frescă a societăţii actuale, în care, eroii, oameni politici cunoscuţi, erau demascaţi şi conduşi la stâlpul infamiei. Pentru realizarea operei trebuia linişte şi mai ales un trai asigurat. V... şi-a dat bine seama că salvarea nu putea veni decât cu ajutorul publicităţii. Astfel ziarele de seamă au înregistrat următorul anunţ:

„Tânăr publicist, intelectual fizic plăcut, doreşte cunoştinţă cu o doamnă bine situată, eventual căsătorie. Scrisori ziar „Secret".

O femeie şi-a făcut imediat apariţia printr'o scrisoare.

„Primii paşi ai mei din viaţă au fost o cruntă desamăgire — spuneau rândurile ei. Soţul dintâi, un nevropat, s'a sinucis la câteva luni după căsătorie. Cum trebuia să mă mărit, neavând

cine să-mi administreze averea, am primit propunerea unui căpitan de jandarmi. Nu vreau să îmi mai amintesc nici de acest om violent. Grosolan şi stricat până'n măduva oaselor. Despărţirea s'a făcut cu greu, căci mă socotea ca o pradă pe care o poţi stoarce până la ultima picătură de sânge. Am reuşit totuşi să mă rup de el şi m'am căsătorit cu cel de a-l treilea soţ, doctorul B... o persoană mult mai în vârstă ca mine. Aveam nevoe de delicateţe, de îngrijire, de protecţie. Că m'am înşelat şi de data aceasta, asta ţi-o mărturisesc numai d-tale căci — nu-mi pot explica de ce — dar îmi închipui că ai un suflet bun, cinstit. Numai de-o asemenea persoană m'aşi putea apropia cu toată dragostea pe care sunt în stare s'o dăruesc. Dacă vă interesez, o vizită într'una din zilele acestea după orele cinci, va fi pentru mine o plăcută surpriză.

Yvonne

O stradă liniştită în preajma grădinii Icoanei. Ghirlandele de iederă cari împodobesc zidurile casei îi dau un aer sumbru. O femeie cu părul negru şi trăsăturile chipului de-o asprime isbitoare stă în balcon şi citeşte o carte. V... se plimbă de câteva ori în sus şi'n jos pe trotuarul din faţă până se decide să intre în curte. Salută persoana de la balcon.

— Pe cine căutaţi?

— Doamna Yvonne.

— Ah! imediat.

O slujnică cu chipul sălbăticit îşi face apariţia, deschizând uşa.

V... e poftit la primul etaj într'un biurou elegant. Apare şi doamna. In câteva clipe şi-a schimbat vestmintele. Poartă acum o rochie roşie din mătase lucioasă, care-i dă un aer de ţigancă.

— Domnul cu anunţul...

— Da... şi ca justificare tânărul scoate dintr'un buzunar al hainei scrisoarea primită ca răspuns.

— Ce impresie v-au făcut rândurile mele?

— Bună... altminteri n'aşi fi venit.

V... rămase cu ochii la biblioteca preţioasă tixită cu tratate de medicină şi alte cărţi ştiinţifice.

— Sunteţi văduvă prin deces?

— De ce mi-aţi pus întrebarea aceasta?

— Văd cărţi cari probabil au aparţinut ultimului d-voastră soţ.

— La plecare a neglijat să şi le ia. Dar am să i le trimit... când voi avea mai mult timp.

Doamna părăseşte camera, probabil ca să dea o poruncă servitoarei. Şi de afară i se aude glasul rostind un torent de fraze repezi şi încâlcite. Cuvântul „bestie" e repetat de câteva ori, iar ca încheiere dă ordin să se facă două cafele. Când revine pe uşă faţa îi este toată numai un zâmbet. Apoi schimbându-şi brusc masca cu o grimasă de ingenuă îşi spune păsul.

— Slugile astea te aduc la disperare... nişte duşmani plătiţi...

Cei doi intră acum în fondul chestiunii. Tânărul nu poate câştiga deocamdată cine ştie ce. Are însă mari speranţe în romanul la care lucrează. Vor eşi bani mulţi de acolo. Momentan are însă mare nevoe de un sprijin.

Femeia îl priveşte surâzând. S'a încălzit parcă şi ea la visul lui cel mare.

— Vedeţi — se explică dânsa — n'aş putea primi un bărbat în preajma mea fără căsătorie şi aceasta, bineînţeles după ce am luat informaţii asupra studiilor şi a vieţii pe care a dus-o înainte de a mă cunoaşte.

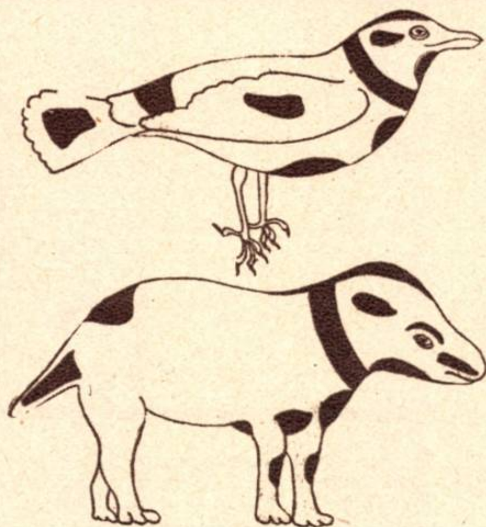
Publicistul avea nevoe grabnică de un adăpost şi o masă şi chiar în cursul aceleiaşi zi i-a adus doamnei ca justificare diploma de licenţă în drept. După câteva întâlniri i-a arătat şi certificatul de bună purtare. Căsătoria s'a făcut şi chiar în aceiaşi zi tânărul şi-a dat seama, că va servi drept paravan unei periculoase prostituate. Protectorii femeii treceau drept rude şi el se învârtea în mijlocul unui roiu de unchi şi veri.

— Povestea n'are să dureze la infinit... îşi spunea el. Dar cum obişnuinţa e cel mai de seamă lucru în viaţă, tânărul s'a complăcut cu încetul în această situaţie. Pus la adăpost de toate grijile, romanul „Sectorul roşu" n'a mai prezintat acum nici un interes să fie scris.

MARGARETA NICOLAU

Pentruce instinctul de luptă şi nu sexualitatea e la baza frumuseţei animale

Un distins naturalist englez explică mai jos pentruce frumoasele blănuri şi pene ale animalelor şi păsărilor noastre sunt un vestmânt de luptă şi nu mijloace de seducţie;
Pentruce gâturile femeilor se sbârcesc;
Pentruce când se bărbieresc bărbaţii sunt siliţi să dea cu briciul în sus pe gât;
Elefanţii nu sunt trandafirii sau galbeni;
Şerpii nu-şi curtează femelele;
Iar fetele nu-şi aleg iubiţii după podoaba lor capilară.

In desenele acestea se poate vedea că regiunile colorate au la păsări aceeaşi distribuţie ca şi la mamifere.

O figură omenească pe care am indicat regiunile afectate de emoţie sau furie. La dreapta, o faţă de maimuţă pe care s'au trasat locurile unde creşte părul ce se sbârleşte sub acţiunea aţâţării.

Primăvara porumbelul se investmântează în pene de un colorit mai cald; Primăvara sufletul omenesc se întoarce aprins spre dragoste.

Pe vremea când Tennyson cânta pe această temă Charles Darwin explica ştiinţificeşte că într'adevăr dragostea e cea care „investmântează porumbelul în culori calde". După el, dragostei i se datora frumoasele pene şi blănuri ale tuturor păsărilor şi animalelor colorate. „Selecţiunea sexuală", numea acest savant fenomenul, înţelegând prin aceasta că femelele îşi alegeau de tovarăşi masculii cei mai frumos coloraţi şi că cu vremea, podoabele trecuseră în linia bărbătească a tuturor speciilor de animale.

Iată însă că acum se iveşte un alt naturalist englez cu o teorie extrasă din ani de studiu în acest domeniu şi cu dovezi — admise de întreaga lume a savanţilor ca foarte convingătoare — ce răstoarnă cu totul ipoteza lui Darwin.

Furia şi nu dragostea, spune el, determină aspectele vii ale păsărilor şi animalelor colorate — sau dacă nu furia, atunci cu siguranţă spiritul combativ, pentrucă podoaba şi culoarea la animale, este pur şi simplu un fard războinic. Şi teoria aceasta nu explică numai strălucitoarele culori ale păsărilor şi fluturilor, ci coama leului, petele leopardului, dungile, dihorului şi chiar părul oamenilor. Toate acestea au apărut nu pentru seducţia femelei ci pentru intimidarea masculului potrivnic.

Autorul nouei teorii este Maiorul W. G. Hingston, care are la activul său un mare număr de lucrări ştiinţifice. El şi-a expus interesanta teorie anti-darwinistă într'un volum de curând apărut la Londra.

Atât savanţii cât şi muritorii de rând care şi-au aruncat vreodată privirile în acest domeniu, s'au mirat: văzând că la toate speciile animale masculul e cel care poartă podoaba.

Cauza nu este însă faptul că natura ar voi ca partea bărbătească a speciilor să fie mai frumoasă ci că masculului îi revine deobiceiu lupta şi are deci nevoie de o îmbrăcăminte bătătoare la ochi pentru a-şi intimida adversarul.

In cursul îndelungatei sale cariere de naturalist, Maiorul Hingston a observat că cele mai agresive creeaturi sunt şi cele mai viu colorate. Deasemeni, ele sunt adesea şi cele mai slabe, ca păsările şi fluturii. Lupta pe care acestea o dau între ele, este întotdeauna un bluff. Se bravează şi se ameninţă dar nu-şi fac niciodată vreun rău.

Pe de altă parte, creeaturile cele mai puternice şi cele înzestrate cu cele mai bune arme naturale au aproape invariabil o coloraţie masivă, uniformă, ce variază între negru şi alb. Gorila, elefantul, rinocerul hipopotamul, bivolul, bisonul, ursul şi leopardul negru, spre exemplu, nu se tem ci sunt temuţi de inamicii lor şi au deci foarte puţină nevoie să ameninţe prin colorit. Dacă „selecţia sexuală" ar avea vre-o legătură cu aceasta, spune Maiorul Hingston, nu există nici un motiv ca aceste puternice animale să nu fie tot atât de viu colorate ca şi specia celor mai mici. Ele n'au însă nevoie de culoare pentrucă n'au nevoie să bluffeze.

Deasemeni n'au nevoie de „camuflaj" o altă cauză importantă a coloritului la păsări şi animale. Două sunt scopurile dominante în sistemul de coloraţie al naturei: în primul rând apărarea prin identificarea cu mediul adică prin ascundere şi în al doilea rând preocuparea unui mijloc de intimidare. Tigrul este dungat şi leopardul pătat, pentrucă în jocul de umbre şi lumini al pădurei acest colorit le serveşte de camuflaj, făcând animalele mai puţin vizibile. Dar tigrul şi leopardul sunt marcaţi astfel nu pentrucă au nevoie de protecţie ci pentrucă trebue să se poată strecura neobservaţi în apropierea prăzei. Leul care operează în câmp deschis, are o coloraţie uniformă.

Dar coama leului, când o sburleşte gata de luptă, este de o altă culoare decât restul trupului. Scopul acestei podoabe nu este camuflajul ci intimidarea adversarului. Leul mai are o pată colorată pe vârful cozei pe care o agită cu furie când e aţâţat. In îndelungatu-i studiu asupra mamiferelor, Maiorul Hingston a constatat că principiul coamei sau al părului de pe cap şi gât şi se sburleşte ostil, nu este un simplu ornament ci un element de luptă. Şi o mare parte din mamifere au pata deschisă pe

Un lynx în atitudine de luptă: şi-a ridicat coada pentru a pune în evidenţă pata mai viu colorată pe care o are la capătul acestui apendice.

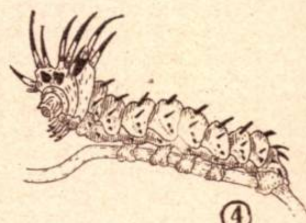
Incintea adversarului, „Broasca cu pântecele roşu" ia această ciudată poziţie pentru a-şi expune petele colorate de pe cele patru labe.

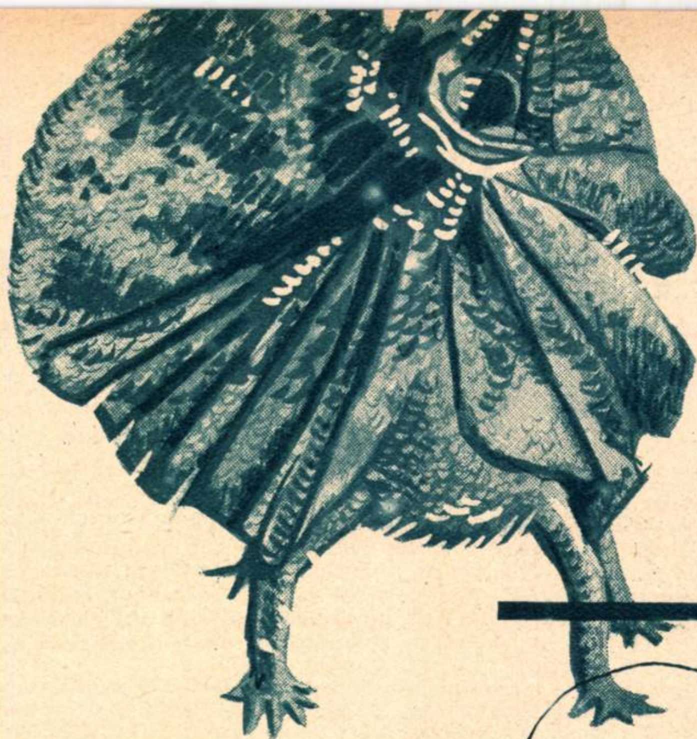

Şopârlă australiană sub acţiunea furiei.

Această specie americană de omidă cu coarne a luat o atitudine combativă. Cum omizile n'au sex, strălucitoarele culori ale coarnelor sale nu pot fi atribuite „selecţiunei sexuale".

dine amenințătoare, subita fulgerare colorată sperie și deconcertează inamicul.

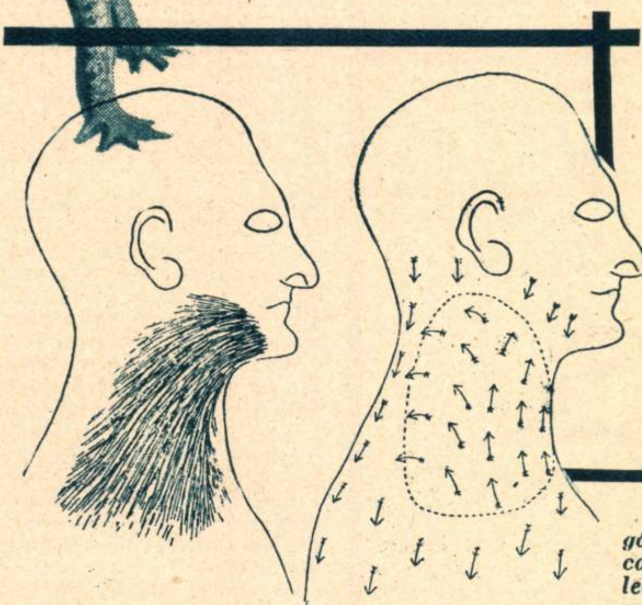
Dar sistemul pe care-l vedem la păsări se repetă și la șopârle care n'au un vestmânt de pene viu colorate, dar posedă un anumit secret organic prin care-și pot schimba oricând culoarea întregului trup. Astfel, șopârla australiană care apare și în schița noastră, are în jurul gâtului niște membrane ce formează un fel de coleretă și pe care o desface colorând-o, imediat ce se află înaintea unui dușman.

Șerpii uzează și ei de culori pentru amenințare și camuflaj dar deobiceiu nu se prea luptă între ei și amenințarea e destinată mai mult inamicilor de altă specie. Șerpoaica are un vestmânt tot atât de colorat ca și al masculului. Dar șerpii „nu-și fac curte" și masculii nu se luptă pentru „femele". Deci selecțiunea sexuală nu poate motiva aci existența culorilor.

Omizile, dintre care unele sunt foarte viu colorate, prevăzute cu un fel de coamă și cu cornițe strălucitoare, oferă o nouă dovadă Maiorului Hingston că selecțiunea sexuală nu se bazează câtuși de puțin pe o colorație puternică întrucât aceste creeaturi nu sunt nici masculi și nici femele ci doar niște embrioni mobili.

E drept că epoca reproducerei schimbă culorile porumbelului — spune Maiorul Hingston, dar ostilitatea și nu dragostea e cea care furnizează această culoare pigmentul venind din sânge ca și substanța colorantă a părului omenesc.

Pasărea denumită „mulge capre".

Regiunea mușchiului platysma de pe gâtul unui bărbat, astăzi atrofiat dar care altădată îi da posibilitate să-și sbârlească coama pentru a-și speria adversarul. La dreapta vedeți direcția în care părul crește pe acest mușchiu, ceeace ne explică pentruce bărbații sunt siliți să „dea cu briciul în sus" pe gât.

coadă. Petele de culori mai vii decât fondul au la toate animalele o anumită distribuție adică sunt în genere situate pe trup, în aceleași locuri.

Omul nu are coadă, dar a avut odată o coamă. Maiorul Hingston indică drept dovadă mușchiul neîntrebuințat acum numit platysma, pe care fiecare ființă omenească îl are pe gât și în partea superioară a pieptului. Toți bărbații cari se bărbieresc sunt plictisiți de faptul că perii de pe gât le cresc în sus, într'o direcție contrară perilor de pe bărbie. Cauza este după Maiorul Hingston, mușchiul „platysma" care determină și ridurile pe gâturile femeilor și de care omul s'a servit odată pentru a-și sbârli coama. Baboonul de astăzi are o astfel de coamă. Gorila are pe cap un mușchiu care-i ridică părul când vrea să pară înfiorătoare, — mușchiu pe care-l posedă și omul deși foarte puțini din semenii noștri mai pot face astăzi contracția care să le ridice părul în cap. Unii demenți, par totuși în stare s'o facă. Dintr'un capriciu al naturei acești indivizi au recăpătat facultatea omului preistoric.

Maiorul Hingston ne procură imaginea unui luptător troglodit care nu numai că-și putea „ridica perii" în cap și sburli coama, dar avea peri lungi și aspri sub brațe — din care mai persistă încă astăzi o mică rămășiță —- așa că atunci când ridica brațul rotind o bâtă, oferea una din cele mai înfiorătoare priveliști dușmanului său. Ideia că acești peri, singura „podoabă" a bărbatului ar fi putut seduce vre-odată pe tovarășa sa, sau că selecția sexuală ar fi cauza apariției lor, pare ridiculă Maiorului Hingston. El spune că nu există nicăieri în literatură sau în tradiție vre-un indiciu care să arate că femeilor le-a plăcut vreodată așa ceva. Acest înveliș păros a luat naștere ca și coama leului, penele și blănurile tuturor celorlalte creaturi, pentru a înfricoșa adversarul în cursul unei lupte.

Maiorul Hingston desvoltă această teorie cu exemple luate din toate domeniile regnului animal.

Pe măsură ce înainta în vastul studiu în care s'a angajat, acest savant a făcut numeroase și interesante desene ce-i ilustrează volumul. Dintre acestea am reprodus și noi aci câteva. Lynxul și lupul, în atitudini amenințătoare, își evidențiază culorile de pe coadă ca un semnal de primejdie pentru adversar. Gura colorată în roșu la toate felinele, are de scop să facă mârâitul cât mai impresionant atunci când animalul își arată dinții. Rinocerul și elefantul când sunt furioși sau pe punctul unei lupte, ridică cozile terminate printr'un smoc de păr.

Pe fețele maimuțelor, regiunile păroase sunt situate exact în aceleaș locuri care la om se contractă sub acțiunea furiei sau a unei emoțiuni puternice: pe buze, sprâncene, proeminențe, pe bărbie, pe frunte și în jurul nasului. Deci, părul facial al maimuței nu servește la ornamentație ci la exprimarea emoțiilor.

Părul ornamental la animale și petele ornamental colorate la păsări, e distribuit după un plan uniform la toate speciile. Atât păsările cât și animalele au creste; păsările au în jurul gâtului un fel de „rușă" ce substitue coama și pete colorate pe piept gât și urechi, care se evidențiază mai mult în timpul unei lupte.

Pasărea americană cunoscută sub numele de „pasăre lipitoare" sau „mulge capre", nu are o creastă viu colorată cu care să-și sperie adversarul dar în schimb interiorul gurei sale e de un albastru strălucitor așa că atunci când cască ciocul larg într'o atitu-

Mănuși și geantă din piele de vițel.

Eșarfă și cordon din engalină

Aceste accesorii sunt confecționate dintr'o catifea faille.

Bereta și șal în triunghiu din lână bucle.

MODĂ

Mănuși, fular și beretă dintr'o țesătură de lână maron cu buline fraiçe

ACCESORIILE au înțeles că trăim într'o epocă a cooperației. Mănușile mai ales, au făcut cele mai mari concesii. După cum știți, pielea era înainte materialul lor de mare eleganță dar iată că acum au început să vadă mai larg și au spus: „Dați-ne țesuturi elastice, care să se muleze bine pe mână, și le vom întrebuința bucuros.

In primăvara aceasta, ne-a fost dat să vedem asortate la diverse toalete mănuși din tot felul de țesături — până și din organdi. Acum însă, e vorba să le armonizăm cu alte accesorii.

Unele poșete apar în țesătura mantoului și e mult de când pălăriile se fac din orice petec de stofă. Cordoanele au început și ele a întrebuința lîna, iar fularurile am văzut-o mai de mult, fac uz de tot felul de materii.

Iată-ne deci fără barieră în acest domeniu, putînd da curs liber fanteziei. Marile magazine au creat raioane speciale de accesorii unde puteți găsi tot ceace poate completa și armoniza o toaletă, un mantou sau un tailleur.

Dar — veșnicul dar — chibzuiți bine înainte de faceți vreo cumpărătură, pentru a nu vă pomeni cu lucruri pe care să nu le puteți purta. Un mantou simplu, negru maron sau taupe constitue cel mai potrivit fond pentru accesoriile de-o culoare vie și de-o alură îndrăsneață.

Schițele noastre dau cîteva sugestii ce îmbină șicul cu originalul:

Astfel, garnitura de sus e făcută dintr'o „catifea faille" taupe cu rayuri foarte fine. Cordonul și geanta au agrafe de crom. Mănușile au palmele din jerse, pentru a se putea întinde pe mână,— iar pe eșarfă vedem aplicații tot din catifea, dar de un gris-beige mai deschis.

Un corail viu contrastează cald pe un maron închis. Minuscula beretă tricotată din buclé e foarte tinerească, iar șalul triunghiular ce o însoțește se leagă în spate.

Dar cu adevărat delicioasă e garnitura următoare, făcută dintr'o țesătură maron cu buline fraise. Atât forma pălărioarei cât și înnodarea șalului, sunt atât de noui și de alerte, încât sugerează scânteerea de inedit și îndrăzneală a inspirației.

Șalul și cordonul ce apar la capătul acestei serii de accesorii sunt făcute din bengalină, o mătase reiată, reeditată. In alb, această garnitură scoate din comun orice rochie de mătase de o culoare închisă.

DOROTHEA

JEAN PARKER
(Foto M. G. M.)

Silită
SĂ MĂNÂNCE CARNE DE OM

D-na Bessie Thome originală din Ohio, şi-a petrecut mulţi ani în explorări şi vânători africane,
In rândurile cari urmează ea relatează extraordinara-i aventură în care a fost oaspe involuntar la un festin canibal, fiind silită să mănânce carne de om

MAI înainte de a întâlni pe tânărul şef de trib Onyango, din Kavirondo un ţinut situat în cel mai izolat punct din Estul Africei Centrale am avut prilejul să constat ceva care m'a uimit profund: obiceiul practicat încă pe ascuns în ţinutul african de sud, unde se face ospăţ cu carnea inamicului mort.

Mi-a fost dat însă curând, silită de împrejurări, să iau parte la unul din aceste festinuri canibale, unde mi-am mâncat porţia de carne friptă servită cu o fiertură numită cassava, păstăi de piper şi banane coapte. Un şef de trib african educat de misionari englezi cu care discutam mai târziu această aventură mi-a spus următoarele:

„Mie, îmi par cu mult mai desgustătoare brânzeturile fermentate pe care dvs. americanii le importaţi din Europa decât o bucăţică din carnea unui duşman ucis în floarea vârstei. In credinţa noastră, mortul continuă să trăiască, iar noi dobândim câteva din calităţile lui după cum carnea lui ajunge să facă parte din trupul nostru. Nu zău, eu nu pot vedea nimic revoltător în acest obiceiu.

Această explicaţie face ca obiceiul să pară mai puţin desgustător. Dar voiu povesti lucrurile pe îndelete, lăsând cititorilor să tragă singuri concluziile. Pornisem împreună cu soţii Vandervesty organizatori ai colonizărilor din Africa Orientală şi actualmente cei mai buni ghizi ai ţinutului — spre a pătrunde în inima Kavirondoului, după vânat şi fotografii.

Dar nu făcuserăm nici jumătate din drum, când D-na Vandervesty fu cuprinsă de o febră misterioasă, care sili pe însoţitori să o ducă la Rumeruti o staţiune a guvernului, situată la câteva zile depărtare de satul Kavirondo unde ne stabilisem tabăra. Pentru ca acest drum să se facă în cel mai scurt timp majoritatea tinerilor safari ce ne însoţeau fură luaţi de d. Vandervesty spre a purta hamacul. Cu mine nu au rămas decât doi din cei mai destoinici băeţi: Juma şi Mongai. Mă bucuram că rămân singură în mijlocul Kavirondoşilor. Riscul, aventura, îmi dădeau o senzaţie nebănuită şi mă făcea să trăesc mai intens.

Dar nu trecuseră nici trei zile de când mă despărţisem de soţii Vandervesty şi necazurile începură. Intr'o noapte, fui trezită de nişte ţipete asurzitoare: femei, copii, porci şi capre îşi uniseră glasurile într'un urlet uriaş. Când lucrurile se liniştiră, se descoperi că soţia cea mai tânără a şefului de trib, dispăruse. Şeful veni în ziua următoare la mine cerând să-i arăt aparatul meu fotografic. I-l arătai şi după ce-l examină clătină din cap. Vraciul care venise cu el făcu acelaş gest. Vorbiră apoi câteva secunde cu vocea înăbuşită. Din bolboroseala ce-mi trecea străină pe lângă urechi, desprinsei totuşi cuvântul „makwa" care însemna blestem. Pentru a-mi uşura situaţia, dădui şefului un borcan cu cremă de r[illegible] pentru el şi un chimono roşu pentru soţia sa favorită. După [illegible]easta, convinsă că lucrurile se aranjaseră, mă pregătii să fac o mi[illegible] plimbare, dar ieşind din cort dădui cu ochii de şeful tribului. [illegible]ni adusese o pungă, fabricată din piele de femee pe care mi-o [illegible] tinse

„Luaţi şarpele de aici! Voiu mânca din cazanul vostru pentru a vă dovedi că n'am otrăvit mâncarea!

grav. O luai fiind cuprinsă de o senzație de profund desgust. Imi dădui seama că mă aflam la câteva sute de mile depărtare de orice ajutor, alături de un protector tot sălbatec care ar fi savurat grozav o porție de friptură omenească, dacă ar fi putut face astfel încât lucrurile să nu ajungă la urechile autorităților.

Reuşii totuşi să surâd, sămi compun o mască amabilă. Dar când şeful începu să vorbească, surâsul îmi muri pe buze. Mă invita să-mi mut cortul lângă al său. I-ar fi plăcut mult să mă ştie acolo aceasta era o propunere directă. Răspunsei:

„Regret dar cortul nu mi-l pot muta. După tradiția neamului meu trebue să rămâie unde se găseşte".

Nu se încheiase o săptămână de când mă despărțisem de Vandervesty şi satul de negri fu teatrul unei noui comoții ce se produc cam pe la miezul nopții: țipete, forfoteală, o disperare generală... Şeful tribului îmi spuse că de data aceasta dispăruse cel mai gras berbec. Că dispăruse o femee, era destul de rău — dar cel mai gras berbec! Asta era prea mult! Un de avea să mai găsească aşa ceva? Şi vinovat era numai aparatul meu fotografic. In cutiuța aceea neagră sta desigur ascuns un spirit rău — spunea vraciul satului.

Juma, credinciosul meu serv, veni la mine în cort îngăimând într'o englezească stricată:

„Nu bine de loc, zău.....

Nu trecu mult şi fruntaşii tribului veniră să mă ia pentru a mă conduce într'un luminiş, de cealaltă parte a satului. Simțiam că în curând voiu avea deslegarea misterului ce făcea atmosfera atât de apăsătoare. Vrăjitorul satului, cu masca diavolului pe obraz se învârti vreme de câteva minute în jurul meu bătând într'o tobă şi recitând nişte descântece. Când termină, făcu un salt în aer. Apoi înjunghie un țap şi strângându-i sângele într'un vas stropi cu el pământul făcând o dâră până la cortul meu. Apoi, pe când se pleca atent asupra trupului scuturat încă de fiori, al animalului sacrificat ,un kavirondo aduse şefului vestea că unul din cei mai temuți răsboinici ai „masailor" fusese rănit mortal şi lăsat înaintea satului, de către un leu. Până la sosirea lor acolo, avea să fie mort. Ştiam acum că „makwa" sau blestemul avea să fie ridicat cu anumite ceremonii rituale în legătură cu inamicul mort.

In după amiaza aceia mă închisei în cortul meu pentru a nu vedea sinistrele pregătiri. Auziam însă cum se cărau vase mari şi cum se aprindeau focuri. Ştiam că se fierbea o legumă numită cassava şi că se coceau banane pentru a garnisi friptura monstruosului ospăț.

Dar să nu credeți că pregătirile unui festin canibal inspiră silă, desgust sau alte sentimente de felul acesta. Dacă n'aşi fi ştiut aşi fi recunoscut în forfoteala preparativelor ceva din atmosfera bucătăriilor noastre în ajunul Crăciunului.

Spre seară, când toți membri satului se adunaseră în jurul marilor căldări cu fiertură, şeful tribului veni să mă conducă la locul ceremoniei. Nu îndrăznii să-l refuz şi-l urmai tremurând De altfel, şi după părerea lui Juma să-l refuz, ar fi fost o nebunie. Găsii focurile stinse şi fui invitată să iau loc lângă una din căldările cu fiertură.

Şeful îmi făcu semn să-mi scot o porție. Cuprinsă de desgust începui să vorbesc în swahili, limbă africană pe care el o înțelegea:

„Nu, strigai eu, nu pot mânca. Legea mea nu-mi dă voie!"

„Nu vrei să mănânci? A, atunci înțelegem, ne-ai otrăvit carnea cu ochiul d-tale cel rău. Făceau aluzie tot la aparatul meu fotografic.

„Nu v'am otrăvit carnea" strigai eu, dar protestul meu nu făcu nici o impresie asupra lor. Şeful tribului se sfătui câteva secunde cu vraciul, care scoase apoi dintr'o lădiță o viperă opalescentă de mai bine de un metru lungime, şi ordonă lui Juma să iasă înaintea mulțimei Juma care era în serviciul femeei albe, care purta aparatul fotografic, Juma care se uita cruciş şi deci deochia, trebuia pus la încercare. Aşa murmura mulțimea. Şi sub ochii mei îngroziți se desfăşură „ordalia viperei" de care mi se mai vorbise. Profitând de un moment în care vrăjitorul ne întorsese spatele Juma îmi şopti:

„Nu frică stăpână... Juma nu frică de şerpi, zău".

Cu mişcări ondulate şi foarte lente, vrăjitorul puse vipera pe umerii lui Juma. Intonând un cântec sacadat de suspine ritmice, trupul său se apropia, reptila apoi se depărta. In tot timpul acestor mişcări capul şarpelui urmăria neîncetat mâinile magicianului. Inima mi se strânsese pumn şi pe frunte îmi apăruseră broboane de sudoare înghețată. Căutam însă să nu-mi trădez emoția. Dacă Juma reuşea să-şi păstreze calmul fără să-şi manifeste teama, putea trece acest oribil examen. In cazul acesta sălbatecii se vor convinge că privirile lui nu le otrăvise mâncarea şi vor începe să mănânce cu tot refuzul meu de a lua parte la ospățul lor. Inchisei ochii câteva secunde. Când îi redeschisei, vrăjitorul luă vipera de pe umerii lui Juma.

Dar din mulțime se ridicară iar murmure. Cu nervii surescitați de emoție înțelesei despre ce era vorba mai înainte ca Juma să mi-o comunice. Era acum rândul meu să fiu pusă la încercare. Vrăjitorul se şi apropie cu reptila de mine. Solzii albaştri, galbeni, şi verzi aveau o licărire înfiorătoare. Curând aveam să-i simt încolăcirea rece şi umedă pe umeri. Covârşită de groază şi incapabilă să-mi controlez nervii şi muşchii, aşa cum făcuse Juma, reptila avea să-mi simtă imediat convulsiile ce mă frământau din cap până în picioare, într'o clipă aveam să simt muşcătura veninoasă şi într'o oră aveam să fiu moartă. Ridicând mâinile în dreptul ochilor cu vădită oroare strigai: „Luați şarpele de aici! Voiu mânca din cazanul vostru pentru a vă dovedi că nu v'am otrăvit mâncarea!"

Şi astfel mâncai din carnea omenească. După mine, se înfruptară Kavirondoşii flămânzi. Târziu în noapte, credinciosul Juma mă sprijini ajutându-mi să ajung la cortul meu pentrucă eram cu totul amețită de vinul de curmale pe care-l băusem pentru a putea uita proveniența cărnii pe care o mâncasem. Dar multă vreme după ce m'am întins pe pătură încercând să adorm n'am putut închide ochii torturată de sgomotele tam-tamului, de strigătele păsărilor sălbatice ale junglei şi de răgetele îndepărtate ale unui leu, ce se amestecau cu oribilul refren: „ai mâncat carne omenească!"

TEX HARDIN

Disparut

12) Pe urmele colonelului Fawcett, dispărut de opt ani în pădurile braziliene

„Lasă omul în pace", spune Jimmy.

Tobele mai răsună încă în noapte. Ca și cum sunetele ar proveni dintr'o mașină, atât de ritmate și de reci plutesc prin întuneric, răsună peste capetele noastre, înaintea noastră, în jurul nostru. Jimmy sare în sus.

„Cuib blestemat de friguri", țipă el, „câini spurcați! Nu vreți să terminați odată!".

Bam-Dong-Nam-Tam-Dong-Bam!

Tobele ascultă de vocea lui Jimmy. Undeva, departe în păduri, stau acum indianii și bat cu vergele de cauciuc pe trunchiurile de copac scobite, care sunt tobele lor. Ei nu aud decât răspunsul ce li se dă de către celelalte tobe.

Trebue să mai avem în coliba noastră încă o sticlă de whisky și una de cognac. Jimmy i awhisky-ul, eu iau cognacul. Trebue să ne îmbătăm, altfel noaptea ne va înebuni.

Deasupra capetelor noastre se încrucișează jocul stelelor. Am trompeta indianului pe genunchi. Săgețile le-am înfipt cu vârful în nisip. Trebue să fie înveninate. Buciumul are o lungime de doi metri și e gros de cinci centimetri. In mijlocul lui trece un canal de vreun centimetru grosime. Construcția e atât de precisă, încât merită să fie admirată. Țeava e construită din două părți, din două bucăți de lemn tare. Amândouă părțile sunt crestate la mijloc, astfel că formează împreună o țeavă. Această țeavă e învelită cu fire de palmier și apoi lipit cu cauciuc. Peste coaja de cauciuc se află o a doua învelitoare de fire de palmier și apoi iar un strat de cauciuc. Canalul țevei e neted și lustruit probabil cu un petec de piele și nisip. Cea mai frumoasă parte a buciumului e muștiucul. Trebue să se potrivească exact pe buzele indianului nostru, căci are o formă specială. Muștiucul trebue să fie atât de fix, încât între el și buze nu trebue să pătrundă nici un pic de aer. Săgețile sunt atât de groase și de lungi ca creioanele. Sus e fixat un os de găină, iar jos pene fine.

Cu mulți ani în urmă am fost și eu odată la Benno Rio. Atunci mi-a povestit un vraciu indian, că există un leac împotriva veninului săgeților indiene. Trebue să iei șapte buruieni felurite, să le amesteci, în gură și sucul să-l scuipi pe rană. Dar cum s'or fi numind aceste buruieni? O fi de vreun folos și serul nostru din institutul de șerpi din San Paolo? Ori cum, mâine dimineață o să m'apuc să caut șapte buruieni diferite. Mi se pare că omul din Benno Rio a spus că e tot una ce fel de burieni sunt. Trebue numai să fie șapte soiuri diferite.

Cognacul îmi face bine. Jimmy s'a înveselit. Sunetul tobelor s'a oprit iar. Să fi ajuns oare indienii pe malurile din dreapta și stânga insulei noastre?

Jimmy a scos din ladă unul din pistoalele noastre, marca Thompson, și le-a adus în colibă. Eu țin pe genunchi buciumul iar el pistolul. Muzica tobelor pare că nu vrea să mai reînceapă. Privesc spre orizont dacă nu cumva apare vreo nouă stea. Totul e cufundat în tăcere. Deodată în mijlocul tăcerii, Jimmy începe să cânte. El imită cu gura o havaină și apoi cântă o melodie de negri din patria sa virgină. Are o voce foarte melodioasă și reușește chiar să cânte ca o femee. E oare beat sau numai amețit? Vocea sa răsună foarte clară și puternică. E un cântec de jale:

„Nu știu dece plâng,
Și dece inima mi se frânge.
Nu mai sunt a ta,
Dar nu asta mă întristează".

Din pădurile de partea cealaltă răsună ecoul: „Dar nu asta mă 'ntristează" și cu ecoul încep iar tobele să bată. Jimmy cântă mai departe. Vocea lui e acum voalată și adâncă:

„Tu mă vei părăsi odată,
Asta am știut-o,
Dar de mă părăsești să știi că
Inima mi-o vei sfâșia".

„Inima mi-o vei sfâșia" răsună ecoul din pădurea întunecată. In jurul nostru flutură vampirii amețiți, luna a pălit și tobele răsunară Jimmy închee foarte tărăgănat cântecul negresei:

Intr'o bună zi și ție ți se va frânge inima'n piept
Deaceea nu-ți râde de mine,
Intr'o bună zi nu vei însemna nici tu alta decât un capriciu,
La ce oare să plâng eu pentru tine".

Când cântecul se stinge, țărmurile rămân cufundate în tăcere.

Fără voie mă gândesc la Rio, unde se dansează tango și se bea whisky răcit la gheață și unde cântă o havaină veritabilă.

Prizonierul nostru îl privește pe Jimmy cu ochi holbați. Il mișcă oare cântecul? Il trag de picior și ochii i se holbează îndată. Băiatul ăsta te scoate din fire. Jimmy bea o înghițitură de whisky și cântă cântecul marinei în care se spune că omul nu-i decât un biet câine și că nu va deveni bogat niciodată. Imi vine și mie poftă să cânt, căci cântecul acoperă sgomotul tobelor. Incep cântecul micului marinar, ajutor la cărbuni, pe care-l cântă în vreme ce lucrează.

„Tu singură ești bucuria mea", cânt eu și-mi vine'n minte muzica de armonică depe vas și cum m'au bătut când eram mic și că aș sta acum cu drag lângă frumoasele femei din Rio.

Privirea mi-e fixată la orizont. Acolo se luminează albastru palid. Uite, presimțirea mea se confirmă. Aceste stele de dimineață îmi apăreau întotdeauna foarte clar când mă aflam în pădurea seculară. Când ajunge deasupra marginei pădurii întunecate, sunetele de tobe se opresc dintr'odată. Simt că nu vor mai reîncepe. Cele șapte fecioare au fost semnalul că dimineața nu mai e departe și că imediat începe ziua în care tobele trebue să tacă, iar bărbații să vorbească.

Fiori de frig m'au săgetat. Cognacul în cantitate mare nu m'a îmbătat, ci m'a istovit numai. Schiopătez spre cursul râului. Rio Morto pare să ducă apă fiartă. Dar e numai ceața care face ca apa să pară că clocotește. Pădurea verde și cenușie se desemnează din ceață. Răsună primul glas de pasăre.

Atârnăm oala de ceai pe foc.

„Hai Jimmy" spun, „să facem bae".

Ne desbrăcăm și intrăm în apă până la șolduri. Nu ne putem aventura mai departe. Nu numai din cauza peștilor numiți „piranhas" peștii mici cu mușcătura periculoasă. Ne temem și de șerpii uriași. Inainte cu câteva zile am văzut cum o „anaconda" s'a năspustit din apă asupra unui tapir care bea liniștit lângă mal. Era înfiorător să privești lupta celor două animale uriașe. Șarpele s'a încolăcit în jurul lui și apoi l-a târît spre albia râului, astfel că tapirul s'a înnecat grohăind. Stăm tremurând de frig în apă și vedem cum pe peretele strălucitor al pădurii se ridică soarele rotund ca o minge. Intâi apare un arc mic, pal, care devine din ce în ce mai mare, marginile sale aruncă flăcări, iar ceața cafenie de dimineață plutește tremurătoare în jurul lui. Iată că soarele devine mare și însângerat. Cum se va sfârși oare această zi?

Indienii

Bem ceaiurile. Peste capetele noastre trec stoluri de papagali, flamingii stau în apă, bâtlanii cenușii și albi sboară în cercuri. E o gălăgie și un strigăt și totul se prezintă ca în orice dimineață. Indianul nostru stă aproape de foc. Il privesc. Și-a ridicat capul și privește peste râu. Acum scoate un strigăt gargarisit. Mă întorc. In susul râului, la nord, stă o barcă. Vin oare atât de dimineață? Jimmy aleargă în colibă și se întoarce cu un ochean de câmp. El stă cu binoclul lipit de ochi și măsoară râul. Mușchii feții sale se contractează nervos, și firele roșii ale bărbii sale strălucesc în soare. Nu spune un cuvânt.

Trebue să-i iau ocheanul. Nu mai am răbdare. Pe bordura strălucitoare a râului înaintează un lanț întreg de bărci. Din bărci se distinge o strălucire de aur, argint și roșu. Nu se poate distinge dela ce provine această strălucire. Incercăm să apreciem distanța. Va mai dura cel puțin două ore, până să ajungă bărcile în dreptul insulei noastre.

Ce să facem? Avem timp suficient să ne strângem lucrurile și să sburăm cu indianul nostru spre civilizație. Vorbim foarte calmi. Jimmy e conștient și rezonabil. Dimineața l-a împrospătat și i-a readus sângele rece.

„E o prostie", spune el, „să sburăm acum. Avem un ostatec în mână și ei vor căuta să trateze cu noi în orice caz. Suntem aproape de țintă și n'ar avea sens să întrerupem acțiunea noastră câțiva metri înainte de sfârșit. In definitiv am venit aici ca să aflăm ceva.

Să fugim tocmai acum când lămurirea se apropie?"

Decidem să rămânem dar să ne pregătim lagărul pentru a ne putea apăra. Aducem toate lăzile goale de benzină lângă mal și construim o baricadă în semi-cerc. După ce-am terminat ne așezăm fiecare pe câte o ladă și ne ungem armele cu ulei. Jimmy mângâie puștile mitraliere Thompson cu un petec îmbibat cu ulei. El lustruiește închizătorul de câteva ori. Mâna sa trece în susul și josul trăgaciului. Knick-knack! Arma strălucește albăstrie ca oțelul în lumina dimineții. Punem puștile mitraliere pe marginea baricadei și le acoperim cu petece îmbibate cu ulei. Apoi ne întoarcem la focul nostru și ne continuăm masa de dimineață. Discutăm toate posibilitățile și decidem să nu împușcăm, dacă ne va fi posibil. Față de armele noastre, indienii sunt ca și dezarmați cu țevile lor de suflat care nu bat mai departe de 60 până la 80 metri.

Jimmy coboară la mal și începe să controleze avionul. El pregătește totul pentru sbor, pentru orice eventualitate. Eu îi aduc lăzile cu benzină.

Acum sau pe mal și deschid cu cuțitul de tufiș vre'o câteva bidoane. Jimmy e sus în colibă, la lăzile cu benzină. Deodată îl aud țipând dinăuntru. Alerg schiopătând cu piciorul meu umflat cât pot de repede spre colibă. Indianul stă lângă foc, ca mai înainte. Jimmy se găsește la intrarea colibei. Cu mâna stângă își ține strâns încheetura mânei drepte și sare depe un picior pe celălalt. In colț, unde sunt înșirate lăzile, se răsucește un nod negru, un șarpe. Eu mai am maheta în mână și alerg acum spre cel mai apropiat tufiș, ca să-mi tai o măciucă. Toate trebuesc făcute cu iuțeala fulgerului. Nu-mi mai simt piciorul, alerg înapoi și dau cu măciuca în șarpele șuerător. Nu mai mișcă. Unde o fi oare lada noastră cu medicamente?! Acum n'am timp să caut, apuc mâna lui Jimmy și-i trec maheta peste dosul palmei, unde au apărut două puncte roșii-albăstrii, mușcătura. Șarpele a fost un „urutu" de un metru și jumătate lungime. Mușcătura are un efect fulgerător. Jimmy a căzut la pământ. El ține buzele încleștate și nu scoate nici un sunet. Mă arunc lângă el la pământ și sug rana atât cât pot. Sângele nu curge decât foarte încet. Trebue să fac altceva și fug repede în pădure. Insfârșit găsesc ce vreau, o „Cipo Milongo". Această liană are particularitatea să imunizeze otrava șerpilor. Ea suge otrava afară din rană. Imi tai planta și în drum încă o spintec în două. Acum sunt iar lângă Jimmy și-i apăs planta pe rană. Să-i pun întâi o batistă pe deasupra. E un făcut ca Jimmy să aibe.

de a face cu șerpii, numai fiindcă nu vrea să întrebuințeze alloquaranj. Dece nu mi se întâmplă mie nimic? A trecut deacum o oră și indienii trebue să fie îndată aici. Și eu mai voiam să caut cele șapte plante contra otrăvii săgeților. Mulțumesc lui Dumnezeu că mai avem o sticlă de rachiu. Jimmy ține dinții încleștați și tremură. Ii deschid forțat maxilarele, cum i-am făcut eri indianului, și îi torn cognacul tare printre dinți. Inghite greu. După câteva minute reușește. Se deșteaptă din leșin. Primul lucru pe care-l face, își duce mâna la inimă. Apoi deschide ochii mari. Imi pare foarte rău. El mișcă gura și simt că vrea să spună ceva. Ii dau mai mult rachiu și culoarea naturală revine din ce în ce în obrajii săi.

„Nătărăule“, îi spun eu pe nemțește, „dece nu te ungi și tu cu alloquaranj?“

Buclucurile cu Jimmy s'au terminat încă. El e iar în deplinătatea facultăților sale mintale și-mi spune supărat:

„Dă-o dracului porcăria aceea de alloquaranj“.

Un om care se necăjește nu mai este în pericol de moarte. Mă uit în jurul meu, indienii sunt încă departe, dar sclipirea roșie și aurie e acum foarte distinctă. Se poate vedea cu ochiul liber cum lucește și scânteiază în soare. Acum îmi vine'n minte unde e lada noastră cu medicamente. Ca precauțiune îi fac lui Jimmy o injecție și-i bandajez mâna sdravăn. Planta „Cipo“ a extras minunat otrava din rană. Ea are acum o culoare vânătă. Coborîm la baricadă. Prizonierul nostru încearcă să tae cu dinții săi ascuțiți, lasso-ul de piele. Ii strângem nodurile mai tare.

Bărcile sunt acum la aproximativ optsute metri depărtare de noi. Numărăm opt bărci. Fiecare e ocupată de opt oameni. Numai prima barcă e mai scurtă, și în ea nu stau decât doi bărbați. Ei poartă mantii roșii, strălucitoare și pe cap câte o podoabă lucie, curioasă și fâlfâetoare. Ce fel de podoabă o fi nu putem încă distinge. Nici prin ochean nu se vede mai mult decât că bărcile sunt vopsite cu albastru și roșu și că în fiecare, afară de prima, stau câte opt răsboinici. Oamenii se mișcă în acelaș tact, în bărci. In mod ritmic lopețile intră 'n apă, în mod ritmic plutesc secunde la rând, tăcute în aer, și apa curge ca argintul topit. In mod ritmic se afundă apoi iară. Cafenii ca nucile strălucesc corpurile bărbaților pe fondul verde al pădurii. Ceeace împodobește părul lor și ceeace face să lucească în soare capetele lor, trebue să fie desigur pene pestrițe de papagali.

Bărcile au ajuns aproape la nivelul insulei noastre. Jimmy a pus deoparte ocheanul. Suntem pregătiți.

„Ei“, spunem amândoi în acelaș timp iar eu: „Ce s'a întâmplat? Bărcile nu vin spre noi ci se îndreaptă una după alta în unghi ascuțit spre micul golf pe care râul îl formează în fața noastră. E neîndoios că oamenii trebuie să ne fi văzut demult. Copiii naturii — asta o știu din experiență — observă cea mai mică schimbare în ținut. Chiar dacă nu ne-au văzut pe noi au descoperit desigur avionul nostru argintiu, sclipitor.

Ocolirea executată de bărci apare aproape ca o mișcare militară. Cele opt bărci înaintează în aceeaș linie spre micul golf și merg acum aproape în rând pe mal, în susul golfului. Indienii debarcă și scot bărcile pe mal.

„Ce o fi însemnând asta?“ spune Jimmy și mă înghioldește în coastă. Ii răspund: „Probabil că vor să trateze cu noi și ne așteaptă acolo. Vom aștepta un timp oarecare și dacă nu vin ei, atunci trecem noi dincolo. „In acest timp îmi privesc cu atenție tovarășul. Are iar o înfățișare vioaie.

Jimmy: „Nu cumva vrei să treci dincolo cu avionul?“

„Ba da“ spun eu. „Dacă mergem cu caicul n'avem nici o șansă de scăpare în caz că ne atacă“.

„Dar vor fugi desigur când vor auzi sgomotul elicei“. spune Jimmy.

„Trebue să riscăm și putem dealtfel să aranjăm astfel ca să alunecăm în susul râului, până aproape de malul celălalt și apoi să împingem avionul în jos“.

Jimmy e de acord. Prizonierul, în dosul nostru, scoate iar strigăte gargarisite. Din păcate nu-l putem pricepe. El își rotește ochii și privește atent spre malul celălalt, unde camarazii săi au aprins un foc. Incerc să vorbesc cu el în limbajul meu greoi, de semne. Se sgâiește la mine și nu înțelege ce vreau cu el.

Jimmy coboară la avion și eu privesc indienii de dincolo, prin ochean. Stau așezați în semi cerc, iar în mijlocul lor se distinge o făptură albă. Albul făpturii se reflectă dela o mantie care ajunge până la pământ. Il strig pe Jimmy, el se întoarce lângă mine, și îi fac următoarea propunere:

Cu cât ne vom întâlni cu indienii mai curând, cu atât va fi mai bine. Pornim deci și lăsăm aci indianul nostru și puștile mitraliere. Trebue să ne bizuim pe puștile noastre Winchester și pe revolver.

Jimmy acceptă propunerea mea și pune mâna pe armă. Mai iau și ocheanul cu noi și coborîm la avion. Elicea e pusă în mișcare și alunecăm acum în susul râului. Când elicea începe să vâjâie, văd prin ochean cum indienii încep să sară și aleargă sălbatec încoace și încolo. Cei doi indieni cari sunt îmbrăcați cu mantiile roșii ridică mâinile rugător spre cer și am sentimentul că ei încearcă să-și liniștească camarazii. Am trecut de golf, apa vâjâie și spumegă în jurul mașinei noastre. Acum Jimmy întoarce avionul și cu viteză puternică înaintăm spre malul celălalt. Jimmy oprește motorul și eu mă dau jos, spre a ancora mașina. Ne mai despart câteva sute de metri de golful unde stau indienii. Ce ne vor aduce minutele următoare? Il mai privesc odată pe Jimmy în ochi ca să mă conving că într'adevăr mușcătura șarpelui nu i-a pricinuit vreun rău. Mușchii feții sale se contureaza puternic. Nările sale palpită. Pe obraz, lângă ureche, o scară de mușchi tresaltă în sus și în jos. Sprincenele îi sunt încruntate și barba sa roșie scânteiază ca un cerc de foc în jurul chipului său.

Jimmy a observat că-l fixez. El zâmbește și spune:

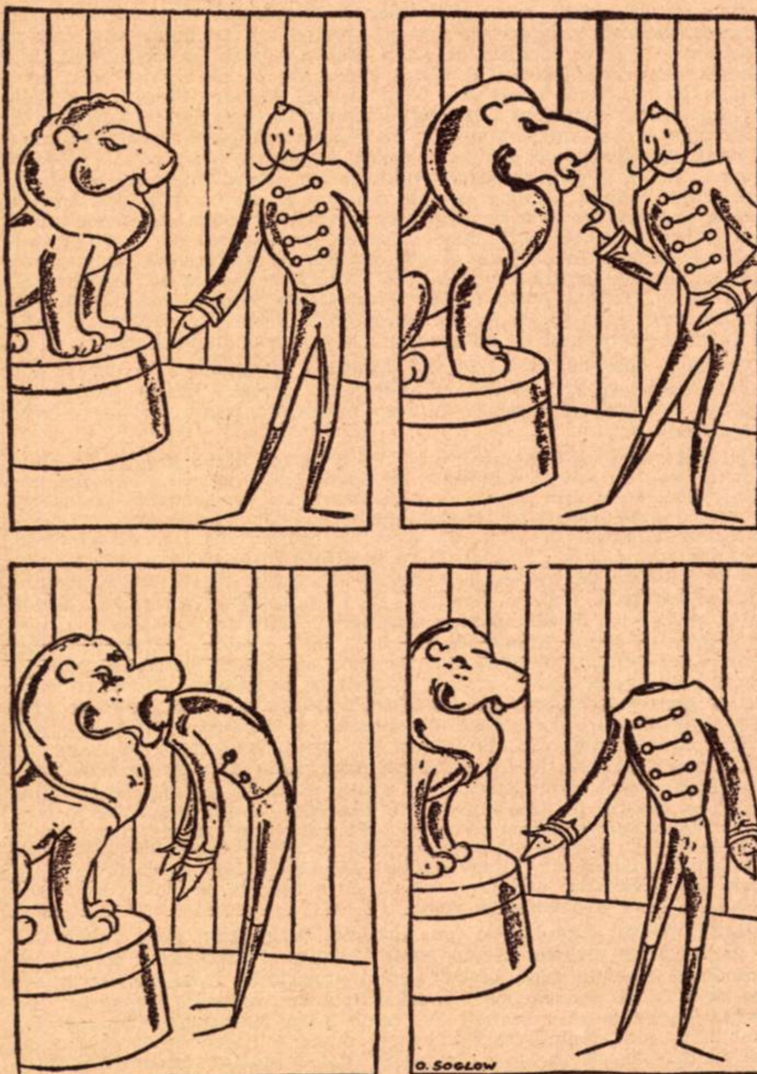
„Ei, moșule, ce vrei să mă mănânci? Fă te rog o mutră mai prietenoasă, c'altminteri indienii vor fugi în pădure când te vor vedea strâmbându-te“.

Curentul apei ne împinge în golf. Simt că-mi fierbe sângele în vine. Indienii s'au ridicat și strigătele lor ajung până la noi. Aleargă încoace și încolo și unii dintre ei se apleacă să-și țin tuburile de suflat în mâini. Sunt hotărît să impușc imediat ce unul dintre indieni apropie tubul de suflat de gură. Să vadă că suntem superiori. Dar nu se întâmplă nimic. Cei doi bărbați cu mantiile roșii acoperă cu strigătele lor, țipetele de groază ale celorlalți. Ei țopăie repede în jurul grămezii sălbatece și reușesc în adevăr să-i liniștească. Depărtarea dintre noi și mal mai e de cincizecisprezece metri. Malul nu e stâncos, ci neted și plin de noroi. Luminișul în forma unei semilune, unde sunt indienii, e lat de aproape două sute de metri și lung de patruzeci. Număr indienii. Sunt cincizeci și șase de războinici. Stau ghemuiți la pământ într'un semi cerc mare. In mijloc se ridică un foc de aproape doi metri înălțime. In jurul focului dansează cu sărituri ritmice cei doi bărbați cu mantiile roșii. Trebue să ne oprim, las ancora să cadă în apă. Acum rămânem tăcuți și putem privi toate în amănunțime. Pare că stăm în stalul unui teatru și-mi vine'n gând că în timp ce noi privim acest teatru, în lumea civilizată din care venim, stau bărbați la colțuri de stradă cu firme pe piept: „Primesc orice fel de lucru!“ Afară, în lumea noastră bântuie șomajul și huruie mașinile. Aici, în fața ochilor noștri, în inima pădurii seculare, unde Fawcett presupunea că e leagănul omenirei, aici în fața noastră se desfășoară un tablou, ca dintr'o poveste de copii.

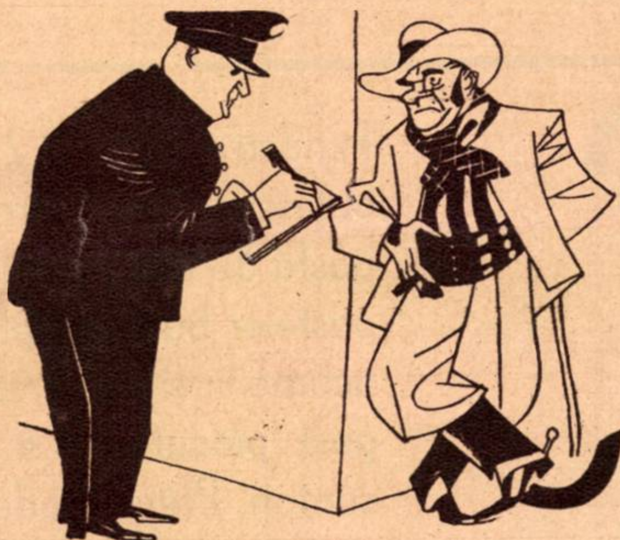
Vântul poartă fumul depe mal spre noi. E un fum gros, galben și cu un miros de balsam. Acum putem admira distinct semi cercul. La amândouă capetele semi cercului stau muzicanți. Intre genunchi țin tobe de dovleci, și bat întâi cu cotul apoi cu vârfurile degetelor pe burduf. Lângă ei stau bărbați cu flaute lungi de bambus. Flautele de bambus au șase tonuri. Muzica constă din executarea la rând a celor șase tonuri, de sus în jos și de jos în sus. O muzică monotonă. E acompaniată de zăngănitul și duduitul tobelor. Nu sunt tobele pe care le-am auzit noaptea. Tobele de azi noapte sunt mai mari și au cu totul alt format.

(Va urma)

Humor

— PUTEREA OBICINUINȚII —

TRISTAN BERNARD ȘI ȘOFEURUL

Tristan Bernard a sosit odată la gara din Versailles un minut prea târziu. Trenul de Paris plecase.

El întrebă atunci un șofeur:

— Cât îmi ei de aici până la Dronot?

— Treizeci de franci.

Era înainte de război. Tristan Bernard strâmbă din nas:

— Treizeci e prea mult. Dă-mi mie volanul. Te voi conduce pentru cincispreze inclusiv bacșișul.

LOGICA

Controlorul: Acesta nu este compartiment pentru fumători, domnule.

Călătorul: Știu, nu fumez.

Controlorul: Bine dar văd că aveți pipa în gură.

Călătorul: Ce importanță are aceasta? Eu am și picioarele în pantofi și totuși nu merg.

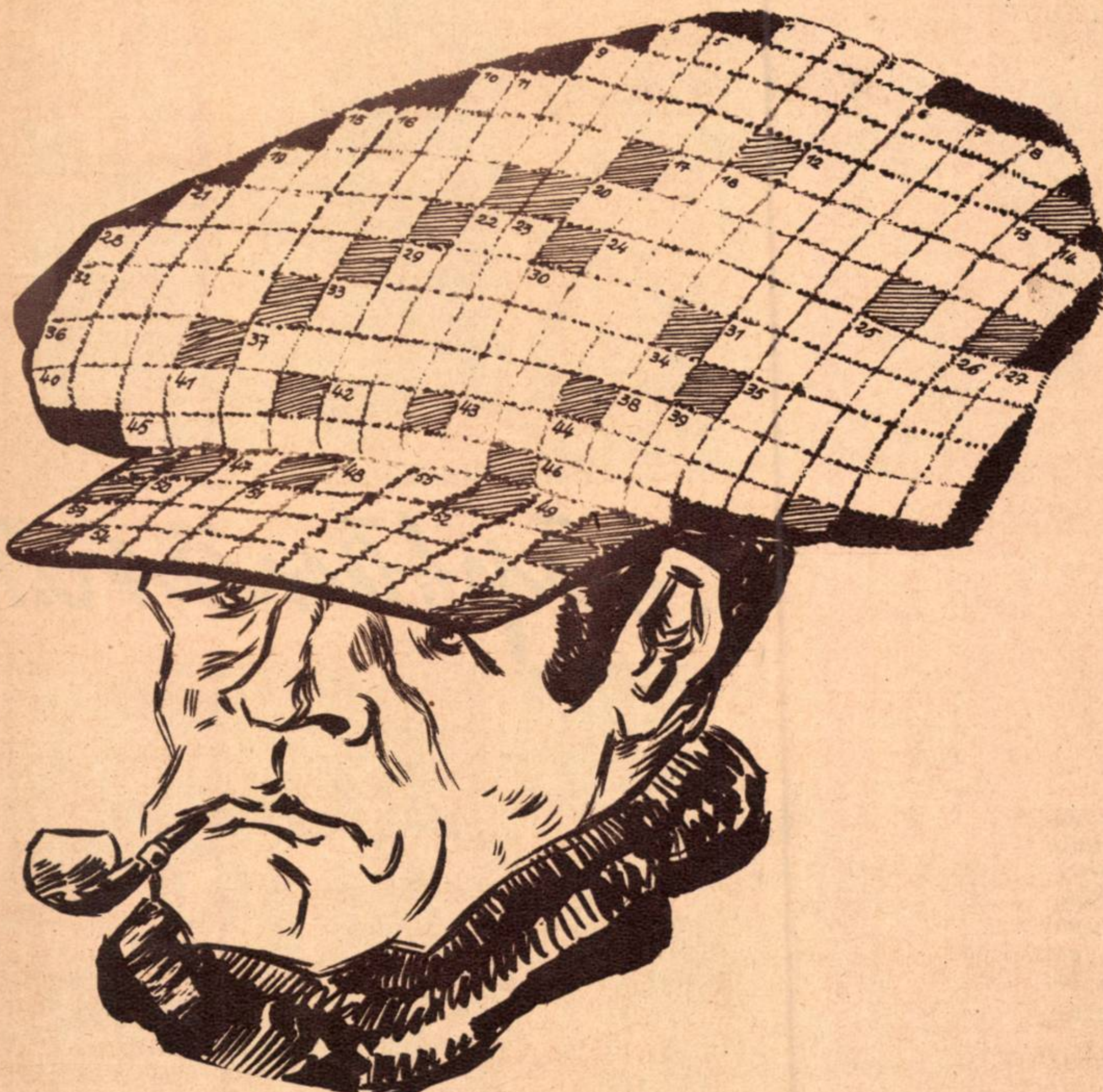

Pagina JOCURILOR

Problema I-a: (Cuvinte încrucişate)

Desemn de Sutzianu.—Problema de Popescu-Rebus

ORIZONTAL: 1) Sediul prostiei sau inteligenţii. 4) Diminutivul dovleacului! 9) Păpuşă-actor. 10) Remediu care nu produce dureri. 12) Imbecil. 15) un metaloid ce se găseşte în minele de aur ale Ardealului. 19) Preot. 20) Purta un turban, când a venit *la paşa...* 21) Celebru filolog şi arheolog german. 22) Nota bene. 24) Raţiona cu o fineţă exagerată. 28) Durerea de cap, vremea sau trenul. 29) Pisălog de lână! 31) Expus în vitrină. 32) Cu coadă este pasăre de curte. 33) Sustrăgeau un fond de bani. 35) Obţinea eficacitatea unui remediu. 36) Fluviu siberian. 37) Cap de ţeavă. 38) Netăiat. 40) Fredona. 42) Glas (muz. bis.) 43) Rochie de casă sau spectacol de dimineaţă. 45) Soţie ad interim! 46) Vara, la Nisa. 48) Arată o legătură. 50) Poartă tresele căpitanului, plus una lată. 53) Cozonacul, după luptă îndelungată cu intemperiile. 54) Caracteristicul şepcii.

VERTICAL: 1) Al cincilea element, în alchimie. 2) Bisilab telefonic. 3) Clubul internaţional al scriitorilor. 4) Ţaţă (Olt) 5) Sau. 6) Date cu ceară. 7) Veşnicie. 8) Umerii cari nu sunt înguşti. 9) Al meu (fr.) 10) Element structural invizibil şi indivizibil. 11) Când îl baţi la cap devine bicefal. 13) Măsură de 50 dramuri de vin. 14) Particulă negativă. 15) Limba vorbită în Scoţia. 16) Nimeni (poet.) 18) E Duca. 19) Presupus. 21) Uneori corupe treaba! 22) Neastâmpărat. 23) De culoarea porumbei. 25) Scriitor francez (R. L.) 26) Personagiu din basmele româneşti (27) Şi nimic mai mult! 28) Jghiab. 29) Gogoriţă. 30) Port pe Weser, 33) Capul primei game. 34) Legat. 37) Preţios (fig.) 39) Vine pe la gene. 41) Reflexiv. 44) Idem. 47) Adresa de pe plicul care nu părăseşte localitatea. 48) In acel loc. 49) Joben. 50) Efect comercial cu două capete... 51) Un... la Hermes de veţi cumpăra. 52) Viitorul dela *sum*. 55) Salutul care se dă fără a duce mâna la pălărie (chipiu).

NUMELE PREMIAŢILOR

Prin tragere la sorţi au câştigat:

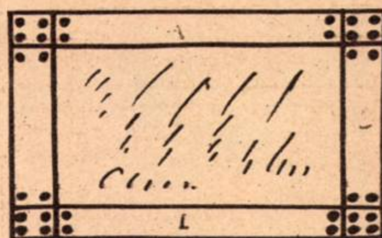
PREMIUL I-u, lei 200 în numerar d. DAN TITUS LOCHIANU, Gherla-Someş.

PREMIUL al II-lea un aparat fotografic „Agfa-Box" d-ra BLAGOE PETRITA, e-levă, T.-Severin, str. Nicu Cernăianu No. 12.

PREMIUL al III-lea, un abonament pe 3 luni la „Realitatea Ilustrată", d. GREAVU ALEXANDRU, str. Puţul cu tei 7, Bucureşti.

AU DESLEGAT UN JOC:
Vasiliu Ionescu, Loco; Ştefan Rădulescu-Balcu, Loco; Nicolae L. Petrescu, Loco; Silvia Ionescu, Bucşani-Vlaşca; Incognito, Corabia; Al. Didy G. Georgescu, Focşani; Costin Murgescu, Vaslui; Bottoş R. Ignat, Blaj; Socol Emilia, Oroiu-Mureş, Horia Schwartz, Galaţi.

Problema II-a: (Oglinda magică)

Un sultan avea o oglindă veneţiană, scumpă, pe laturile căreia se afla un număr oarecare de rubine care — adunate — făceau ca suma de pe fiecare lature să fie de 12.

S'a întâmplat ca oglinda să se spargă. Un bijutier, chemat în grabă ca s'o repare, a furat 4 rubine.

Cum le-a aşezat el pe cele rămase, astfel ca — adunând — sultanul să obţină acelaş rezultat?

M. Bernstein

Deslegătorii jocurilor din Realitatea Ilustrată Nr. 353

AU DESLEGAT DOUA JOCURI:
Lazăr Wolnovski, Ochiuri; Cezar Petrescu, Scarlat, Loco; Petre Orănescu, Galaţi; Georil Samson Lucianca-Ilfov; Mathilde Rufel, Dărmăneşti-Bacău; Lăzărescu Ioan, Loco; Dobrescu Nicolae, Loco; Dobrescu Nicolae, Loco; Liza Silberman, Loco; Tudor M. Popescu, Loco; Christescu A. Pompiliu, Loco; Sizi Florian, Loco; L. Popovici, C.-Lung-Muscel; Mar. Constantinescu, C.-Lung-Muscel; Grişa Grünberg, Leova-Cahul; R. Sommer, Loco; M. Weiss, Focşani; C. Popescu, Trestia-Buzău; Hristea Buzeşteanu, Roşiori de Vede; Mimy Florian, Loco; Maria Russu, Sita-Buzău; Eufimia Ulmeanu Loco; Mioara Slavu-Bia, Câmpina; Mărculescu Ion, Loco; Gh. Nicolescu, Caracal; C-tin Teodor Canciu, Loco; Cornelia Gordian, Loco; Aristiţa Petrescu, Loco; Christofor-Dan Samsonic, Sulina; Lisette Filotti, Loco; Reiss Robert, Făgăraş; Livya dr. Cris. Stolgianu, Baziaş; Valentin Petcovici, Câmpina; Marioara şi Florica Atanasiu, Giurgiu; Nană Aurel, Tg.-Mureş; maior Popovici Pompiliu Anibal, Arad; Dora Bârsan, Sălişte-Sibiu; Tanţi Constantinescu-Veda, Slatina; dr. Emilia F. Drăcea, Baziaş; Vasile Vrânteanu; Brăila; Blagoe Petriţa, T.-Severin; Mişu Stummer, Vaslui; Nina Tomescu, Loco; F. Kornblum, Focşani; Ionel Gh. Nafliu şi I. Mitrescu, Lădeşti-Vâlcea; Rodica Panea, Craiova; Tina Eftimiu, Iaşi; Alice Moman, Galaţi; Jeny Argeşanu, Iaşi; Ioan Borangic, R.-Vâlcea; Mihail Vulcănescu, Loco; Ionel I. Andreescu, Feteşti-Ialomiţa; Ion Manolescu, Loco; Alex. A. Dumitriu, Loco; Margueritte Giurgescu, Loco; Ionescu D. Mina, Loco; Gore Costescu, Loco; Onofrei Marinescu, Piteşti; Ion I. Nanu, Bacău; Al. N. Vasilescu-Vasal; Ilie T. Lupiţa-Caracal; Dan Titus Lochianu, Gherla-Someş; Stelian Macovei, R.-Sărat; Nicu Rosen, Ploeşti; Nicu Slavu-Sfinx, Câmpina; Tina Eftimiu, Iaşi; Greavu Alex. Loco; Dumitru Gheţu, Tecuci; Anton Dragotă, Hunedoara; Lupu Pavel, Toneşti-Hunedoara; Erna Klein, Loco; Al. Modrea şi Em. Grigorescu, R.-Vâlcea; Michette Lindenberg, Loco; Magda Covaci, Tg.-Mureş; Nanu Elisaveta, V. Domei; Melchisedec Laurenţia, Loco; Tanţi Tănăsescu, Loco; Olimpia Săvulescu, Craiova; Gheorghe I. Popa, Târgovişte; Ecaterina Benea, Arciz.

„REALITATEA ILUSTRATĂ. — *Director* Nic. Constantin.
Redacţia şi Administraţia: Str. Const. Mille 7—9—11, Telefon 3-8430
Imprimată la foto-rotogravură în atelierele „Adevĕrul" S. A.

Evenimentele săptămânii

La Sinaia s'au întrunit săptămâna trecută cavalerii ordinului „Mihai Viteazul", cari au petrecut o zi alături de Suveran. Fotografiile noastre reprezintă grupul cavalerilor fotografiați în fața mânăstirei, după oficierea slujbei religioase, și înapoierea în grup, spre castel.

Cavalerii ordinului „Mihai Viteazul" au luat — conform tradiției — masa împreună cu Suveranul.

Foto Berman-Realitatea

Voevodul Mihai și-a sărbătorit săptămâna trecută onomastica. Camarazii de școală și prietenii l-au felicitat și i-au adus daruri.

Fotografiile noastre reprezintă dr.: Voevodul Mihai în gara Sinaia primindu-și prietenii; sus: fotografiat în grup în mijlocul camarazilor săi.

REALITATEA
ilustrată

ANUL VII No. 356
23 NOEMBRIE 1933

10 LEI

Pentru
PACE

Ziua armistiţiului la Londra

Lumea în rugăciune în faţa cenotafului. In medalion prinţul de Walles depune

Vagonul ministerial — când demisia guvernului are loc la Sinaia — trece, ca un simbol, pe o linie moartă

Primii cărora li se co munică decizia schim- bării de guvern, sun președinții corpurilor legiuitoare.

Cum SE·SCHIMBĂ un guvern

Primul ministru, pe cale de a deveni „fost", se simte totdeauna obligat să fie satisfăcut, că părăsește puterea.

MAI întâiu, vine un val de svonuri. De unde a pornit impulsia inițială, nimeni nu știe. Strada, cafeneaua, cluburile politice, sunt inundate de acelaș svon: „Cade guvernul!"...

Acesta e un svon care circulă regulat, cam odată pe lună, alternând cu svonurile de remaniere. De aceea, nimeni nu crede, atunci când circulă un astfel de svon. Iar când se întâmplă ca în adevăr să cadă guvernul, toată lumea e surprinsă.

Un indiciu sigur că guvernul e pe ducă e atunci când, după un asemenea svon, primul ministru chiamă pe gazetari și le face declarația că „guvernul e mai tare decât oricând". Atunci, să știți că totul s'a sfârșit și că zilele guvernului sunt numărate.

Orice guvernare se macină prin sine însăși. Numai faptul că guvernează este deajuns ca să compromită orice guvern. Fiecare zi de guvernare în plus este pentru guvern o nouă scădere a popularitășii. Nemulțumirile cresc ceas cu

Mulțimea așteaptă în stradă rezultatele crizei.

ceas, zi cu zi. Opinia publică își dă seama tot mai mult că nici o îndreptare nu s'a produs, și în cele din urmă guvernul devine pur și simplu odios. Aceasta, pentru orice guvern, indiferent din ce partid politic a eșit.

Cei doi factori constituționali, cari au dreptul de-a schimba un guvern, sunt poporul și Regele. La noi însă, poporul este foarte docil, înghite cu o seninătate uimitoare fraudele politice de cea mai mare anvergură, acceptă abuzuri în serie, și nu reacționează. Din această cauză, Regele este nevoit să schimbe numai el guvernul, atunci când i se pare că poporul e pe punctul de-a nu mai tolera starea existentă de lucruri. Ca să înrăutățească această stare și ca să grăbească hotărârea regală, opoziția atacă violent pe Rege, indiferent dacă are sau n'are pentru ce. Opoziția face o manevră așa zisă „șah la rege", ea amenință cu revoluția și cu republica, și, cu toate că nici Regele, nici țara nu se sperie de asemenea amenințări politicianiste, totuși manevra aceasta rareori dă greș.

Nu din teamă factorul constituțional cheamă la putere tocmai pe cei cari în ajun l-au atacat. Defunctul rege Carol I al României, care a fost un model de monarh înțelept, ce credeți c'a făcut generalului Candiano, când acesta s'a declarat republican? L-a făcut ministru de război, într'un nou guvern! Și atunci, generalul republican a fost pus în situația nu numai de-a jura credință Regelui, dar, atât în Parlament, cât și la solemnități, a trebuit să țină cele mai dinastice discursuri, care după uzanță, trebuiau să se termine cu: „Trăiască Regele".

Iar cu timpul, generalul Candiano a devenit cel mai devotat monarhist...

*

Așa dar, Regele considerând că țara s'a săturat de o anumită guvernare, se hotărăște să schimbe guvernul. Suveranul cheamă într'o audiență specială pe primul ministru. In acest timp rumoarea publică s'a intensificat. Curiozitatea publică este excitată la maximum. Se așteaptă dintr'un minut într'altul ediția specială, care să anunțe demisia guvernului.

Faptul nu se produce însă totdeauna atât de fulgerător. Factorul constituțional uzează de obiceiu de două căi, pentru a demite un guvern. Prima cale, mai dulce, este așa zisă „platformă de retragere". In audiența primului ministru la Rege, acesta îi lasă să înțeleagă necesitatea de a-și prezinta în cu-

După timpul mai lung sau mai scurt, pe care-l petrec în audiență oamenii politici, publicul trage concluzii și face pronosticuri

După ce Suveranul a terminat consultările, El încredințează puterea șefului de partid care i se pare mai popular, iar acesta, conduce pe viitorii miniștri la palat, spre a depune jurământul. In fața obiectivului noii miniștri nu vor să arate toată satisfacția pe care o simt.

rând demisia, dar îi lasă în acelaş timp şi răgazul necesar, ca să găsească o aşa zisă platformă de retragere, adică un pretext favorabil guvernului, pe care să se producă demisia. De pildă: toată lumea ştie că guvernul e nevoit să se retragă, fiindcă fraudele au ajuns la proporţii prea mari, impozitele au crescut prea mult, sărăcia s'a generalizat, certurile dintre fruntaşii partidului au ajuns la culme şi altele.

Guvernul a fost informat de intenţia Regelui. Atunci, presupunând că acest guvern e în tratative cu străinătatea pentru un împrumut, el va răspândi vestea că se retrage, fiindcă străinătatea pune condiţii prea grele: este o aşa zisă „platformă de retragere", — un pretext patriotic.

A doua cale e mult mai drastică decât prima şi se numeşte vulgar: „cărămidă". „A căzut cărămida", înseamnă că în audienţa pe care primul ministru a avut-o la palat, Regele l-a demis pur şi simplu, dându-i paşaportul.

De unde vine expresia „cărămidă"?

Dela faptul că nici un primministru nu crede că va fi demis, în acest mod brusc. Toţi au, până în ultimul moment, iluzia că păstrează încă încrederea Regelui. Şi atunci, vestea demiterei cade asupra capului primului ministru, fulgerătoare, ca o cărămidă.

Expresia aceasta se datoreşte d-lui mareşal Averescu, care a avut pe vremuri onoarea istorică să primească o astfel de cărămidă în cap, din partea Regelui Ferdinand. Când nimeni nu se gândia la o schimbare de guvern, când mareşalul era mai convins decât niciodată că e în graţiile Regelui, s'a produs audienţa fatală şi a căzut cărămida.

Ce se întâmplase? I. C. Brătianu, fostul şef al partidului liberal, se temuse de unele măsuri luate de mareşal, şi le interpretase în faţa Suveranului, în sensul că mareşalul Averescu vrea să se proclame şef suprem al armatei, c'ar fi dispus înconjurarea palatului cu trupe şi că ar intenţiona o lovitură de Stat. Este just că d. mareşal Averescu a desminţit cu energie toate acestea, dar aceasta după ce fusese demis. Cărămida căzuse, şi într'un discurs memorabil din Parlament, mareşalul întrebuinţase pentru prima oară această expresie, spunând că demiterea sa i-a venit pe neaşteptate, şi că a avut impresia că i-a căzut o cărămidă în cap.

Tot o cărămidă de acest fel a primit în cap fostul prim ministru Vaida Voevod, în urma unei anumite manifestaţiuni de la Ateneul Român. Şi d-sa a fost chemat într'o fatală audienţă, care s'a produs la Sinaia, cu tot ceremonialul crizelor de guvern: istoricul vagon ministerial al d-lui Vaida a fost iarăşi oprit pe o linie de garaj, ca un simbol al intenţiunilor Suveranului de-a împinge guvernul naţional-ţărănist pe o linie moartă. Când d. Vaida a eşit dela Suveran, s'a ştiut că guvernul este demis.

Ştirea a produs o efervescenţă extraordinară în Capitală.

Prin demiterea unui guvern, criza este deschisă. Primul ministru, într'o a doua audienţă, prezintă Regelui demisia cerută. Când faptul se petrece la Sinaia, aleile dinspre castel sunt ocupate de public, iar gazetarii bat de sute de ori drumul dintre castel şi gară, unde se află vagonul ministerial.

In holul hotelului Caraiman se află cartierul general al presei, şi acolo vin tot felul de gazetari din ţară şi corespondenţi ai ziarelor străine, ca să se întâlnească cu politicianii. Acolo se trag sforile politice, în vederea rezolvirei crizei şi, după cum se ştie, un maestru în astfel de operaţiuni era, la naţional ţărănişti, d. Mirto. In timpul unei astfel de crize, în holul hotelului unde se aflau şi numeroase soţii şi copii ai politicianilor, d. Mirto, văzând o fetiţă jucându-se cu yo-yo, joc care pe atunci era la modă, a rugat-o să-l lase şi pe dânsul să încerce acest joc. Fostul ministru reuşi dela început să manevreze yo-yo-ul . Foarte satisfăcut, se adresă unui grup de ziarişti, care-i admirau îndemânarea:

— Vedeţi că şi eu ştiu să mă joc cu drăcia asta?

Iar unul din gazetari, îi replică:

— Cum să nu ştiţi, Domnule Ministru, dacă e joc cu trageri de sfori?

Scenele amuzante succed astfel scenelor tragice.

*

După demisiune, Suveranul începe consultările. Uzanţa politică cere ca Regele să cheme la sine pe şefii Corpurilor legiuitoare şi să-i întrebe care este părerea lor asupra celui mai bun mijloc de-a se rezolvi criza. Preşedintele Senatului şi al Camerei indică partidul ce cred că merită să fie adus la putere, şi după aceasta Suveranul începe consultările cu şefii partidelor politice.

Anul acesta, consultările au avut loc la palatul Regal din Bucureşti, şi mii de curioşi au blocat Piaţa Palatului, în aşteptarea rezolvirei crizei.

Femeile nu sunt mai puţin curioase, politiceşte, decât bărbaţii, deoarece în mulţimea din Piaţa Palatului, ades se auzia câte un strigăt sfâşietor, şi o femee leşina, la înghesuială. Au fost mai multe astfel de cazuri, ceeace denotă că femeile au o curiozitate politică tot atât de mare, ca şi aviditatea lor de spectaculos.

Acel şef de partid care e chemat la palat, încă odată după ce s'au făcut toate consultările, se ştie că va fi însărcinat cu formarea guvernului. E un moment de mare tensiune politică, iar curiozitatea publicului a crescut la maximum.

Partidele politice, care au mai multe şanse să fie aduse la putere, concentrează în faţa palatului, faţă în faţă, mari grupuri de agenţi electorali şi de partizani. Şi, de la un trotuar la altul, începe o luptă grozavă de huidueli şi de fluerături, unii strigând în ritm: „Vi-ne Du-ca", iar alţii „Vi-ne Ge-or-ge". Se aduc cordoane de jandarmi, lumea freamătă în aşteptare, şi, când un om politic iese dela palat, gazetarii rup cordoanele, dau năvală în curtea palatului, şi înconjoară pe politician, spre a afla noutăţi.

In fine, unul din şefii partidelor politice a fost chemat la palat. Regele discută cu el formarea noului cabinet, şi însărcinează pe acest om politic să formeze guvernul.

După aceasta se constitue lista şi, în timp ce lumea e asurzită de strigătele vânzătorilor de ediţii speciale, care aduc o reală destindere în public, nouii miniştri, cari au aşteptat cu emoţie acasă telefonul care să le anunţe marea veste, şi-au pus fracurile din vreme pregătite, cu toate decoraţiile, şi sosesc acum la palat, ca să depună jurământul.

Prefectul poliţiei Capitalei, cu lista nouilor miniştri în mână, dă ordin inspectorilor săi să afle adresa fiecărei noui excelenţe, şi să le trimită la poartă câte un gardist...

In fine, s'a terminat şi această ceremonie; după lungi urale şi o groaznică înghesuială, publicul s'a risipit, luminile din palat se sting, porţile se închid, iar cele două santinele s'au retras în gheretele lor fără pereţi, unde au încremenit, ca doi soldaţi de plumb în cutii sparte...

S. V.

Regele şi d-l Dinu Brătianu în anul trecut la o vânătoare unde problemele politice erau lăsate de o parte.

Din VIAȚA POLITICĂ A ȚĂRII

SCHIMBAREA domnilor, bucuria nebunilor! — zice un vechiu proverb românesc, de pe vremea când „domnii", scoşi din uliţa Fanarului, erau trimişi să cârmuiască peste poporul de pe malul Dunării. şi era veselie mare, când Domnul grec, sosind cu o droae de partizani după dânsul, începea să împartă slujbe...

La o asemenea schimbare de domn se deşertau multe băniţi de vin în cetatea Dâmboviţei, „iar cine n'avea vin, bea şi apă", ne informează un document de pe vremuri. Chiuiau şi se veseliau cu toţii.

A rămas tradiţia ca „poporul" să se „bucure", de câte ori se schimbă cel puţin un guvern. Şi acum se bea vin, se dau banchete şi se strigă „ura". Deosebirea e, că pe atunci alaiul se făcea pe „podul Beilicului" (Calea Şerban Vodă), iar Domnul pogora Dealul Văcăreştilor, pentru a sosi la Curtea domnească, ce era în piaţa florilor.

Pe la biserica Creţulescu era marginea depărtată a oraşului, iar dincolo de barieră, pe maidan, adică pe locul unde e acum palatul regal era un puţ cu lanţuri, căruia i se zicea „puţul cu zale".

TRĂIASCĂ GOGA ŞI IONEL BRĂTIANU

Acum alaiurile se fac pe Calea Victoriei, iar de vechea Curte domnească şi de podul Beilicului s'a uitat de mult. Totuş manifestaţiile populare se cam aseamănă.

In seara, când a fost alcătuită lista noilor miniştri, un grup de manifestanţi se adunase în faţa clubului liberal, de peste drum de Cercul militar:

— Entuziasmul e la culme!

Trăiască Goga!!! sbiera unul cât il ţinea gura..

— Taci mă, prostule, că n'a venit Goga la putere!" isbucni altul.

— Da cine?

— Ionel Brătianu...

— Vivat Ionel Brătianu! Huraaa!!! Trăiască boborul suveran!"

Am avut prilejul să stau de vorbă cu conducătorul acestei entuziaste şi spontane manifestaţii populare:

— Ehei! Au asudat ei niţel, boerii, dar n'au asudat degeaba... Acu trebue să mai asudăm şi noi — îmi spuse el — făcând mare haz — ca să căpătăm o slujbuliţă... Acu-i acu!!"

CE ŞTIU ŞEFII?

Cum cade un guvern? Ştie şeful când va cădea dela putere? S'ar crede că cei mari ştiu totul, iar noi aflăm prea puţin despre cele ce se petrec în sferele înalte. Uneori însă şefii de guvern se înşală şi ei singuri, înşelând fără voe şi pe partizani.

Iată un exemplu:

După faimoasa mişcare din strada Enei, organizată de vechiul partid conservator, când chiar Maiorescu şi Filipescu au coborât în stradă, primul ministru Dim. Sturdza, era foarte calm şi sigur de sine.

„Conu Mitiţă" om serios, care n'ar fi minţit pentru nimic în lume... cu bună ştiinţă... spunea Luni ,adecă a doua zi după revoluţie:

— *Petit bonhomme vit encore!*

Vom mai sta opt ani la putere!!"

Cu vorbele aceste, rămase celebre în istoria politicei româneşti, conu Mitiţă a liniştit pe partizanii şi a sugestionat chiar şi pe adversari. Totuş a doua zi, Marţi, Dimitrie Sturdza şi-a dat demisia...

PRIMUL MINISTRU SUPĂRAT

Acum e obiceiul ca premierul să fie acela, care depune demisia cabinetului.

Altă dată însă nu era aşa: şeful guvernului, când pleca, făcea oareşicum pe supăratul, sau pe „ponosâtul", cum ar zice un moldovean.

Astfel, când şi-a dat demisia guvernul Sturdza, premierul n'a mai fost pe la palat. In locul lui s'a dus Pherekyde, ministrul de interne de atunci.

UN PREMIER AMĂRÂT

Una dintre cele mai amărâte retrageri de la putere a fost acea a lui Vintilă Brătianu, în 1928.

Atunci el negocia împrumutul stabilizărei, în cinstea şi marea lui sinceritate nu-şi dădea seama că e jucat de bancherii streini, cari erau în înţelegere cu naţional-ţărăniştii.

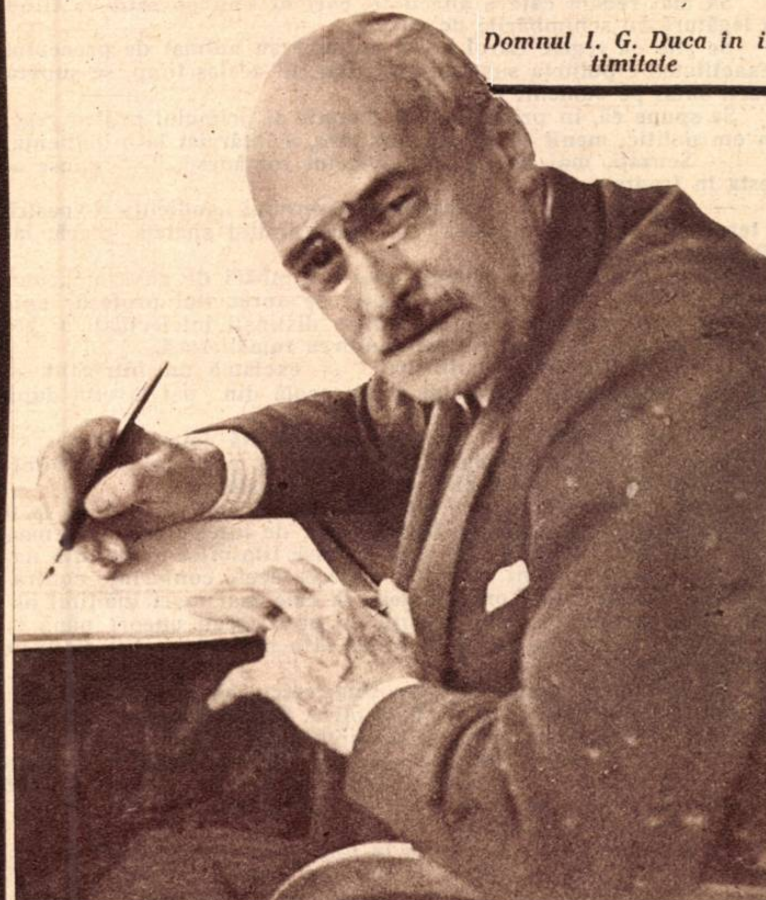
In fiecare zi, i se cerea altă compensaţie pentru acele împrumuturi: ba regularea unui vechiu împrumut, ba vre-o revalorizare, ba despăgubiri de tot felul contra diferitelor grupări de capitalişti. Vintilă Brătianu făcea fel de fel de concesii, iar împrumutul tot nu i se mai acorda.

In cele din urmă a trebuit să-şi dea seamă că toate negocierile au fost făcute cu scopul de a stoarce dela dânsul tot felul de concesiuni, cari să uşureze situaţia succesorilor săi la putere. Abia târziu şi-a dat seama că era pur şi simplu ostracizat!

Şi atunci, cu durere de suflet, lovit în mândria sa, a trebuit să admită că a bătut ceasul retragerii.

„CĂRĂMIDA"

Retrageri nu mai puţin amărâte, dar nu cu aceeaş senitătate suportate, au fost acele ale succesorilor săi la preşedenţia consiliului: Maniu, Mironescu, Iorga şi Vaida, mai toate retrageri precipitate şi având o nuanţă dacă nu de umilire, dar de înfrângere.

Domnul I. G. Duca în intimitate

In genere, de când cu „Cărămida", a cărei victimă a fost generalul Averescu, în 1927, nici un guvern n'a mai plecat, în ţara românească, cu salvgardarea integrală a prestigiului, de care are nevoe ori ce guvern, chiar în momentul plecării.

Cărămida d-lui general Averescu s'a multiplicat, sau cum se spune în româneşte „a făcut pui" şi a sdrobit de atunci, dacă nu pentru totdeauna, în orice caz pentru mult timp, multe capete.

MARELE SUCCES AL UNUI PREMIER

Singurul şi cu adevărat marele succes al d-lui Iorga ca şef de guvern a fost demisia sa.

In tot timpul cât a fost preşedinte al consiliului de miniştri d. Iorga era convins — pe drept sau pe nedrept — că i se încalecă atribuţiile de către d. Argetoianu, care nu l-ar lăsa să-şi desfăşoare în toată libertatea, prerogativele de prim-ministru.

Şi atunci d. Iorga s'a răsbunat, odată şi bine: imediat după ce d. Argetoianu, — terminându-se audienţa comună — a părăsit palatul regal, d. Iorga s'a întors la cabinetul regelui şi a depus în

Fotografii fixează evenimentele

mâinile Suveranului, demisia întregului cabinet.

„APA TRECE"...

D. Maniu, când a demisionat la 6 Ianuarie, liniştit şi impasibil cum este, a avut totuş un moment de caracteristică amărăciune şi adresându-se ziariştilor, cari se aflau în acel moment la preşedenţia consiliului de miniştri, a făcut o serie de variaţiuni, destul de interesante, pe tema:

„Apa trece, pietrele rămân".

CATEVA ANECDOTE

Să mai redăm câteva anecdote, cari ni s'au povestit ca fiind în legătură cu schimbările de guvern:

Se ştie că regele Carol I era un suveran animat de preceptul „exactitatea e politeţa suveranilor". Dar, în acelaş timp, se supăra foarte mult pe oamenii neexacţi.

Se spune că, în primii ani de domnie ai primului nostru rege, un om politic, menit să ajungă ministru, a întârziat la o audienţă.

— Scuzaţi, majestate... ştiţi obiceiul românesc..." — spuse acesta în franţuzeşte.

— A, nu-i nimic!" — răspunse suveranul „audienţa d-voastre e terminată de zece minute..." şi, întorcându-i spatele, plecă, lăsându-l singur în salon.

Ni se spune că cu prilejul unei schimbări de guvern, „conu Mitiţă" plănuia să-l pue la instrucţie pe apreciatul profesor universitar Coco Dumitrescu, unul dintre distinşii intelectuali ai generaţiei trecute, cari au ilustrat gândirea românească.

— Coco Dimitrescu ministru!" — exclamă un intrigant — dar ăsta umblă prin cârciumi şi se scoală din pat la unu după prânz..."

— Lasă că văd eu..." răspunse conu Mitiţă neîncrezător.

Hotărându-se să se convingă personal, îl pofti pe Coco Dimitrescu a doua zi, la ora 6 dimineaţa la o consfătuire.

Coco Dimitrescu, este adevărat, avea obiceiul să întârzie la o cafenea, celebră pe vremuri, într'un cerc de intelectuali se urmau târziu noaptea discuţiile cele mai aprinse filosofice şi de altă natură. E păcat că nimeni nu a luat note ca acele conferinţe contradictorii, cari de multe ori ajungeau la cele mai mari înălţimi ale cugetării omeneşti. Aceste discuţii se prelungeau uneori până la ziuă şi cafeneaua nici nu se închidea, din respect pentru distinşii vizitatori întârziaţi.

I-a fost foarte lesne lui Coco Dimitrescu, ca în zori de zi, cu un sfert de oră înainte de ora 6 să plece de la cafenea şi astfel să fie exact la întâlnirea cerută de conu Mitiţă:

— E o calomnie!" spunea în aceiaşi zi conu Mitiţă. „Coco nu se culcă târziu. Ar fi cel mai excelent ministru din lume! I-am dat o întâlnire azi dimineaţă la ora 6 şi n'a întârziat nici un minut!"

Alta, tot cu conu Mitiţă.

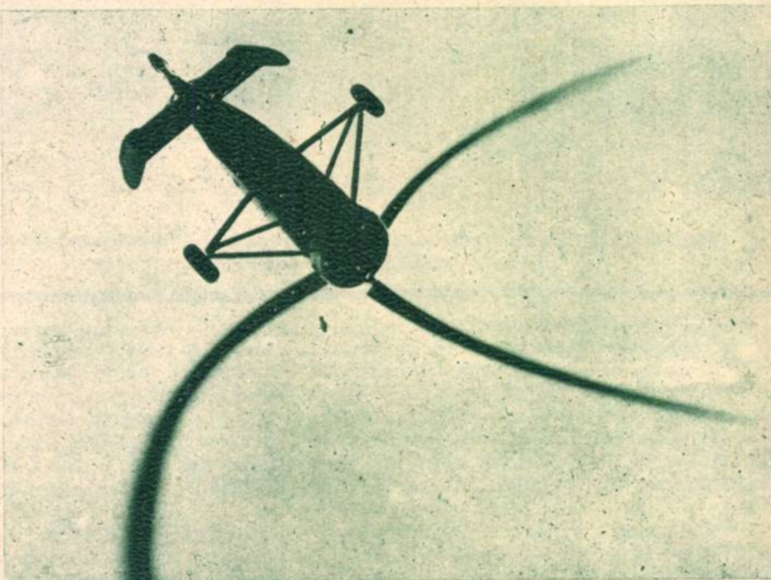
Mi se spune că ar fi fost tot în toiul unei crize ministeriale şi că era o consfătuire politică la premier acasă, la care asista şi doamna Zoe Sturdza, cunoscută şi apreciată în lumea politică, încă pe timpurile când drepturile politice nu fuseră recunoscute femeilor.

Conu Mitiţă, care îşi avea foarte exacte orele sale de culcare, se retrăgea chiar dacă erau musafiri. In schimb se scula foarte de dimineaţă. Chiar de astă dată, nevoind să-şi schimbe obiceiul, se apropie de doamna Sturdza şi o sărută pe frunte.

— Numai atât?" — exclamă Alex. Constantinescu, poreclit p... şi care asista şi el la acea consfătuire.

— Bine a zis, cine a zis... cum ţi-a zis!" — ripostă spiritual soţia premierului, continuând apoi discuţia începută.

ALEX. F. MIHAIL

In Spania s'a construit un nou tip de avion numit „avionul morilor de vânt" care poate zbura la o înnălţime foarte mică. El a fost experimentat la aerodromul Hanworth din Londra.

FEMEILE DESPRE SITUAŢIA ACTUALĂ A ŢĂRII

Păstrăm în depărtările amintiri noastre o imagine de vis molcom, odihnitor, aceia a căminului îmbibat de aroma patriarhalismului. Femeia de atunci, minunată plantă de seră, îşi ducea traiul de soţie şi mamă departe de vâltoarea patimilor ce a constituit în toate timpurile dârzul război pentru existenţă.

Ecoul luptelor pentru câştigarea drepturilor femeii, la începutul secolului, în ţările apusene, era întâmpinat cu un zâmbet de ridicol şi milă. Societatea nu era preparată pentru un asemenea pas şi-au trebuit să vină vremuri de nesiguranţă şi lipsuri grozave, pentru ca femeia să iasă din ascunzişul ei şi să-şi afirme personalitatea.

D-na Alexandrina Cantacuzino

Drumul făcut într'un aşa scurt timp e o pârtie luminoasă. Grijile pentru prosperarea ţării îi apasă grumajii, silind-o să-şi cheltuiască un bogat bagaj de energie. Am socotit o datorie ca în această răspântie grea, în care totul pare că pluteşte în nebulos, să cerem luptătoarelor noastre să-şi desvăluiască gândurile, expunându-şi punctele de vedere asupra situaţiei actuale, cât şi programul de luptă.

LA D-NA ALEX. CANTACUZINO

Nu cunoscusem încă pe această fruntaşă a femenismului nostru. Faima de care se bucură înăuntru şi dincolo de graniţele ţării îmi dădea emoţia unei rare întrevederi, deaceia am urcat cu o uşoară înfiorare a inimii scările somptuosului palat din Calea Victoriei. Nu demult minunatul interior cu preţioasele-i relicve a fost arătat cititorilor „Realităţii"

Aici, într'un cadru de minunată frumuseţe, o femeie uimitor de vrednică munceşte fără întrerupere.

— Nu e timp de pierdut — spun parcă ochii negri vii, cu luciri de diamant.

— *Cum vedeţi situaţia actuală?* — a fost prima mea întrebare.

O avalanşă de fraze e răspunsul.

— Socotesc situaţia politică extrem de serioasă, din punct de vedere intern. Situaţia externă este deasemeni haotică şi nebuloasă. De aceia venirea unui nou guvern la cârmă nu ar însemna mare lucru, dacă n'ar restabili încrederea înăuntru, determinând un dinamism de solidaritate socială şi de disciplină, care să ne permită să înfruntăm furtunile ce pot veni. Fără o rigidă mânuire a banului public, fără o pregătire necurmată a apărării naţionale, prima noastră grije şi datorie în aceste clipe, fără o administraţie care să înţeleagă că nu se mai poate tolera o destrăbălare generală, ce ne scade cu desăvârşire prestigiul, nu ne vom lecui de boala grea morală în care ne aflăm.

Işi poate cineva închipui o ţară în care banii falsi circulă în aşa fel încât se refuză la un ghişeu de plată câte 5—6 piese a 100 lei zise false — toate pe rând.

Işi poate închipui cineva să se spargă caldarâmul de asfalt în destul de bună stare pe tot parcursul căiei Victoriei şi câţiva paşi mai departe, în faţa Institutului Surorilor de Caritate din str. Colonel Ghica să fie noroi parcă ne-am găsi într'o băltoacă din Bărăgan? Işi poate cineva închipui că la 15 km. de Bucureşti nu poate lumea să pătrundă în toiul verii, când plouă — com. Ciocăneşti, Zurba — din pricina noroaielor pe cari nu le mai întâlneşti nici în mijlocul Africei civilizată de francezi — în Maroc, în Congo belgian şi în alte părţi în care vrednicia coloniştilor europeni a întocmit şosele minunate.

D-na Ortansa Satmary

Işi poate cineva închipui în asemenea momente de înfricoşată îngrijorare, să nu ne preocupăm de chestiunea gravă a întocmirii spitalelor de căutare a rănilor pricinuite de gaze? Să nu ne îngrijim a înzestra populaţia civilă cu măştile indispensabile apărării ei?

Işi poate cineva închipui că nu am crezut de cuviinţă să ne preocupăm de toată organizarea sanitară a unui viitor şi poate apropiat război, ca să nu fim expuşi a intra iar în cumplita jertfă, fără pregătiri cari să permită salvarea atâtor vieţi scumpe.

Nu putem deci decât să urăm noului guvern, care are în capul lui un om profund cinstit, rămas sărac în mijlocul tuturor îmbogăţiţilor, ca să ştie cu străşnicie să corespundă năzuinţelor întregii ţări, care cere ordine în viaţa publică, economică, financiară, administrativă.

Suveranului nostru ţara nu-i poate decât mulţumi, căci a ştiut să se ridice deasupra unor resentimente fireşti din punct de vedere omenesc, pentru a da ţării această pildă de constituţionalism, chemând la cârmă un partid încercat, perfect disciplinat, care va acţiona într'o unitate de gândire, mărind astfel trecutul de glorie cu care este încărcat.

D-na Maura Prigor

— *Ce va face gruparea femeilor române?*

Cred că prin tot ce am spus [illegible], am definit şi atitudinea femeilor grupării române, care odată mai mult afirmă nevoia de a se da femeilor locul ce li se cuvine în viaţa cetăţenească, nu pentru ca ele să mărească numărui bugetivorilor paraziţi, ce trăesc pe spinarea ţării, ci pentru a fi din contra forţe vii de călăuzire morală, de control, de armonizare a vieţii sociale şi politice.

Gruparea femeilor române, şcoală de înalt eroism îşi croeşte drumul câştigând respectul conştiinţei publice pentru femeia cetăţeancă, îndreptăţită a avea dreptul de vot şi eligibilitate, vot pus în serviciul ţării, a căror mari interese înţelege să le servească până la ultima jertfă.

LA D-NA ORTANSA SATMARY

O casă care atinge ca vârstă aproape un veac, situată în plin centru, în preajma bisericii Enei.

Interioarele sunt tixite cu tablouri de preţ, aparţinând celor doi pictori Satmary. E de remarcat o bogată colecţie de tablouri, reprezentând vechiul Bucureşti, piese ce pot fi de mare folos cercetătorului. Aici locueşte d-na Ortansa Satmary, harnica consilieră dela Primăria de Albastru.

E o făptură în a cărei putere de muncă şi deosebit de clară înţelegere te poţi bizui cu toată încrederea. Domniei-sale i se datoreşte organizarea în sectorul de Albastru a serviciului şomajului, cât şi a asistenţei sociale organizată pe baze ştiinţifice, înlăturându-se cu această formă ideia de caritate.

— *Cum vedeţi situaţia actuală?*

— Cauza neizbânzilor, a înfrângerilor şi a descurajării ce urmează după atâtea încercări, e datorită unei stări de trecere spre o nouă dreptate socială, care nu se poate realiza revoluţionar, ci prin bun simţ. Atacuri aduse temeliilor materiale, pe care stă alcătuirea omenirei, au sdruncinat încrederea şi munca liniştită, fără a aduce vre-o îmbunătăţire. Lupta şi zbuciumul vor continua, atât timp cât dreptul la muncă cinstită nu va fi deplin apărat.

Gândind — nu oportunist — ci cu credinţa datoriei de a purta mai departe o omenire mai bună, să înţelegem a face alegerea, selecţia valorilor, începând cu cele intelectuale spre a trezi adevărata conştiinţă. Pentru această diferenţiere de valori, e înainte de toate necesară o absolută egalitate de drepturi pentru femei şi bărbaţi.

Ce-au făcut femeile înrolate în partidul naţional-ţărănist stă în văzul tuturor. De-aceia dorim în interesul ţării, ca lucrurile făcute cu atâta râvnă să poată fi duse mai departe.

Suntem în curs de realizare, deci ar fi păcat să urmeze o întrerupere.

În gazeta condusă de mine „Cuvântul femeilor" voi porni o campanie susţinând toate reprezentantele cari vor avea prestigiu şi greutate. Deosebirile de partid nu-şi au rost când e vorba de binele public.

LA D-NA MAURA PRIGOR

D-na Prigor, preşedinta secţiei femenine a partidului naţional agrar — mă primeşte cu o amabilitate prietenească.

— Un partid vine, un partid pleacă, — nu mai corespunde necesităţilor sufleteşti, cu un spor de simţire dela război încoace — mărturiseşte d-sa.

Se cere imperativ o formulă nouă. În ceiace mă priveşte, observ cum femeia, acest aluat uimitor de simţire, simte şi ea nevoia de transformări. Cred că deabia acum începe să se prepare o conştiinţă femeiască. Deci, rolul pe care îl au azi în politică femeile este un rol pedagogic.

Am început programul meu de activitate dela apariţia ziarului meu femenin „Tribuna femeii" a cărui ultimă pagină era închinată în întregime sătencei.

Vreau ca atunci când vom avea drepturi depline să nu le

căpătăm in dar. De aceia am început cu educarea în acest sens a surorii noastre dela ţară. Acţiunea aceasta a luat acum o faţă politică prin importanţa ei, iar programul de lucru oamenii inteligenţi l'au apreciat şi valorificat prin însăşi ataşarea lui la un program politic până aici pur bărbătesc.

Noi suntem generaţia care trebue să producă pentru ca urmaşii noştri să moştenească o ţară fără răni.

Şi asigur pe prietenii mei politici că tocmai femeile şi mai ales acele pe cari le educăm, acele umile şi lipsite azi de drepturi, tocmai acelea vor fi în stare de eroism.

Pentru înfăptuirea programului care l'am început am în jurul meu numai energii tinere.

Activitatea depusă am îngrădit-o într'un partid politic, pentrucă prin noua lege administrativă s'a dat dreptul femeilor de a candida la comună şi judeţ. Am viziunea că proiectată de un partid înţelept, imensa reţea de consiliere comunale — câte una de fiecare primărie rurală — va schimba în mod automat şi urgent, trista umilinţă a sătencei de azi.

*

Cum vedem, femeile noastre se avântă spre un vast plan de activitate. Reuşita va fi un important aport adus progresului ţării.

M. N.

Actualități

La 20 Noembrie s'a sărbătorit in Suedia aniversarea a 75 de ani de la naşterea celebrei scriitoare Selma Lagerlöf. In Karlstadt, oraşul natal al scriitoarei, s'a prezentat pentru prima oară pe scenă, ca piesă de teatrul romanul „Dunmengen". Fotografia noastră o reprezintă pe Selma Lagerlöf in mijlocul interpreţilor, după premiera din Karlstadt

Fiica Marlenei Dietrich, in vârstă de nouă ani, pe nume Maria Sieber, va călca foarte curând pe urmele glorioasei ei mame. Copilul urmează să interpreteze rolul ţarinei Caterina a Rusiei, la vârsta de şapte ani, in vreme ce Marlene Dietrich o va întruchipa pe ţarină ca adultă. Va reuşi să cucerească mica interpretă măcar o mică părticică din gloria mamei ei? Privirile ei indică că acest lucru nu trebue să pară nimănui imposibil.

Cu prilejul dărâmării colibelor sărăcăcioase ale străzii Marforio din Roma, s'au făcut descoperiri istorice de o covârşitoare importanţă. Sub dărâmături s'au găsit Forumul lui Caesar şi templul lui Venus. Această neaşteptată descoperire, este considerată ca una din cele mai însemnate din ultima vreme, căci s'au găsit o mulţime de opere de artă de un interes extraordinar. Fotografia noastră reprezintă o vedere generală asupra Forumului lui Caesar. Aspectul general este deosebit de interesant şi impresionant în acelaş timp.

Profesorul încredințează pentru prima oară elevului bila de ruletă, arătându-i cum trebue s'o manipuleze

OAMENI cari învă

O vizită la prima şcoală de crupieri din Paris

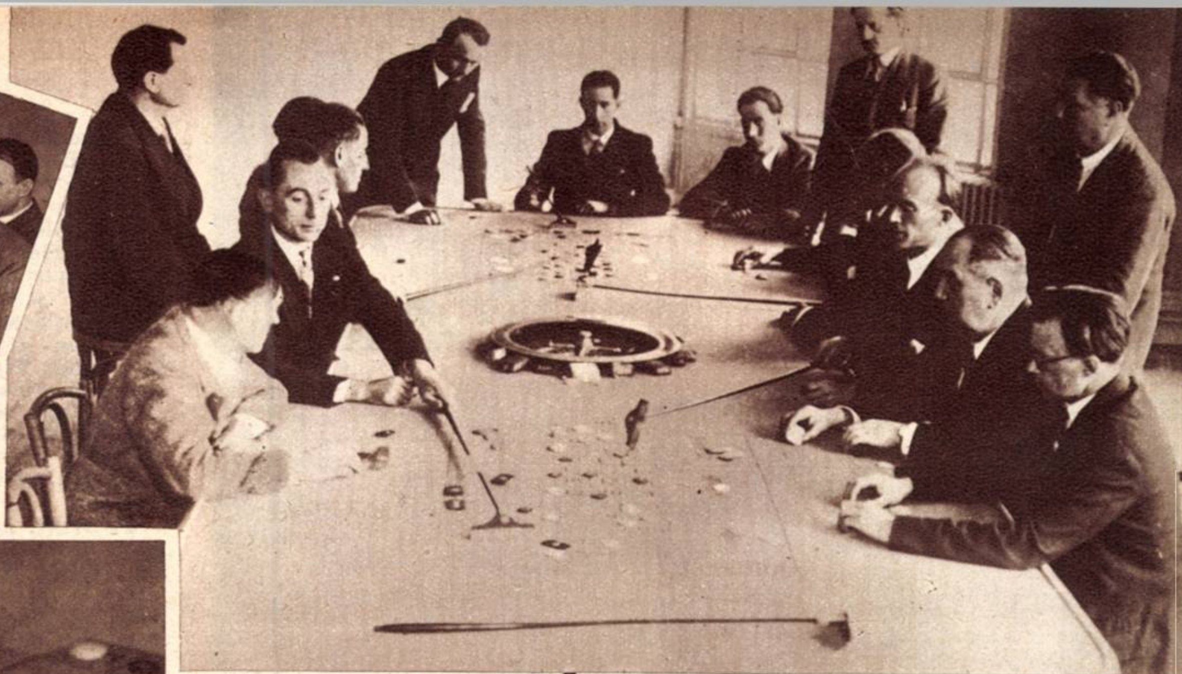
CINEVA care nu cunoaşte atmosfera agitată a unei săli de joc, îşi poate imagina foarte greu, imensele calităţi care se cer meseriei de crupier, omul care ţine jocul în mână prin însuşirile lui fizice şi spirituale. Deaceea este foarte interesant să vizitezi o şcoală în care tinerii crupieri sunt instruiţi şi să auzi părerile unui profesor rutinat, despre greutăţile şi despre părţile interesante ale meseriei de crupier. Crupierul trebue să aibă o conduită impecabilă, să aibă cunoştinţi perfecte din mai multe limbi străine, — şi mai ales trebue să fie un mare cunoscător al oamenilor. Crupierul trebue să aibă nervi de oţel. Căci sunt puţini la număr jucătorii care se pot ţine tari până la sfârşit. Nicăieri nu se ciocnesc pariurile cu atâta energie, nicăieri sufletul nu se

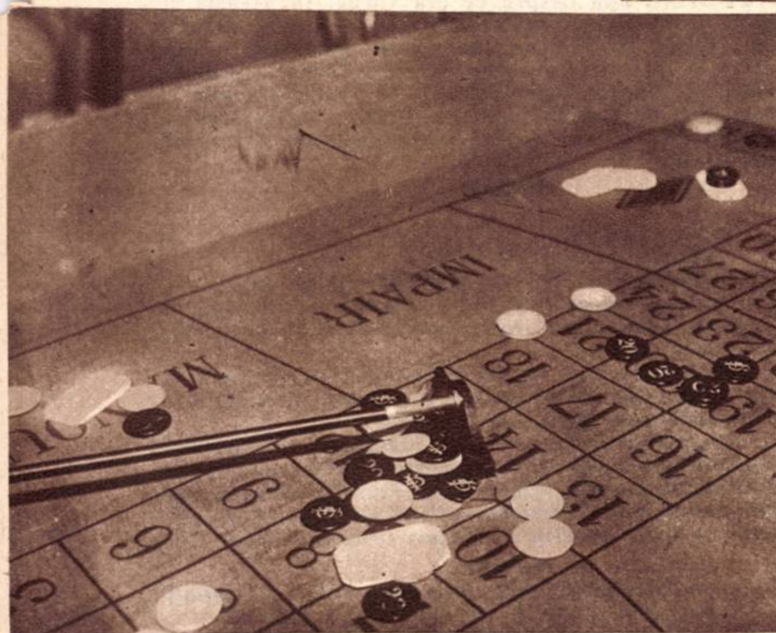
Pentru aşezarea bilei se cere o îndemânare deosebită. Bila este aruncată de la stânga spre dreapta de crupier

Profesorul îi învaţă pe crupierii elevi să socotească cotele atribuite jetoanelor câştigătoare.

Crupierii fac un joc mic între ei

Jetoanele care au pierdut sunt culese de crupier.

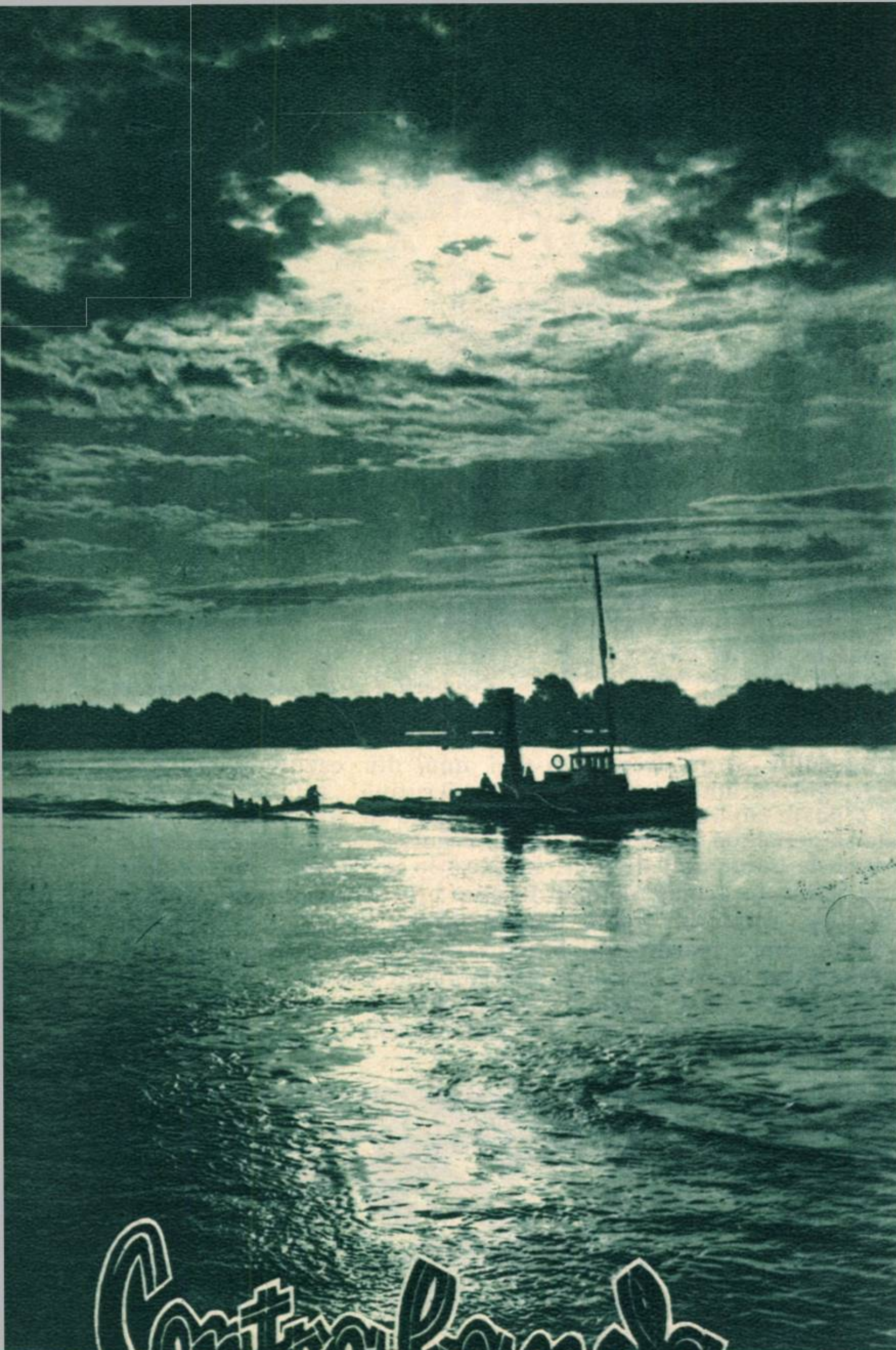
atesc roata norocului

Masa de ruletă trebue să fie perfect orizontală. Acest lucru trebue observat înainte de începerea fiecărei şedinţe

desbracă mai mult, — într'un cuvând nicăeri omul nu-şi dă „arama pe faţă" mai vârtos ca la masa verde, puternic luminată, dinaintea bilei care saltă mecanic peste cele 36 numere fatale. Arbitrul liniştitor, calmul, trebue să-l reprezinte în mijlocul acestei lumi agitate, crispate până la disperare, — crupierul. Cu aceiaşi siguranţă şi linişte cu care strigă el monotona frază „Faites vos jeux", trebue să ştie să urmărească întreaga fierbere care se produce de la prima lui strigare, până la tot atât de monotona „Rien ne va plus" care încheie jocul. Mintea lui trebue să fie tot timpul clară, el trebue să domine neîncetat situaţia. Jucătorii trebue să-l considere ca maestrul lor. Dacă pierderile sau câştigurile sunt mici, dacă banca are de înregistrat câştiguri imense, sau dacă un jucător îndrăzneţ o aruncă în aer, — nervii crupierului nu au dreptul în nici unul din cazuri să oscileze.

Desigur că adevărata experienţă şi rutină, „ultima şlefuială" nu o poate căpăta crupierul decât în sala de joc. Menirea şcolii este să deprindă pe tinerii elevi cu regulele şi tehnica diferitelor jocuri de noroc atât de bine, încât să le poată spune pe de rost şi în somn. In acelaş moment în care bila s'a oprit la un număr oarecare, crupierul trebue să ştie privind masa verde, cine a câştigat, cine a pierdut, cât de mare este câştigul şi cât este pierderea. Acest lucru presupune că crupierul este un calculator sigur. După teoria învăţată la şcoală, tinerii crupieri pornesc imediat în marile cazinouri din lume făurindu-şi o existenţă în vasta împărăţie a bilei de ruletă.

Contrabanda DE ARME

din România în Bulgaria şi în Turcia

D. Maurice Laporte reporter al revistei pariziene „Police Magazine" a luat parte de curând la o excepţională contrabandă de arme româno-turco-bulgară.

In rândurile care urmează, el descrie peripeţiile prin care a trecut.

GUVERNUL din Sofia a dus în ultima vreme o luptă pe viaţă şi pe moarte împotriva tuturor putregaiurilor care infectau Bulgaria: comitagii, bandiţi, haiduci, contrabandişti şi alţi indivizi certaţi cu legea.

Din presa bulgară am aflat despre sfârşitul tragic al lui Pătrăşti. Nu am fost surprins de loc. Se pare, după amănuntele pe care le avem, că „bătrânul" a murit la postul său, la câteva mile de Varna, pe Marea Neagră, scufundat de un obuz de tun. N'au trebuit nici trei minute pentru ca vasul *Ţiparul* să se piardă în adâncimi. Nu e mult de când eram să mă prăpădesc şi eu în împrejurări identice. Nimeni nu-şi poate da seama de importanţa formidabilă a traficului de arme de război, pe care-l exercită aventurierii îndrăzneţi demni de altă generaţie decât a noastră!

Adevăraţi piraţi! Dar piraţi care-şi plătesc îndrăzneala cu pielea lor, — dovadă Pătrăşti, care nu va mai pleca niciodată să ia din Insula Şerpilor acele lăzi pline de arme, pe care le livra comitagiilor bulgari, care le răspândiau la rândul lor în Turcia, în Grecia, în Albania, peste tot unde oamenii mai vor încă să se bată.

Am făcut cunoştinţa lui la Sulina, la cafeneaua celor „Şapte minuni". Am semnat contractul cu el pe tăblia unei mese soioase. M'am îmbarcat pe *Ţiparul*. Pentru toată lumea, afară de Pătrăşti, eram matelot de punte.

Un om curios acest căpitan: mic. bătrân, slab, — de-o slăbiciune înspăimântătoare; braţe anormal de lungi, pielea bronzată, acoperită de tatuaje.

Mi-a spus că este român şi vorbea şapte limbi, printre care şi franceza. Acesta era singurul lucru pe care-l credeam.

A doua zi dimineaţa, echipajul fără naţionalitate al vasului *Ţiparul* avea un marinar în plus. Iată o manieră minunată de-a face un reportaj

Patruzeci şi opt de ore mai târziu, în zorii zilei, am stopat în marginea insulei Şerpilor, la adăpost de orice privire indiscretă. La o milă depărtare, se distingea silueta unui vas care se apropia cu viteză redusă.

Pe scurt, iată despre ce era vorba. In această regiune urma să se întâlnească vasul turcesc *Regina* cu *Ţiparul*. In fiecare lună, cele două vase veniau exact la întâlnire. Transbordarea se făcea în mijlocul mării şi *Ţiparul*, ale cărui acte în regulă indicau un transport de marchitan în Bulgaria — lucru adevărat în parte — putea să transporte nestingherit marfa prohibită.

Un fluer ordonă:

— Toată lumea în picioare!

Douăzeci de voinici se aşează în cerc pe punte.

— Băeţi! spuse apoi Pătrăşti arătând spre *Regina*. *Trebue să ne grăbim*. Aşezaţi-vă la bărci şi nu pierdeţi vremea degeaba.

Zece minute mai târziu, căpitanul Reginei, un colos turc numit Moudjian, cu faţa roşcovană întretăiată de o mustaţă puternică sări pe punte.

Mare furnizor de arme, el întrebuinţa în conducerea afacerilor sale aceleaşi scrupule, aceleaşi formule politicoase ca alţi negustori. El exercita de şapte, opt ani, întocmai ca Pătrăşti, traficul ilicit de arme, pentru care legile române şi bulgare prevăd pedepse între

Ţiparul înaintează ţanţos, fiind urmărit la o distanţă oarecare de micul vas român care vine cu repeziciune.

cinci şi douăzeci de ani de închisoare. Fără îndoială că amândoi ar fi meritat de 100 de ori maximul de pedeapsă. Rolul lui Moudjian e nelimitat: el vinde armele şi muniţiunile pe care le cumpără din magazinele turceşti. Lăzile, plumbuite cu îngrijire şi înregistrate sunt predate lui Pătrăşti, care urmează să ducă transportul mai departe. Ar fi prea periculos pentru Moudjian să se aventureze cu *Regina* lui în apele române sau bulgare. Autorităţile prevenite, nu se sfiesc să urmărească vasele suspecte. Este nevoe deci de vicleşug.

Pentru a reuşit un transport, nu poate exista mijloc mai bun decât de-a utiliza serviciile unui vas ca Ţiparul. Acesta are mai multe şanse să se strecoare printre vămuitori, decât un vas mare. Afară de acesta, având hârtiile de bord în regulă, poate evolua liber sub pretextul transitului, jucându-se astfel cu poliţia.

*

Pătrăşti şi Moudjian îşi strânseră cu cordialitate mâinile.

— Buna, făcu bătrânul.

— Buna, Pătrăşti!

Căpitanul *Reginei* spuse câteva cuvinte la urechea bătrânului. Pătrăşti făcu un gest de aprobare şi mă prezentă.

— Incântat, domnule francez spuse Moudjian. Din moment ce vă bucuraţi de simpatia „bătrânului prieten" o aveţi desigur şi pe a mea. Te invit pe bordul Reginei, vom bea în sănătatea acestei frumoase întâlniri.

Armele sunt descărcate cu îngrijire pentru a fi transportate de vasul turc.

Turcul mă bătu amical şi viguros pe umăr, continuând apoi:

— Pentru că eşti de-ai noştri, de aceia te invit să bei pe puntea mea... Ce să bem? Vichnovka, vudka sau cafea?

— Vudka, spuse Pătrăşti.

— *Pékola!*

Precedaţi de Moudjian, descindem depe Ţiparul. O barcă ne duse până la Regina.

Era un vas de tonaj destul de mare. In momentul acostării noastre, echipajul său lansa trei şalupe pe mare. Acestea formau legătura permanentă între cei doi contrabandişti. Toată lumea era în activitate.

Printr'o uşă mică, am intrat într'o încăpere lungă şi goală. In mijlocul ei, erau aşezate patru scaune şi o masă: singurele mobile vizibile. Ţintuită la perete o coadă de mătură, crestată în lung cu cuţitul.

Pătrăşti salută vechea cunoştinţă.

— Ah! contabilitatea lui Moudjian.

Turcul îmi explică:

— Da, fiecare crestătură reprezintă o afacere, un transport, dacă voiţi.

Ne aşezarăm în jurul unei măsuţe, pe care Moudjian puse trei sticle şi un pachet de cărţi. Intorcându-se apoi spre mine el spuse:

O vedere a portului Sulina, reşedinţa Ţiparului.

— Transbordarea va dura două ore. Vom face un pokeraş aci. Acum vei şti de ce mi-am botezat cabina mea: camera celor patru aşi (tchetri assos). Poftim.... Imparte d-ta.

Moudjian este unul din cei mai tari jucători de poker din câţi cunosc. Graţie norocului remarcabil şi ştiinţei lui mi-a câştigat vreo douăzeci de lire turceşti. Pătrăşti era curăţat. Am socotit prudent să ne oprim aci.

Turcul aranjă cărţile şi-mi spuse:

— oIci prost, dar ştii să pierzi. Dacă Chestevo ţi-ar fi semănat, ar mai fi fost încă în viaţă. In definitiv îţi voi explica lovitura celor patru aşi.

Moudjian goi trei pahare, unul după altul.

— Este vorba fără îndoială de o lovitură de bluff spuse Pătrăşti.

— De fel, bătrâne prieten. Afacerea s'a petrecut aci, iarna trecută. L-ai cunoscut pe Chestevo, secundul meu, băiat inteligent, energic la nevoe, cuceritor, având în suflet nevoia aventurii, pe scurt: un prieten. In repetate rânduri am trebuit să intervin pentru a-l opri să se joace cu cuțitul cu diferiți oameni ai echipajului, cari nu-l iubiau de loc. Acum priveşte această uşă Pătrăşti. Da, cele două găuri de la înălţimea umărului d-tale.

Pătrăşti se ridică şi fluera încet.

— Sunt urmele unui pumnal.

— Exact bătrâne prieten. Am spălat ofensa, dar am lăsat urmele. Cred că înţelegeţi spuse Mondjian întorcându-se spre mine. Povestea este banală. In sănătatea voastră, prieteni!

Ceeace este mai important este c'am pierdut un excelent second. Dar ce să-i faci? Sunt obligaţiuni de îndeplinit; le-am satisfăcut cu două lovituri de pumnal.

— Dar ce rău ţi-a făcut Chestevo? întrebă bătrânul.

— Un afront pe care un om ca mine, sau ca d-ta, nu-l va lăsa niciodată nepedepsit. O partidă de poker, un „pot" interesant, gândeşte-te douăsprezece *lire!* El era „servit". Am luat patru cărţi, cei patru aşi! Un jucător bun ar fi acceptat pierderea. El, a contestat însă cinstea loviturii. Puteam să iert această insultă?

— Desigur nu !

Acum mă înapoiez pe bord pentru a supraveghia afacerile noastre spuse Pătrăşti.

— Bine prietene. Timpul trece repede şi ar fi păcat să ni se întâmple ceva.

— La revedere căpitane.

— Inch Allah! domnule Francez.

In timpul absenţei noastre, puntea Ţiparului s'a încărcat de lăzi grele. Erau etichetate şi purtau fiecare un număr de ordine. Dimitri, secundul lung şi slab, cu fata brăzdată de cicatrice, stătea aproape de punte, tot atât de imperturbabil ca şi cum s'ar fi aflat în magazia de primire a unei mari întreprinderi. Nu lipsea nici măcar un cartuş. Totul era în ordine, solid încărcat.

S'a aşteptat ca ultima şalupă să pornească şi apoi un freamăt străbătu puntea. In spate, apa bătută de helice murmura.

Distanţa între cele două vase se mărea la fiecare secundă. Ingrămădiţi cu spatele punţii, mateloţii noştri salutau pe cei ai Reginei.

— La ce oră ancorăm? îl întrebai pe Pătrăşti.

— Dacă totul merge bine, în şase ore.

— Dar poliţia? Vama?

— De astea nu mă tem eu !Dacă prin imposibil vameşii vor vizita *Ţiparul* le voi deschide două, sau trei lăzi pline cu mărfuri diverse, pe care le plimb de ani de zile. Apoi dacă-mi vor examina hârtiile de transit, vor constata că vasul meu inocent a luat la Constanţa un transport de marchitan. Nu trebue însă să ne temem de asemenea lucruri, căci vom ancora în faţa deltei Dunării, într'un colţ pierdut, unde prieteni absolut siguri, pescari, ne aşteaptă spre a ne da concursul.

Trecuseră trei ore de când Ţiparul tăia apa cu viteza celor optsprezece noduri, când un marinar veni găfâind să ne deranjeze de la masă, pe Pătrăşti, pe secund şi pe mine.

— Ce s'a întâmplat întrebă bătrânul.

— Căpitane! Omul de la catarg a zărit un vas suspect la o distanţă apreciabilă. Cred că Românii ne urmăresc.

Pătrăşti se întunecă şi alergă pe punte.

— Dă-mi binoclul! urlă el la secund, care-l urma.

El privi cu atenţie pe suprafaţa apei, trase de câteva ori din pipă pentru a-şi ascunde turburarea fiindcă era stinsă o aprinse din nou ca şi cum nimic nu s'ar fi întâmplat şi spuse.

— Vasul acela pluteşte cu o viteză drăcească. Intr'o jumătate de oră ne va ajunge. .

— Crezi că este vorba de un vas al Insulii Şerpilor, căpitane?

— Dracu ştie, dar mi-e teamă că e aşa?

— Ce vei face?

— Eu? Nimic. Nu este oare Ţiparul în regulă cu poliţia?

N'are nici o importanţă controlul pentru mine. Cred totuş că n'ar strica câteva ture suplimentare la helice. Spune să se execute manevra, Dumitre.

Fluerul secundului spintecă aerul. Oamenii alergară la posturi.

Pătrăşti îmi spuse:

Este o adevărată plăcere să comanzi băeţilor.

Şi arătând punctul negru din depărtare:

— Vor să ne facă mizerii. Las' că-i învăţ eu minte.

Motorul intră în acţiune Ţiparul naviga repede.

Fluerul secundului răsună a doua oară.

— Toată lumea la posturi !

Timp de un sfert de oră se părea că distanţa între „Ţiparul" nostru şi vasul misterios, este aceiaşi. Dar puţin mai târziu se putea observa că acesta din urmă se apropie din ce în ce.

Pătrăşti, foarte calm, privea tot timpul către orizont.

Incercai să identific adversarul probabil.

— Se pare că e un torpilor, spusei.

— De unde! Un vas fără nici o importanţă. Treizeci de oameni pe bord şi un tânăr care comandă, — îl disting foarte bine.

Nervii mei erau crispaţi.

Trei ceasuri după amiază, în plin soare, cer albastru, mare liniştită.

Lupta între *Ţiparul* şi vasul ameninţător era cu totul inegală. Pătrăşti îşi dete seama de aceasta.

— Incetiniţi la 400 de ture, spuse el secundului.

Manevra fiind executată vasul contrabandist îşi încetini mersul.

Micul vas de răsboi, purtând tricolorul roş galben şi albastru se îndreptă spre noi.

Ţiparul încetini mai mult. El ridică culorile româneşti.

In primul moment se părea că vasul se va opri în spatele nostru, dar el ne ajunse şi trecu pe lângă noi în plină viteză. Am zărit doi marinari şi un ofiţer cari stătea în faţa unui tun mic.

— Ce înseamnă această manevră murmură Pătrăşti? Vrea să ne înspăimânte? Crede ofiţeraşul acela că are de-aface cu un copil?

Vasul veni din nou în dreptul Ţiparului, învârtindu-se în jurul lui.

— Frumoasă înscenare! spusei eu.

Pătrăşti medită două minute şi spuse apoi:

— Le-arăt eu loc cu cine au de-aface.

— Viraţi!... ordonă el cu glas tare.

Motorul huruia groaznic. Ţiparul se întoarse brusc, tăind drumul vasului ,care începuse să se rotească a treia oară în jurul nostru. Se vor ciocni cele două vase?

— Trageţi spre stânga, toată lumea!

Apoi:

— Incetaţi.

Vasul de răsboi se opri puţin mai departe.

— Aşi fi putut să-l sfarâm spuse Pătrăşti cu glas surd.

Ţiparul continuă să se depărteze. Dar Românii, reculeşi din prima emoţie, continuară urmărirea.

Deodată o lovitură de tun se auzi prelungindu-se pe întinsul mării.

Orice rezistenţă devenia imposibilă. Bătrânul scrâşni din dinţi. Secundul strigă „stop!" şi lupta se sfârşi.

O barcă cu motor se detaşă de la vasul de răsboi venind spre noi. Un ofiţer şi trei oameni, înarmaţi până în dinţi erau înăuntru.

Pătrăşti nu spuse nimic în clipa în care Românii săriră pe bord. Secundul lui era copleşit. In această clipă regretau desigur amândoi că nu au dat lovitura care va fi scufundat pe adversarul lor.

Ajuns în dreptul nostru, ofiţerul salută, ne privi cu atenţie şi adresându-se lui Pătrăşti se prezentă:

— Locotenentul Periaşul comandantul vasului Coada. Am onoarea cu domnul căpitan?

Bătrânul pirat îşi scoase cascheta şi spuse:

— Căpitanul Pătrăşti, comandantul „Ţiparului", port de ancorare Sulina.

Şi apoi:

— Secundul meu, Dimitri; prietenul meu, reporter francez.

Locotenentul Periaşul nu păru prea emoţionat şi cu o politeţă caracteristică oamenilor din ţara lui, mă asigură că Franţa este o ţară nobilă, francezii oameni încântători, Parisul cetatea visurilor. După care, neuitând scopul misiunii sale, îmi puse pe un ton interesat câteva întrebări cu privire la călătoria mea şi la raţiunea prezenţii mele pe *Ţiparul.*

Pătrăşti îmi făcea semne cu mâna. Imi dădeam seama perfect ce vroia, şi de ce mă prezentase ofiţerului. Jocul bătrânului pirat era foarte limpede. El se servia de mine, pentru a înlătura orice bănuială ce plana asupra lui. Am vorbit aşadar despre sentimentele cinstite ale echipajului. Nu se poate presupune ca un ziarist francez să fie, chiar indirect, compKce al unor acţiuni oprite în toate ţările. Aventura în care intrasem mă silea însă să mă comport astfel.

Am asigurat deci pe ofiţerul român că m'am îmbarcat la Constanţa, cu destinaţia Sulina, pe bordul acestui vas care trnsportă marchitan.

Ofiţerul mă ascultă fără să spună nici un cuvânt, părând că se întreabă dacă nu comisese o gafă imensă.

Faţa lui Pătrăşti se lumină.

Românul se decise totuş să pue întrebarea care-i stătea pe buze:

— Explică-mi totuş căpitane purtarea d-tale...

Bătrânul răspunse pe un ton apăsat, ca şi cum ar fi fost insultat:

— Purtarea mea? Nu înţeleg domnule.

— Cursa aceea ridiculă...

— Cred că glumiţi... Eu să fug? De cine şi pentru ce? O asemenea presupunere este cu totul inimaginabilă. Spuneţi mai bine că d-voastră m'aţi urmărit şi că manevra d-voastră greşită era cât p'aci să provoace ciocnirea şi scufundarea a două vase de sub pavilionul Majestăţii Sale Regele Carol. Sau nu cumva l-aţi crezut pe căpitanul Pătrăşti pirat şi vasul „Ţiparul" altceva decât un vas al Sulinei? Dacă este aşa, faceţi-vă datoria. Lăzile vă stau la dispoziţie. Actele mele deasemeni.

Un asemenea tupeu l-ar fi dezarmat chiar pe diavol; pe când tânărul ofiţer avea o înfăţişare de înger.

Totuşi urmând invitaţiei, el l-a urmat pe căpitan. După un sfert de oră a revenit şi a început o inspecţie în toată regula:

— Vino dragule, spuse Dimitri printre dinţi, — şi găseşte ceva dacă eşti în stare.

— Nu ţi-e teamă?

Secundul îmi răspunse:

— Sunt liniştit...

Dupăcum era de prevăzut, locotenentul nu găsise nimic. Treizeci de minute mai târziu, Pătrăşti ,primind scuze, porni mai departe. Farsa fusese jucată.

Noaptea, în largul Dunării, o barcă lungă se apropie de „Ţiparul" care se oprise.

— Ce vrei? strigă bătrânul cu glas puternic.

Se auzi un răspuns:

— Nu te înfuria Pătrăşti, lasă mai bine scara.

Un minut mai târziu, un îndrăzneţ verifică hârtiile şi lăzile.

— Frumoasă încărcătură, spuse el. Sper că vom realiza câştiguri bune...

O mulţime de bărci au apărut în urma noastră. Ele şi-au primit încărcătura, depărtându-se apoi cu încetul.

Aceste expediţiuni ţin de ani de zile. Executarea lui Pătrăşti, scufundarea „Ţiparului", surprins în flagrant delict de bulgari nu va schimba nimic. Acest joc aduce bani prea mulţi misterioşilor traficanţi, pentru ca aceştia să se teamă de riscuri. Mulţi negustori turci, bulgari ,români, şi-au dublat capitalurile prin cumpărare de arme de răsboi de contrabandă.

Pătrăşti a murit la postul lui...

Alţii îl vor înlocui...

Trad. de I. G.

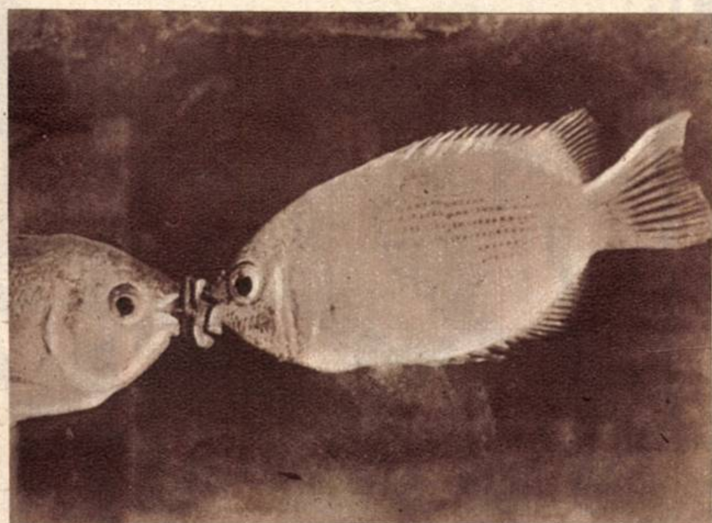

St. sus: Iată o prietenie cu adevărat rară între o vulpe minunată şi pisică albă de Angora, care au fost expuse la o expoziţie de pisici din Paris.

Jos dr.: La 10 Noembrie în ziua „gâştelor lui Martin" au fost aduse la Oder în Germania 10.000 de gâşte care vor sfârşi prin a fi întrebuinţate ca friptură la masa familiară. Ele îşi trag numele după „ziua lui Martin" din 10 Noembrie, când „pasărea lui Martin" constitue tradiţionala friptură de sărbătoare.

St. jos: Iată o fotografie care dovedeşte că „sânge de peşte" nu trebue să însemne lipsă de temperament. Intr'un aquariu din New-York, doi crapi se sărută cu foc, făcând dovada contrarie.

La munca câm
tinsul Pale

Arabii sunt perc
deamănuntul
englez

TURB
din
Pal

erusalim, leagăn străvechiu de rase şi religii, e adeseori ţeatrul unor lupte sângeroase între arabi, evrei, ortodoxi şi schismatici. Şi, aproape regulat, guvernul englez se vede nevoit să intervie ca să înnăbuşe sau să preîntâmpine dezordinele cari, deslănţuite deobiceiu în centrele răsăritene, capătă caracterul unor adevărate tragedii. Actualele turburări au fost mai îngrozitoare decât cele precedente, fie din cauza energiei cu care era condusă răscoala, fie din pricina repercusiunii avută în Transjordania, în Siria, etc. Oare era vorba, într'adevăr, de un protest împotriva imigrării ebraice, sau o carte jucată împotriva Angliei? E o întrebare la care anevoie s'ar găsi răspuns. Faptele vorbesc de la sine. De câtva timp, se observă în Palestina o neîntrecută şi crescândă imigrare evreiască, mai cu deosebire elemente fugite din Germania. Autorităţile engleze prinzând de ştire despre nemulţumirile arabilor faţă de această invazie, puseseră în vedere ambelor părţi că vor interveni la cel mai mic incident — şi cu toată străşnicia. Consiliul executiv din Jaffa, socotindu-se jignit de acest *ultimatum* al lui sir Wauchope, răspunse că manifestaţia antiebraică trebuia să aibă loc cu orice preţ; într'adevăr, imediat ce trupele britanice ocupară câteva puncte strategice, izbucni o grevă generală. Eşind din moscheele lor, arabii se adunară într'una din pieţele Jaffei, formând, de acolo, un cortegiu care se încăeră cu poliţia. Din grupul manifestanţilor porni o ploaie vijelioasă de pietre şi bastoane, iar în urmă se auziră împuşcături de armă. Pe terenul golit de mulţimea în panică, rămâneau trei morţi şi douăzeci de răniţi. Târziu, noaptea, se auziau încă ecourile împuşcăturilor izolate în vreme ce se luau măsuri grabnice pentru apărarea edificiilor publice cu sârmă ghimpată.

Şcoala politehnică din Haifa construită după modelul unui institut european.

